

EUGEN EVU
ORDINEA ASCUNSA
SAU
PLEROMA

Jurnalul nocturn al poeziei

Editura RAFET, 2012

E u g e n E v u

ORDINEA ASCUNSĂ

sau Pleroma

jurnalul nocturn al poeziei

E u g e n E v u

ORDINEA ASCUNSĂ

sau Pleroma

jurnalul nocturn al poeziei

Motto: *Starea neliniștii poetice, esențială, a omului. este pragul inefabilului...Iar pragul este cheie bolșii, așa cum nadirul conține latent orizontul de mâine....Strălucitul Sinelui nostru, uneori, se prefiră în incinta Noptii eterne și atunci auzim muzica sferelor...Cuvintele pot fi răni ale forului de nisip penetrând molusca, eventual rostololesc vreo perlă...Sinele- sau Sinea murmură atunci cum ecoul thalazic, în cochilii...*

Mimmo MORINA

„ noi demonstrăm că poeții nu sunt niște simpli visători, așa cum sunt frecvent considerați, ci că viețile lor sunt complicate în moduri cruciale, foarte critice și, uneori, chiar fatale în lupta lor pentru o politică umanum și efortul lor de a eleva calitatea

Existenței umane în scoietate. Pentru mine, poezia reprezintă solemnitate, uneori reprezintă extaz, alteori îmi aintesc doar că- în cea mai mare măsură – Ea reprezintă neliniște”.

Faber est quisque fortunae

Cuvântul – cheie :

Pleroma (Greek πλήρωμα) generally refers to the totality of divine powers. The word means *fullness* from πληρόω ("I fill") comparable to πλήρης which means "full",^[1] and is used in Christian theological contexts: both in Gnosticism generally, and by Paul of Tarsus in Colossians Colossians 2:9 KJV ^[2] (the word is used 17 times in the NT).^[3]

Pleroma (grec. πλήρωμα - plenitudine) - plenitudinea incognoscibilă a Divinității; termenul e frecvent la **gnostici**, dar l-au folosit și alți scriitori, atât la începuturile creștinismului, cât și în epoca modernă; o pleroma (dupa Valentinus, egiptean creștinat și apoi întemeietor al sectei gnostice a **valentinienilor** - secolul al II-lea) produce 30 de **eoni** care sunt forțele creatoare ale lumii, eonul superior dintre ele fiind Iisus Hristos, martorul participant la opera Genezei, ulterior custodele omenirii și Mântuitorul ei; eonul inferior este **Demiurgul**, creator al lumii materiale.

Astro-legea și originea scrierii ...

Antica scriere era pentru inițiați, era g e s t al sacralității. Scrierea în spirală, citibilă invers sensului acelor ceasornicului, este originea aceluia salt – smulgere din tot ce moștenise Omul Vechi, integrat total în astrolege. Omul legat- conectat natural la „programul” zeilor primordiali, ai sacerdoților, cei din apocrifele biblicului Patriarh Enoh, nepot al lui Noe, primul astrofizician, ce

scrie că fusese „răpit” de zei, dus undeva în Nord (?) și instruit acolo...Enoh (Enoș) scrie (v. manuscrisele de la Qoumran) – despre o debarcare a unor ființe superioare (îngeri civilizatori ?) pe muntele Hermon (Harmon?) – în număr de 200, cu șefi de grupe a câte zeci, fiecare cu misiunea lor pe care azi o înțelegem ca una superior-științifică. Între ei, unul „ i-a învățat pe oameni să scrie cu apă și funingine”, ceea ce a fost considerat de „ bază”, un gest rebel... Însă el era unul al Emancipării, al evadării din arhetipul post- glaciatic al Peșterii, cavernicol, strivit de iraționalism, de magie, șamanism, vrăjitorie etc.

Mai târziu, la popoarele de pe munți, ale Soarelui, atât în America de Sud și Nord, cât și în Europa și Asia, conceptul magic –Peșteră- vatră sacră, a fost înălțat pe culmi montane, precedând SANCTUARELE.

Toate manifestările cultice au la origini practici magice de „ relație” cu Cerul, zeii, moartea și ideea – sâmbure, cu sens arhetipal (!) – de trecere post- mortem în „ alte lumi”, ale zeilor- părinți sau Străbuni...A scrie, a lăsa grafeme- necrologice, etc- era crezul lor că vor fi auziți, ascultați, ajutați după moarte, de zeii- stăpâni.

Imaginea zeului suprem eventual iertător, care să-i „ învie” după ce mor, vine în om din negura eonilor, probabil de ordinul sutelor – de –mii de ani. A scrie și oficia cultic- magic rituri era privilegiul vrăjitorilor, șamanilor, vrăjitorilor, ulterior – prin sincretism- transferat Marelui Preot, ca în Dacia preistorică. Cei ce fixau cumva Memoria mitică a stră- stră-bunilor sacri, (tatăl, tătâne, tartaros) – erau ei înșiși considerați sacri, așa cum a fost la noi Zalmolxes, (instruit în Egiptul cucerit- ocupat de greci, de Pitagora) ...sau de Zamloxe...(Ciudat că avem prefixul nominal(etimonic) DECE (lat. Zece ??!, al Zecelea ?) atât la Regele DECEBAL (Al zecelea Baa I(Alb, strălucitor)- ca și la Preotul său DECENEU).

Luxferris- Purtătorul de lumină ..

Scrisul ar fi aşadar un stigmat de tipul celui Luciferic, strict însemnând fixarea şi continuitatea unei MEMORII – ca factor progresist pentru devenirea umană pe terra.

Nenumărate milenii, înainte de Potopul universal, omniprezent în toate miturile globale, omul lăsa semnele lui pietroglice sau cultic- primitive din peşteri, ca şi cele din incintele funerare, movile (urieşesti !) - dolmene, cromlehuri, dar şi piramidele din Africa şi Americi - în materia cea mai perenă, greu degradabilă: roca. (Granit, calcare). Ulterior, în Mesopotamia (Sumer) dar şi bunăoară în Transilvania (la Tartaria, anterior scrierilor din Sumer) – au apărut tăbliţele din lut ars, cu înscrisuri (cultice, iniţiatice) – conţinnd MEMORIA unor origini „ de la zei”. (La Tărtăria, Oraştie, zeul invocat în scris era numit ŞAUE...). (Nume actuale din toposul transilvan şi nu numai : Şeuleşti (lângă Deva), Şeuca, Şeu, Şeile (trecătorile montane), de ce nu şi Zeicani, etc.? În Egiptul antic, cel mai straniu zeu a fost SAURON, etimon al ...suarienilor, eventual al unor predecesori terrieni de tip reptilian- urieşesc ? (v. Geneza, Vechiul şi Noul Testament, dar şi mai în profunzimea Timpului (marele ANU, zeitate primordială, CERUL) – epopeile Ghilgameş, Enuma Eliş, etc. Există engime ale uriaşilor – cosmonauţi, giganţi, în picturile milenare parietale din peşteri, inclusiv în Africa. Ele au precedat scrierea şi au fost evident cu ţintă magică- cultică, iniţiatcă şi de apel către Zeii Originari, poate ...temponauţii civilizatori, fie ei consideraţi prin demonizare, „ îngeri căzuţi”, diavoli, demoni, toţi de gen luciferic (Venusian, antesolarian) . (capodopera eminesciană LUCEAFĂRUL „ cel nemuritor şi rece”) – este încă un COD MITIC, valorificat de marele

poet, din patrimoniul memoriei ancestrale carpato-danubiano- pontice și nu doar.

*

Omul psihic are două „lungimi de undă” ale memoriei: memoria lungă și memoria scurtă. Cea lungă este genomică, ancestrală, cea scurtă este cea dobândită, conștientizarea și raportarea la realitatea palpabilă. In extenso, și Umanitatea.

*

Omul are un psihic unic, al ființei cu gândire ABSTRACTĂ, ceea ce pare a fi un PROGRAM de funcționare, o condiție anticipativă, „devenitoare”. Ecuția funcționării prin această Condiție, este prin SUGESTIE și AUTOSUGESTIE.

(A te ruga este cumva a te reprograma, a regăsi în starea de veghe- acțiune, ceea ce numim Vrere, Voință, grecescul Thelema...(Adică autocontrol față de o disfuncție bio- mentală). Toate religiile înțeleg aceasta, însă în mod diferit, de unde discordiile și devianțele..

Interconection, internet...

Etimonul ROB este – din vechime- acela al ROBOTULUI de azi! Suntem în...ciberspațiu! Informatizarea și interconectarea sunt un SALT urieșesc(...), al conștiinței umanității – prin virtualizare și integrare astfel cu Cosmosul...

*

Pe scoarța cerebrală, interconexiunile neuronale par a fi – în miniatură – din TIPARUL macrocosmic al Sistemului nostru Solar. (Vezi și astrologia, „mama” astrofizicii actuale sau dacă vreți, o relictă (și relicvă) a Primei Cunoașteri. Toate sunt (suntem) MEMORIE, una care (ne) „transcende”.

*

Încă din epoca Matriarhatului (Matria globală?) – zeitatea primă a fost BABA. A regândi munții sculptați de genul celor numiți BABELE din Carpați, continuarea CAUCAZULUI ...prometeic. Există „ultime Thule” peste tot în lume, cea mai stranie fiind Insula Paștelui (Matakiterani, „buricul lumii”). Dar câte burice (ombilicuri, omphalos), sunt ascunse în memoria ...ARHEOFIINȚEI ? BAB- de la ..Babilon?

Etimonul BA este cel al BABILONULUI. (Babel, după unii, însemna BÂLBÎIALĂ, măsură Elohimică pentru a opri rebeliunea unei rase ce pare a fi vorbit o limbă primordială, comună, ceea ce îi asigura emanciparea cu tendință de a „ ajunge la Ceruri, a fi asemeni nouă, (v Stricăciunea, corupția oamenilor, Genesa, etc).

Nu uita: timpul-spațiul este (sunt) circulare, ciclice, deci se repetă la scara timpului cosmic, așadar ceea ce a fost, va mai fi ! Cei ce știau inițiativ, din accesul la Memoria vechie, au înțeles că pot PREVEDEA, a previziona, a profeti, ceea ce va (ma) fi, prin aceea că a mai fost in illo tempore.

*

Legitimitatea originii în diferite civilizații, rămâne obsesivă, la toate rasele și în toate culturile conservatoare, cu „ memorie lungă” de tip agonic (recte.. teogonic!).

*

După BABA (MU, MUMMU, MAMA, MATER, etc) – s-a impus tipul PATER, patriarhal, al primilor oameni biblici, care trăiau încă” vecinic”, adică secular, aproape o mie de ani ! După ultimul mare diluviu, invocat de mituri și preluat și de Vechiul Testament, omului i s-a „ scurtat” la o zecime durata vieții, declarat clar drept pedepsitor, pentru spiritul „ luciferic”: „ Căci duhul meu nu va rămâne

„ vecinic” (multiseclar) în om, care din țărână este și în țărână se va întoarce”.

Omul actual tinde să recupereze acea „ vârstă de aur”, fie doar parțial, așadar să redevină...luciferic, rebel, față de Instanța Absolută a Cerului. Se prevede dispariția precipitată a nașterilor prin împreunare sexuală, estinția devenirii – perpetuării prin condiția originală, de la Elohim (pluralitate) – și luarea în control al unei „ re-geneze umane” – poate prin clonare, sau regenerare de organe . (vezi celulele Stem, etc).

*

Abracadabre ?

Ceea ce vi se-ntâmplă este *între tâmples*, chivot pe umeri...

*

Eroarea fiind aceea că așteptați ciclic dumnezei străini, dumnezei implementați, dumnezei purtați cu corturile sau tancurile, cu elicopterele sau rachetele...Peșteri, movile, tumuli, cromlehuri, zigurate, piramide, temple, catedrale...Conturul de *nave pe rampe ale edificiilor* înzorzonate, blindate cu aurul de demult, al Anunakilor...Însolzate în aur, argint și purpură...Aceleași, altele, în satrapiile Cerului, Haare, Haaare, Halleluiah!

*

„După chipul și asemănarea cui a fost făcut Adam ? „
Au fost descoperite dovezi ce atestă că odinioară pe Terra
a existat o rasă superioară, primordială: călători stelari au
venit aici în urmă cu MILIOANE de ani, plantînd sămînța
din care avea să iasă o nouă specie uluitoare- OMUL.
Strămoșii omului au fost extraterestri” (**Earth Chronicle,
Library Journal**).

Starea Împărăției din satrapiile cerului?

DESPRE CREAȚIE ȘI REVELATION... MONSTRUL MEMORIEI ISTORICE ...

Conceptul actual de „apocalipsys”, (din greacă și ortodoxism), este același cu cel de „revelation”, revelație,, adică dezvăluire, descoperire (de sine, a lumii, a umanității stadiului actual). Între creaționism (religia antică, mitologizată, duală cu știința, de când conducătorii unei națiuni sau unui imperiu erau deopotrivă și scerdoți, mari preoți, etc) războiul continuă și azi, când omenirea a atins un grad avansat de cunoaștere obiectivă și ca atare este în plin salt tehnologic- progresist ce precipită percepția de „revelation”, greșit considerată apocaliptică, de „semne ale sfârșitului lumii”. Repetivitatea timpului, CIRCULAR, este cheia înțelegerii istoriei planetare, am numi această istorie un MONSTRU al memoriei colective, mereu dirijat, mereu confiscat, manipulat de „stăpâni” efemeri ai civilizațiilor.

Iată ce scrie Zecharia Sitchin în „Întoarcerea la Geneză”: De generații întregi magnifica descriere a modului în care a fost creată lumea noastră a stat la baza IUDAISMULUI, precum și a CREȘTINISMULUI , dar și a celei de a treia credințe monoteiste, ISLAMISMULU,

ultimele două fiind niște derivate ale primeia. În secolul XVII arhiepiscopul James Ussher din Armagh, Irlanda,, a calculat, pornind de la versetul deschiderii Genezei, din Biblie (Vechiul Testament), ziua „ precisă” și chiar „ momentul” creației lumii, care ar fi în anul 4004 î. H. Așadar doar acum...6000 de ani? Aiurea!

Suntem într-o eroare absolut absurdă ! Avem dovezi palpabile în siturile arheologice, a existenței umane de milioane de ani. Totul este o făcătură, însăși biblia fiind dovedit a fi o COMPILAȚIE a unor scrieri pe tăblițe din lut din Mesopotamia și Sumer, azi deciptate și studiate fiind de genialei cercetători, o bibliotecă a scrierilor revelatorii fiind azi gigantică. Revelația este imperativă pentru DEMNITATEA umanului, aceea de a (SE) ști, cu adevărat, OMUL, spre a-l comunica responsabil celor care vin, căroră le lăsăm tezaurul CUNOAȘTERII nemăsluite, altfel spus tot ce știm, ce nu avem dreptul să UITĂM, sau să admitem a fi mistififat, manipulat, indiferent cu ce scop, ultimamente tot în folosul ILEGITIM al MONSTRULUI istoriei.

2

„Creaționiștii au considerat mereu știința ca pe un adversar, iar știința a adoptat cu fervoare Teoria Evoluției, fiind în confruntare până în actualitate”. (idem, pag. 58).

Poveștile despre creația lumii acum (doar) 6000 de ani, ignoră că poveștile despre creație din Geneza iudaică, respectiv compilate și de creștinism și de islamism, sunt versiuni MODIFICATE și abreviate ale mai multor texte mesopotamiene detaliate care erau la rândul lor VERSIUNI ale textelor sumeriene originale. Lupta dintre adepții Creaționismului și cei ai Evoluționismului, o departajare complet inadmisibilă după cum avem dovezi nenunțate AZI, este acutizată de principiul separării

dintre religie și state, pe care l-a concretizat Constituția S.U.A.”, scrie just Zecharia Sitchin, care era evreu originar din fosta Uniune Sovietică. Ideologiile, doctrinele și dogmele au modele, pare-se în imensitatea memoriei colective a umanității. De aici se perpetuă tragismul evoluției omului actual, așadar al Ființei heideggeriene? Cum am scris undeva, noi purtăm din milenii războaiele zeilor cărora ne credem aparținători, autohtoni ori „ de import”, prin invazii, ocupații vremelnice, etc.

Din Transilvania anno Domini 2011...

NOI, ca popor descendent din indoeuropeni, avem a cercetat fie doar două direcții ale memoriei „ uitate”: tăblițele de la Tărtăria(Orăștie), și abundențele LEGENDE despre URIAȘI, mai ales în spațiul Carpatic... A fi revăzute și „ Apocrifele (biblicului) Enosh, cercetările unor Mircea Eliade, Ioan Petru Culianu, sau Mitologia Românilor, Miturile esențiale ale unui Victor Kernbach, „ Aparatul lui Uriel”, sau „ Cartea cărților „ a lui Carroux... Recent, în nov. 2011, s-au descoperit pe Valea Mureșului, dovezi ale locuirii ce depășesc 8000 de ani, oricum total opuse versiunii invocate în Geneza iudaică... Ca să nu mai vorbim de schelete de URIAȘI aflate pe teritoriul nostru actual, ca și în întreaga lume. TRĂIM REVELAȚIA, dacă vreți APOCALIPSA: una care a MAI FOST, deci va mai fi, în legea cosmică a repetitivității TIMPULUI, care este CIRCULAR: este mișcarea spiralică a constelațiilor, lumilor, întregului Univers. La ce să ne înjosim adorând fetișuri, moaște, în cel mai barbar regres al troglodiților din milenjii, de dinaintea ultimei Glaciațiunii, de acum cca. 12-13 mii de ani?

3.

Desigur, nu e posibil a conspecta aici și acum uriașa Memorie a cunoașterii în noua paradigmă (veche !), a actualei noastre existențe, ca specie post- diluviană... Ca români, e destul să reînțelegem ORIGINEA noastră proto-dacică, revizuiind logic uriașele diversiuni determinate de monstrul istoriei, care ne CONFISCĂ mereu memoria, cu scopul dintotdeauna al legitimării efemerelor PUTERI emanate, VAI, din masele ignorante, sau predispuse „ cu smerenie” și în umila comportare saducheistă a unor clerici, duplicitari dintotdeauna (!) - la a-și PRODUCEREA idolii, eroii- dictatorii, partidele totalitariste, etc. Cu mii de ani dinainte de a fi COMPILAT (plagiat și adaptat Puterii istoriei), Vechiul Testament era în ruinele Mesopotamiei antice, care descriu aproape identic CREAȚIA LUMII...Biblioteca regelui asirian Ashurbanibal din Ninive, conține înregistrată pe tablite de lut, întreaga poveste considerată mit, dar la izvoare fiind amintirea din illo tempore, poate de peste 45 de milenii (!!!), a speciei create de CINEVA cu numele plural ELOHIM.(v **Georghe Smith, British Museum**, care a împreunat bucățile sparte din plăcuțele ce povestesc, relatează creația (Geneza Caldeeană, 1876, Anglia). Se vorbește despre civilizatori debarcați din spațiu, de Anunaki (îngeri), în bextele akkadeene, ca vechi dialect babilonian...(Excavațiile din 1902 și 1914) : numele zeului național asirian, Ashur, este schimbat cu al celui babilonian Marduk (numele unei planete, mai numită și Nibiru, a biblicilor NEPHILIM, pare-se uriași, din care s-ar fi desprins cândva, imemorabil, planeta noastră, deplasându-se de pe o orbită originală a actualului sistem solar..., n).

Șapte tăblițe, șapte zile...

I.W King a descoperit și descrisat în lucrarea sa „Cele șapte tăblițe ale Creației”: șase dintre ele relatează procesul creației (ulterior compilat și de Biblia iudaică), iar a șaptea conține laude aduse Stăpânului (Creatorului ca entitate plurală, ELOHIM, varianta evreiască a lui ILU (de unde „ Iluminații” ? antici sacerdoți de care vorbește Umberto Eco, de ex.) – dar și ai bisericilor dintodeauna și de azi, „ sfinții”, preoții secularelor canoane religioase. În tăblițele „ Facerii” din Babilon Stăpânul avea numele de Marduk, alt nume al planetei, altundeva NIBIRU, planeta Anunakilor, fiilor lui ANU: zeitatea absolută a TIMPULUI...recognoscibilă ca existentă și *organic*, în cei debarcați cândva și creatori ai speciei umane pe planeta noastră. Tablițele sus invocate, erau ale unui cult inițiativ, manipulat de preoțimea epocilor, erau „ evanghelii”! primordiale, menite a face legea „ monstrului istoriei”, cum îl definim, spre a STĂPĂNI, a supune, a conduce, așa cum o fac azi SERVICIILE SECRETE în lume, secondate cumva de instituțiile religioase : Cuvântul RELIGIE se traduce din latină „ Re- LIGARE, adică Refacerea Legăturii (cu Divinitatea creatoare, cu EL: El este numele ce l-a invocat Hristos (Jehoshua, de pe cruce, când „ și-a dat duhul” : ELLI, ELLI, Lama sabachtani” (Domnul, Dumnezeu, Creatorul meu, de ce m-ai părăsit ?).

În a șaptea tăbliță decodată de Smith și recent de Sitchin, se afirmă că El s-a odihnit după creația lumii...Termenul ebraic pentru ZIUĂ, este YOM, dar e absurd a se susține că asta este măsura de 24 de ore a calendarului ! Lumea noastră nu are doar 6000 de ani , cu atât mai puțin OMUL ORIGINAR, sau post-diluvian, postglaciar, CEL ACTUAL. Omul a fost contemporan cu saurienii, așa cum relevă arheologii de azi. Ca să nu mai

amintim de Uriașii NPEPHILIM pomeniți și de biblie, din izvoare mult mai antice. Între Uriași și oameni au avut loc războaie, ei erau acei FIII CERULUI, evocați în Geneza, care s-au hibridizat cu femeile oamenilor „, au văzut că femeile omului sunt frumoase, au intrat (s-au culcat cu) ele, și au născut fii și fiice” (Geneza, Cartea lui Enoh, ș.c.l.).

Un singur lucru în acel sens al „ celor șapte zile ale creației” : În Cartea Psalmilor, cap. 90.4, ni se spune că „ în ochii lui Dumnezeu (Elohim?) – o mie de ani înseamnă ziua de ieri”. ...Acolo, cândva în primul oraș UR (vezi și Urușim, Uruma, ...URIEL? din Sumer, (Inscricția de la Tărtăria, (Tartar, Tartor, Tătuc?, ungurește UR înseamnă STĂPÂNUL ; vezi expresia UR ISTEN, n) – Marduk zeul dual, fizic strălucitor (BAAL, cu „ slavă”) –

Însemna „ cel înalt „ (provenind din Înalt, din „ ceruri”, n) – era cel ce a luptat a avea supremația celorlalți „ misionari” (ILU- ZEU) – Anunaki (fiii lui ANU, Timpul cel mare, Eonul grecesc n.). Semnul acelaia, pe tăblițe, este al unui DISC cu ARIPI...ILU- ELOHIM este de fapt o entitate singulară- dar- multiplă, traductibil în” Mai mulți și totuși UNUL)...Dincolo de numele schimbate în timp (Marduk, Nibiru, poate recent descoperita ERIS (Discordia) ...de unde și sintagma „ Noul Ierusalim” (ERIS- Salem) ?

Poate, cred unii cercetători, ar fi vorba de o navă gigantică, reversibilă la un anume period de timp, alții zic că JHWH, celălalt zeu ebraic, ar fi ...inițiala unei nave cosmice intergalactice... Dar asta e altceva...

*

Din modul de lucru al securității ceaușiste : „ lucrat în orb”, „ urmărire informativă”, „surse”, „gazde”, „ rezidenți”, iar de la CNSAS „ anonimizare”, așadar

ștergerea unor nume, ale unora care au fost „recuperați”, pentru „refolosire”...prin șantaj sau benevol...

Creierul – Cerebelul („ recele și umedul”)...

Verbul „ a crea” și substantivul FEMININ „ creație” – vin de la Creier. Nuanța ar fi „creierație”? Curios că etimonul este CER- Cerebelum- fie de la ALB (belum) – Băl, Baala- Bal) însă și de „ război – rebelum- rebeliune luciferică ? Dragon?). Dar este impropriu a spune despre capacitatea creierului de a „plăsmui”: psihicul (rec) compune imaginar însă nu poate crea PLASMĂ ! Poate e vorba de o remanentă subtelepatică, din Arhetip? Creativitatea proiectivă, fiind un fenomen de imitatio Dei, sau ...mimesis celestis.

Concepția peripateticiană:

Din analele patristicii, știm că animiștii, în căutarea sufletului (sediului său), au fost numeroase dispute privind „ organele care suportă psihismul”: creierul (rece și umed) Testiculele (reci și umede), ficatul (rece și umed), și cordul (cald și uscat).

Deci avem aici modelul scolastic, în așteptarea anului 1000 (v. *Henri Focillon*, „ *Anul o mie*”, Bălăceanu-Stolnici, ș.a) –sistemul endocrin științific, creierul interpretat ca suport (unii ar zice purtător, chivot, graal, alții au spus „ sămânța”, ba chiar și *creierul – organ sexual* !, n) – somaticul vieții psihice... După anul o mie, atunci considerat apocaliptic, (cum avea să fie și anul 2000, cu variantele precipitate actuale: 2012, 2035) interpretarea simplist a chiliasmului biblic, a decăzut în știentismul explodat și accelerat cf. Rezonanței Schuman) – prin reforma clunisiană a monahismului occidental și cu,

atenție!, izbucnirea artei romanice din țările Europei cu „mantaua albă a bisericilor”. (R- Glaber).

Candida ecclesiarum vestis

Ceea ce a fost în secolele primului mileniu, după Hristos, a culminat în anul 1000: așteptarea escatologică a „sfârșitului lumii”, a fost comutată, repetându-se la mari proporții, terorizante !, în recent depășitul an 2000...În pragul mileniului 3, continuând terifiant ca fenomen de aceeași natură apocaliptică, mai ales în țările fost-comuniste, bisericile se citioresc azi cu miile, în România de proporții fără precedent. O istorie impoldată, apelează enorm la această „nouă zidire”: la noi, straniu de mult amintind de legenda Balcanică, de sorginte, Meșterului Manole și a lui Negru Vodă, „ctitorul”...

După recentul 2000, în România, acest „ctitorism” atinge proporții paroxistice, recte psihopatologice.

Zidirea de viu

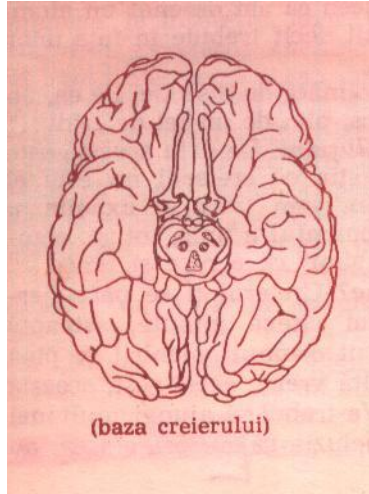
Cu toate semnificațiile acestui „cod „, mimînd sacrul în profan. Meșterul, zidarul, breslașul stă sub ordinul Puterii, iar actul zidirii este al unui sacrificiu (cu origini obscure medievaliste!) – în zidire: a Anei- soția, **cu pruncul în ea, (generația Fiului)** – amintind ritul barbar al zidirii de viu a omului, întru „sfântă monastire” . Meșterul, după ce-și zidește de vie nevasta gravidă (decî urmașul) – sus, pe schele, rămîne suspendat în Utopie: se sinucide, aruncându-se și – parabolic, unde moare de propria-i mână (mâna ascunsă fiind a lui Negru Vodă) – acolo izbucnind o...fântână. Cine să bea, ce ? Barbaria s-a disimulat, iată, eclectic, în „religie ca damnare- stigmă”. Sacrificiul de sine al Creației este Reindus și omului, ca stigmă a „

păcatului originar”, al ...Cunoașterii, ci nu cum eronat se crede, al „mărului” (alții spun smochinului) – cel sexual.

În secolele de după anul 1000, apare Malmonide, filosof și medic evreu din Andaluzia almohazilor, care, în opera Moreh- Nebusim, face o sinteză bizară, între textele biblice „revelate”, Talmud și filosofia greacă a lui Aristotel... Malmonide e în acord și cu Toma d’Aquino..., dacă nu îl chiar compilează, ca și pe Stagiritul. „Doctorii” catolicismului fac și ei un recurs coletaral spre Aristotel și Sf. Augustin. (începând cu sec. XIII). Apar marile catedrale GOTICE și marile universități (Paris, Oxford, Padova, Salamanca, Montpellier, Cracovia...).

Pia mater, dura mater (adică Mater- Materia, Matricea) ...

Viziunea animistă a Creierului, grafică: creierul cu trei celule: de jur împrejur – trei prelungiri (pia mater, dura mater și craniul). Într-o vedere a creierului secționat, actuală, *Creierul uman amintește de o sâmânță*, în care se profilează, din profil, două imagini umane, îngenunchiate (!!!!) - sugerând perechea promordială! (vezi partea de sus a imaginii. Iar în centrul creierului, figura Omului, inconfundabilă!). Nimic mai tulburător ! Mă refer la grafica bazei creierului, a **CERebelului, de ce nu a „cerului rebel”?** Un transferat (programat) rol al creierului de afi colaborator la auto- creație, la ...devenire, însă una prin GEST demiurgic, genetic, civilizator, întru emanciparea perpetuă a Omului (ființei, psiche?). (vezi „Tainele creierului uman”, de Eugenia Grossu, ed. Albatros, 1981).

Un tipar ...divin ? (n)

Întregul destin tragic al umanității, mereu resurect, confirmă acea bizară autodefinire către Moise (cel născut în Egipt!): „Eu sunt cel ce sunt”, așadar EXIST...Dar ebiologii traduc mai mai propriu „ eu sunt cel ce DEVIN”...) **E evolua egal a deveni!!!**(Evoluționism.

Istoric, acest act perpetuu al *devenirii* umanului (civilizațiilor), ca istorie socială-culturală- religioasă, sugerează – prin distrugeri și regenerări, un fel **de reciclare a materiei vii și a Inteligenței Naturii**; omul devenitor...trenează între prima lege, a talionului („ dinte pentru dinte” din Vechiul Testament) și cea nou-testamentară, apostolică , a „ iubiri față de aproapele ca de tine însuși”, dar cu absurdul pretenției de a-ți iubi ! dușmanul... Pare un mod pervers strecurat în omenii învinși, cucerți prin forță, cei care te vânează, teucid, sau te înjugă: iar tu, ca un rob programat ipocrit, ticălos, să-ți adori, să-ți iubești Călăul!? Cei astfel supuși, determină ce DICTATURA ! Este ceea ce psihiatria numește relația,

interDEPENDENȚA călău- victimă, mania sadomassochistă, psihopatologică.

*

Două mituri biblice (V.T) m-au marcat încă de la prima citire, din copilărie: Povestea lui Iov și Iosif și frații săi. Ambele resimțite stigmatic (?) în povestea străbunilor-părinți și cea a familiei noastre.. A treia, la maturitate, este cea a lui Cain și Abel. L-am numit Abelacinul.

*

Roata a fost invenția genială a omului. Iar roata dințată – intuiția angrenajului mecanic, cosmic, echivalența Sistemului Solar- planetar- zodiacal- cu Ornicul care ne măsoară duratele. Pare-se că mișcarea inversă acelor pe cadran, este cea a timpului precesiv...„, Înaintăm spre moarte cu spatele”.

*

Ascunsul din profunzime, cel reprimat, cel mocnit, el distruge „ imunitatea” numită conștiință, apoi își uzurpă și purtătorul.

*

Mai toate,—învățarea sistematic, informațiile, manipulările, dogmele, artele „ cu tendință”, sunt de fapt *acte de spălare a creierelor.*

*

Tot ce, în fine, am restaurat din dosarele mele de la arhivele CNSAS, ar fi de ajuns ca să îmi pierd mințile, fie și după aproape trei decenii...Ceea ce nu pot spune, privește familia mea de atunci, și familiile alor mei, de atunci. Otrava este infinit mai ucigașă decât nenorocita de scopolamina administrată criminal de tov. cpt. Haiku și violarea domiciliului în absența mea, sau intercpetările, tunrările cu zel sau din frică, ale câtorva zeci...

Astfel că „ revelațiile” ireproductibile, vor absenta din cele 465 de file strict secret. Iar ei, cei despre care trebuie

să tac spre a nu-i lovi,...pare că deja mă consideră mort!
Pentru ei am murit. Dosarele le-am donat arhivei
Bibliotecii județene, iar dovezile sus- pomenite, sunt în
partea arsă a scoarței mele cerebrale.

*

Tot ce dăruiești, ție îți dăruie. Uneori efectul este ingrat.

*

Sfășiați de erinii / între lupta cu trecutul/ și păcatele
îmbătrânirii/ cu spectrul vag al anorgasmiei/ iar tu, poete,
primăvărată suflet/ iernatic inorog/ cerb în păduri
doborâte de oameni/...

Deriziunea lui „Ei, și ce, Mă !?!”

După dictatura ceaușistă, cea mai perfidă din Est, cu
activismul vorace și securismul ei, cu militarismul ei
desreierat, noua dictatură se bazează pe strategia
Șantajului: cu trecutul, al multora, recuperați și fiindu-i
unelte abjecte, sau cu obscurele probleme ale confiscării
revoluției din 1989. Știu mulți și parcă nimeni nu...Sau
cum chițcăia un fost delator bețiv și schiozoid, aciuat cu
strămutații lui Stalin din Estul de după război, al Foamei (
„trenul foamei” dinspre Ucraina rutenilor denaționalizați,
așa zișii „russinii”, Chișinău- Iași- Suceava- Valea Jiului-
Hunedoara- Deva-...Timișoara , cel poreclit de unii
„Șarpele”, sau „ Histrionul”, cu acea instabilitate bizară a
pupilelor,, avea un tic verbal la orice idee: „ ei, și ce,
Mă!?”” Cine, mă, Isus !? Mortul ăla ?!

*

Singurătatea cu adevărul este mai rea decât singurătatea
cu minciunile.

*

Cel terorizat va teroriza. Cel neiubit va urî. Astfel și în
istorie.

*

Ceea ce rezolvă visele, din subconștientul depozitar, pare a influența unele din comportamentele zilnice, așadar avem fenomenul unui fel de transfer din acesta, conștientizare: ca și cum ne-am re-programa operațiunea, fapta, emoțiile...

*

Altruismul excesiv perversitează. Patosul (preaiubirea din creștinism), decade în obsesie maniacală, există o patologie din adâncimea iraționalului care tinde a se „ rezolva”, fie prin decantare (tranfigurare) în estetism (artele), fie prin debordare violentă, inclusiv la nivelul lexical.

Frigul formelor

Artele sunt fenomene ale psihicului, asociate cu psihodrogurile. Psihedelismul a devenit atroce, rebel și agresiv, stigmatizat ca „ satanism”: masele ambetate din concertele rock, bunăoară, sau fotbalul, etc- sunt forme de „descarcerare „misticoidă a spiritului accidentat, ale reprimărilor, tot așa cum s-au sincretizat, prin timpuri, comportamentele de tip religios (vezi M. Eliade, Robert Charroux ,V. Kernback, I. Petru Culianu, ș.a.m.d).

*

Psihohogheria artelor e simptomatic/ misticoidă, sado-masochistă, avem aici „ obiectul de cult: cartea, pictura (iconeria), sculptura, (cu frigul formelor chinuite stop-cadru...), kitsh-urile ca reprezentări oniro- delirante, unele stimuli eficienți, altele fals- vindecătoare, neo- șamanice. Avem fetișismul, moaștele, fanatismul și aroganța „ maeștrilor” , apostolismul și profetismul sentențios, orgoliile Egoului (cu substitutul Alter ego/ dedublarea) și întregul arsenal al idiotizării: toate confiscabile și

sistemice, menite a lua în control mulțimile lui Gustave le Bon, sau ale marxism- leninismului, recte la extreme, nazismului.

*

„ Meden agan”, suna sentința antică, „nimic prea mult”. ...Numai că dacă omul este măsunra tuturor lucrurilor (sale, ca percepție și reflectare, n) – mensura devine tabu pentru id- entitățile predispușe dependenței de „ gurru”, „ mare preot” sau psihiatru...Sugestia și autosugestia sunt cheia funcționării Psihicului: de aici rugăciunea, predicăția, dogmele, doctrinele etc. Se pare că omul a fost programat astfel!

*

Icoane fecioarei CU PRUNC, în sens actual, par a fi un fel de stimul pentru a naște, a procreia. Rostul imaginii și reprezentării așadar este manipularea subconștientului, a instinctului Vieții, a se perpetua. Restul este rit- ritual.

*

Aflu de la M. că țiganii își botează pruncii născuți iarna, imediat după naștere, tăvălindu-i goi în zăpadă: simplu, ei vor fi mai rezistenți, sistemul imunitar înăscut este stimulat prin ȘOC. Inteligența naturii.

*

Nomadismul, circulația pe arii largi, a fost mereu al supraviețurii prin distrugerea celor sedentari, cetăților de altădată, metropolelor de azi. Vandalii versus Imperiu... Clanul versus Ginta..Tribalismul, versus tehnocrația, etc.

*

Vedem frecvent ceea ce sufletul caută.

*

Tu ești suma (jăruind a) proiecțiilor tale secrete, acordul sau dezacordul cu Sinele. Suma durerilor la pragurile de sus și de jos... Suma esențelor....

*

Fibra tare a unei existențe, este divinatorie atunci când este și rezonantă.

*

Ce dai lumii, ce restitui, din pierderi, mai ales, poate fi de folos unora. Încolțește aici sămânța viabilă, a celui „trăit”. Fiecare din noi își trăiește „cartea”, opera de sine: unii și-o asumă și o reproiectează în memoria duratelor...Își încetinesc cumva moartea.

*

Față de ai noștri morți: grațitudinea sau reproșul ingrater? Smerenia sau uitarea? Iertarea față de tot-mai- departele nostru.

*

Heackerii în labirint, s-ar spune despre spiritele iscoditoare, genii, paranoici, uneori schizofrenetici.

*

Hedonismul străbate lumile, ca instinct al naturii față de sinea ei „oarbă”.

*

Scrisul literar... Sângele se reîmprospătează prin rănilor virtuale.

*

La început a fost trauma nașterii: „în chinuri vei naște, femeie” (Geneza).

*

Înflorită sălbatic pădurea, nostalgicul nostru paradis.

*

În pădurile bătrâne, regnurile din noi răspund magic, ecourilor arhetipale.

*

Acești arbori *mă ascultă*, își ciulesc frunzele, îmi ascultă cumva gândurile...Mă reumple de extazul energiilor primare. Fluier, sau cânt de unul singur. Păsările zilei răspund. Ale nopții, tac într-o altă „dimensiune”.

*

În poieni, avem emoția sacralului, ca incintă. Ne așezăm pe spate, pe patul de licheni, cu fața spre cer. Stelele sunt ACOLO, și ziua. Iar mereu nu „știm” că de fapt planeta zboară, ca o navă pe orbita ei, și astfel suntem călători în Cosmos...atribuind stelelor ceea ce noi înșine *avem în harta înstelată a memoriei și cea vag- perceptivă...*

*

Poezia ne este și mărturisire, dar și mărturie.

*

Toate valorile sunt perisabile, chiar și legile fizicii. Funcționează și decad.

*

Prea-răbdarea decade în lașitate. Virtutea, în lamento miserabilis, față de Neant.

*

A ne dori absolutul, nemurirea, este utopia supremă: o anomalie.

*

Omul biped are un subconștient patruped. Dar latent, și unul aviar?

*

Tot ce este prea grav, nu mai RÂDE, este îmbolnăvire a ființei în organic.

*

Și înfloririle asta fac : rîd !

*

Plictis, lenevie, dulce farniente ? Stare maladivă sau instinct de apărare ?

Instinct- sună a „ de nestins”.

MISTAGOGIE-GOOGLE and ..magoogle

Inflamația, inflația pe suprastok a memoriei colective (sic, n) – se precipită într-un soi de resurecție delirantă a „ spiritului ce se agită în om”, prin asaltul video-mediei și internetului în special. Apropos starea liricii, am opinia că genul acesta a fost și va fi unul de tip agonic- religios, cum scria Eliade în „Aspecte ale mitului” (1968). Comportamentul în literatura „ poeion”, este oscilant între Aristotel- Hristos- ..Lenin, ..Marx (materialismul dialectic cu eboșa „ realismului socialist”- acesta fiind DE FACTO unul esenian....În vremi de criză istorică, răsar ca ciupercile (multe otrăvite, mutante !) – cohortele de sfinți, profeți, șamani, sacerdoți schizoidici, genialoizi, mesianici maniaci, în Cetate. Curios cum poezia de după 1989, în România, a explodat (sau implodat) – din eclecticismul ei pseudo- religios, misticoid, în toate părțile: Marin Sorescu scria în ajunul „ revoluției” (Tușiți), o poezie „Dreptatea liniilor” – în care prevedea acest balamuc- „liniile – adică direcțiile așa- zișilor „ directori de conștiințe” , maniacii Sintezismului și ai perfidei AUTOCENZURI – ca și curentul numit de N. Manolescu „rezistenței prin cultură” – cu al său blam just la protocronismul unor Edgar Pappu ș.a. – aveau să îl confirme pe Sorescu: dreptatea liniilor s-a (fost) făcut...traij. Cum în societate, mulțime, politică, așa și în literatură, noile ei direcții, așa și în „ istorie”; dirijismul în cultură este ceva ce aparține mereu Puterii, mai ales celei numită peste tot Intelligence service ..Mulțimile vor fi șantajabile, după ce „ triajul” își va devora „ liniile” și „ acarii” – vor restabili ORDINEA..

*

Roșu- verde- galben, semafoarele vor fi de veghe imperativului traficului, în noua ordine, al obsedantului neo-mensch, cu extremele sale. Bietul poet, sau sârmanul

Iuda ! Demonizat, cel mai iubit ucenic, își va rescrie evanghelia, așa cum odinioară la Marea Moartă și Nad Hammadi, refugiații din peșteri, și-au ascuns propriile relatări, considerate apocrife: Toma, Iuda, Luca, sau altundeva, Apocrifele lui Enoh, patriarhul.

După decembrie 1989, o seamă de poeți români își editară propriile ..” Apocalipse”...De unde acest orgoliu (autodestructiv) de a „consacra” sentențios, vanitos, propriile evanghelii? Prin cărți, prin includerea în noile manuale școlare și academii, adică evanghelii cu scop educativ, modele, cărțile ca OBIECTE DE CULT. Foarte mulți, în ABSENȚA UNEI LEGI A LUSTRAȚIEI - fie relativ democratice și expiatorii- catarsice- (LUSTRUTERMEN BIBLIC ȘI ACESTA, AȘADAR CURĂȚIRE DE DUHURI RELE, EXORCISM n.)...act eventual reparatoriu...Or starea acestei gesticulații misticoide, este cea a CULPEI refulate, ori defulate... Vina – păcatul originar al unei mari schimbări, repetă mitul originar...Secret serviciile noilor Ierarhii- Puteri, refac structurile prăbușite, patrimonizează dirijist „ noua ordine”, iar aceasta este stigma.

După sfinții închisorilor staliniste – bolșevice ori celor comuniste (cu cei internați în spitalele de nebuni, (Socola, Zam, Gătaia, Spitalul 9, ș.a.m.d.) –aveau să dea năvală paranoicii, schizoidicii, și noua utopie care „ mișcă lumea”, dictatorii redistribuiți de „ istorie”... Poezia? Mai degrabă mutația ei, în paradigma horror, a SF-ului de tip horror (vezi cea a violențelor de limbaj, sau orb-protestatară... Sindicatele și spionii noilor dumnezei, pitici închipuindu-se giganți ! O, Goethe, o Baudelaire, o, Cioran !

Misionarismul de tip „ evanghelic”, cu scâncete „ încremenite în proiect”, de profetism, neo- psihedelic, noxe și doxe, ce spectacol fascinant în dantescul nostru și

de „coborâri în infern”...Psihiatria face poezia. Eros și Thanatos, Erato și Euridice, sărmanul Orfeu și anacronicul Prometeu, ca și Sisif, ori Icarus !Chinul și sacrificiul...creatorului în opera-i ...devenitoare...Mutații? Striviți de Proportii, cu viii, cu morții.

Planeta „ noastră” este teatrul a sute de milioane de ani...Imensitatea abnormă a „ veacurilor” care au fost, aruncă totul în ABSURD: ne referim la ceva care nu ne aparține: eternitatea. Scânteiem și murim.

„ În Gobi, recent, arheologii au găsit la Uluah, (Mongolia de Sud) scheletul pietrificat al unui URIAȘ UMANOID enorm, datat la ...45 milioane de ani! Față de acesta, uriașii din biblie, distruși majoritari de marele potop, par niște copii recentți.

„ Umanoidul este identic maimuțelor asemănătoare omului, celor ce au trăit acum 6-8 milioane de ani..Paleontologia modernă afirmă că uriașii de acest tip, atinsese un grad superior de dezvoltare, gândea și vorbea, cutia sa craniană asta arată. Înălțimea lui: 15 metri, picioarele – 7 metri „! Vorba cronicarului moldav „ Se sparie gândul”!În zonele muntoase din România, sunt nenumărate astfel de relicve, iar mitologia prorocică abundă în sensul acestor uriași; În imensitatea eonilor, cine suntem noi, ce specii s-au perindat, câte mutații au avut loc, câte protospecii ne-au precedat ? „ Ființa nu a ținut seama de legile evoluției omului, se pare că ea nu avea proveniență terestră” ...(idem, știre recentă pe internet). Descoperirea a fost în 1999, stând sub semnul obsedantului „ revelation” (dezvăluire) – apocalipsism resurect, în marile răscruci ale Omului istoric, captiv în istorie...O istorie ce pare a nu fi pe deolîn A SA ?! Uriașul schelet era într-un cimitir de dinozauri: oare a existat o specie de giganti (sau mai multe !) – de tip reptilian, cea numită în Genesa (VT) – „ Șarpele, Lucifer, Satana,

Azazel, Sataniel? Și cine erau ELOHIMII, adică niște ...ai unuia EL: cel mai vechi nume antic al lui Dumnezeu!

Probabil că Yeti, Big Foot, etc sunt descendenți ai acelor uriași, în Pamir, Himalaia, ș.a. Revelațiile lui Zecharia Sitchin, în Sumer, par și ele absurde, doar că tablele arse scrise și reprezentările cu Anunaki, experimentele „facerii” geneticienilor veniți din Cosmos, războaielor „din cer”, navelor, laboratoarelor, rampelor, medicinei incredibile, sunt palpabile ! Ce anume a fost în illo tempore ? Câte distrugereri într-o recreație ? Al cui război duce umanitatea, al căror entități ?

Cutia neagră a ...memoriei dirijate

Antropogonia pare a imita Teogonia. Apropos actuala specie, „natura” sau Altceina- Altceva, procedează prin *diminuarea masei, în favoarea substanței ?*

*

Scrierea mistico- refulatorie, sau cea defulatorie. Cea poetică este decantabilă, purificatoare, vindecătoare pentru cei cu mult patos.

*

Experții de ieri ai securității, grafologii, psihologii (unii ei înșpiși psihopați!) – numeau fenomenul religios din grădinițe, școli, licee, etc – „infestare religioasă”

*

Patologia creației în arte, vezi paradigma școlii de la Socola, a dr. Prof, univ. Petre Brânzei. Studiul, acribic materialist- științific, pare a fi un apendice la tratatele de criminalistică...

*

Curente explodate după 1989: pornolirism, satanism, agonism...Psihedelia... Fenomenul toxinelor, entobotanice, etc...Și Jung, care scria demult despre efectele acestora în

psihicului uman...Inclusiv al plantelor excitante de tot felul, tîmîia (fructul tamariscului), cu efect calmant – reconfortant, euforice cum mirul, undelemnul, cânepa, (canabis), busuiocul, mirul, etc. Cafeaua, tutunul, emanațiile, stările de *beatitudine*...induse ritualic.

*

Și cuvîntul mantic, psalmii cântați, tînguitori sau exaltanți, toate ca recuzită. Ca altundeva, mantrele, sau anticele daine – legi învățate oral- din care la români a supraviețuit doina: de jale, de moarte, de bucurie, eroică, etc.

*

Între comporamentul de vatră (vetrism) și cel de șatră (cortul arabic, dar și cel ebraic). „ „ Cortul întîlnirii” , din Biblie.

*

Imediat după „ revoluție”, apărură în piața cărții românești, așa zișii „ profeți ai luminii” (Cohello, Alchimistul, Eduardo Galeano, Don Bastos, Marquez, (Erendira...), Vremea inoceților (corect tradus a îngerilor), „ Războiul sfârșitului lumii”, Sabbat, cu „Abbadon Exterminator” ș.c.l.

*

Din USA, în valuri evanghelismul, cumva sincretic, din ramura dihotomică neo- protestantă, baptism- apostolism. Îmi scriu numeroși diasporiști, au reviste internet, o vastă propagandă de „ evanghelizare”, dar și alții, îndeosebi originarii din Bucovina de Nord, Ukraina, și din Basarabia, Cernăuți, ori din jos, de la Marea Neagră. Ei sunt pe calea noului EXOD după modelul vechi- testamentar, însă cvasi ortodocși, via....Taras Bulba, cazacii Donului, sau stilistic, apologeți inconștienți ai țarismului pravoslavnic, via Dostojevski, Tolstoi, Soljenițîn... Cutia neagră a memoriei pe meridianele și

paralelele lumii, cum ar zice Florentin. Sau Dezart, cu a sa teză a „Reconquistei”.

*

În societățile totalitare, cultul Fecioarei decăzu în cel al Mamei Eroine.. Cel al „țiioarei”, deveni cel al „femeii de serviciu” și în paralel, al „secretarei fidele”, din care ieșiră ...femeile politice.

*

Unii au curbe de sacrificiu. Alții curve de sacrificiu.

*

Teritorii, civilizații, culturi...Satrapiile „cerului”. Grecii se bat cu metafizica. Și Xerxes, biciuind Marea.

*

Socrate, nebun de luciditate în Agora. Diogene Laertios, schizofrenic. Ieri cu lumânarea, azi cu ...lanterna...

*

Crizele redetermină, stagnările în acalmie conjuncturii istorice, aplatizează. Cel static și înziduit, decade în hedonismul carnal, energiile devin lascive, pasivitatea expulzează monștrii lui Goya, Hieronymus Bosch, tripticul este un conglomerat dantesc, eclectic, iadul-infernul-paradisul amalgam. Atunci vai celui care înțelege și nu este auzit în Cetate. A mai fugi în pustie, este calea nebuliei. Se precipită halucinant pelerinajele, fetișizarea, frunțile căzute sub proprii genunchi. Diavolul zăngăne cutia milei, (mitei) -sub hohotul clopotelor: limba clopotelor se izbește captivă, până clopotele se fisurează...Am văzut astfel de clopote, la Cimitirul Eroilor Neamului, din Țebea...

*

Ce faci tu continuând a scrii ...poezie? Repari ceasurile cu arc și rubine, lacrima sistemului planetar...Prețios zis, dar cum altfel ?

Unitate în diversitate. O uhronie.

Anno Domini 2011....Statisticile anunță cifra de șapte miliarde de pământeni. Gând : dacă omenirea ar fi alcătuită din cele șapte miliarde de indivizi leit identici, fără rase și diversitatea știută, dacă TOȚI ar fi cu o unică identitate psihică, pe aceeași „lungime de undă”, robotică, sau asemenea clonelor,...atunci ar funcționa asemenea unui roi gigantic de insecte, ca părți ale unei Unice Entități...Unicitatea, UNUL, ar fi imposibilitate absolută. (uhronie). Așa că fiecare dintre cei 7 miliarde este în sine o lume, iar conștiința de sine (blamatul păcat originar) – a determinat de fapt evoluția pe care o putem numi fractalică. Sigur că acest raționament e aiuritor, e absurd, însă speculativ, acest subiect ar fi un SF horror de succes.

Notes. Delirul de suprafață al textului.

Îmi fac gimnastica minții, dimineața. Somnul, visele, o continuă.

*

Insinuările Sinelui...

*

Cuțitul în fagure, o antinomie.

*

Înalți prea- sfințiți, adânc prea-ntunericiți..

*

Nu tu râzi, ci sufletul altei vârste.

*

Eroziunile textului, manierismul, epigonii. Rolul umbrelor în pictură.

Personajele, substitute de persoană ale Autorului. Actul scrierii perseverente, adâncește inevitabil „ criza” dedublării: dualismul este al umanului, în uman, așadar eul și alteregoul sunt conflictuale de facto, iar a treia cale este pe verticala inefabilă a triadei. Aici e și sensul piramidal, încifrat în ființă.

*

Riscul dedublării maladive, patologia creației, punerea în operă a unei alte realități, credibile, comunicate prin estetic, prin învigorarea continuă a charismei din patos.

*

Euforie, zvon feeric, adică beatitudine, atitudinea extazului mistic.

*

Exaltările stărilor emoționale, fac vraja artei, prin exagerare, deci prin „ mințire”, aducere în minte (conștientizare a neliniștii sufletești).

*

Subțiată stare de grație, toamna...Fructe ce se scutură de singure, cuvintele...Ori le pradă vântul...

*

Mâine...Omul cybernetic: instrucțiuni de folosire..

Frații se detestă. Fiii își ceartă părintele, o nerăbdare zgâlțâie arborele genealogic. Inimile se răcesc.

*

Nu mai fi trist, îți mori zilnic...moartea.

*

Ninge peste imprudente înfloriri. Viscolit, încetinitor, coregrafic...Elegia ne vindecă.

*

Se moare fără ordinea nașterilor, se moare în zig zag, în spirală, în capriciile hazardului: dar nu, toate sunt ale unei determinări, ale organicului. EL moare.

*

Devenire de cursă lungă, inițiere dedicată pluralului...

*

Natura discriminează, ea face legea, ea o desface.
Suntem în interregn.

*

Cuvintele sunt cifrele altei dimensiuni. Ciclul elementelor – o giga-cod genetic, un genom al magnitudinii cosmice. „Omul este suma eșecurilor sale”. Adică esențializat.

*

Numim inteligență ceea ce este conștiință. Dictatura conștiinței este atributul dinamic al divinului. *El, Verbul, este ecologic.*

*

Uneori, gândurile răsar spontan, incoerent, ca și cum are loc un proces al „scăpării de sub control” raționale, și chiar așa este! **Atunci te temi de puterea ta.**

*

Emoțiile noastre sunt emoții patrupede.

*

Temerea care vine din spatele nostru, are ceva stihial, însă este un *instinct dobândit*.

*

Într-o zonă ultra-gazoasă, un infim chibrit poate exploda și distruge ceea ce au făcut mileniiile.

*

O eroare poate oferi șansa marii descoperiri.

*

În glumă, poate, războiul ideilor este cel al iudeilor. Dar „ideal” nu vine de la demonizatul sărman Iuda Iscariotul, ci poate de la Iuda întemeietorul Israelului. (În presa din Israel, se scrie despre „fiii tribului”, rev. Minimum).

Codul lui Carl Gustav Jung

Omul este sieși experimentul, forța este intuiția. Intelectiv post electiv.

Psihanalismul nu începe cu Jung, însă prin el, după despărțirea de Freud, avem concluziile unui experiment unic, util creatorului. Asta în sensul sentinței eladice „Cunoaște-te pe tine însuși”.

*

Se explorează inconștientul identitar și cel colectiv, in extenso. Medicina, aici, nu trebuie blamată, arta nu este neapărat patologie, materialismul dialectic „clasic” numește nevroză isterică inclusiv manifestarea Geniului. (sec. XIX). Reiese că așa- zisul catharsis (ca exorcism auto- conștient, defulare sau refulare emoțională) – este al autorului care se „auto-observă” empiric, terapeutic. În copilărie, mai ales, asta face jurnalul intim.

Stigma și enigma ...

S-a studiat hipnotismul există și autohipnotici, prin auto- sugestie, starea de deochi, din eposul popular. Se pare că exoftalmicii sunt mai predisuși acestuia, sugestionabili și auto- sugestionabili. Fenomenul este al unei disociații a personalității, asta riscă autorul.

„Inconștient motor” , „inconștient mental”. Este considerată astfel nevroza isterică (cu extrema de panică, accese de rătăcire) – ceea ce din vechime se numește STIGMA.

*

Grave sunt paraliziiile, contracturile și convulsiile, care se tratează prin hipnoză, științific, iar în vechime erau exorcizările, care se practică și azi, în creștinism. (Vezi cazul Tanacu, etc). Charcot definește isteria, cu

mecanismul ei, cauza autosugestiei. Când scrierea este emoțional intensă, autoreferențială, mai ales, este un act cu efectul „coandă” al acestor turbioane, furtuni psihice, etc. Clima ploioasă, vântul, geo-magnetismul, etc – favorizează starea de acest tip. Bacovia, care era fizic, scrie „aud materia plângând”. Plânsul este rezonant, interiorul amplifică exteriorul. Gnosticimul și alchimiștii experimentau asta, vezi Athanor-ul.

Distrația, ca unul din scopurile artelor, este de fapt distragere, ca buclă de timp- stare, estuar, golf de refugiu. Arta este rit, ritual, este „magie” dintotdeauna, iar dacă nu, nu este.

*

În textul poetic, avem de toate : banda lui Moebus, Curba lui Gauss, efectul Doppler, efectul Coandă, bilocația, Kapra, poate și autoaprinderea...

*

Îmi convine regionalismul BURACA – din Ardeal, pentru ceață, pâclă. Conține o vibrație de apăsare, de atmosferă încărcată electric.

Imposibila uitare de tot...

Trecutul nu e mort: cu toții suntem prizonierii trecutului. Somnul, cel invocat de Hamlet, încă ne lasă iluzia libertății...Exist, încă am insomnii...

*

Cuvântul, prin poezie, reumple de semnificație și mister corpul holografic al textului.

Altfel, e simplă maculatură, cu atât mai mult cu cât este excesiv autoreferențial, *aburind* Egoul.

Starea sanctuarică în Transilvania

Aspectul – morfologia toposului hațegan, mai ales de pe serpentinele colinare dinspre Hunedoara, spre Hațeg și panorama Munților Retezat, amintind gorganele, movilele uriașilor din milenii, cu sate estuarice, mici culturi pomicole terasate, stâne, meandre și păduri de conifere și foioase, ornamentație fastuoasă a unui spațiu mitic, ondulatoriu, dela- vale...un peisaj derulat în care mereu revin și mereu am indicibila stare sanctuarică, a Sacrului dintotdeauna, legendar, montan - pastoral, neclinti de numeroasele cohorte barbare, dar nici de cele două Imperii...A se reciti elogiul satului românesc, al lui Lucian Blaga. Și aici rezonază circularitatea Timpului, în „zodiacul” interior, circadian, care numără Invers Eonul...

*

Principiul fixat în genomul meu transmisibil, „învățat”, dual, este ars-vivendi- ars poetica. A treia ipostază este arhetipală.

Diaspora : Dieter SCHLESAK

„ Terplan und die Kunst der Ruckkehr „, îmi scrie Dieter Schlesak, adică despre terre-plan și arta reîntorcerii, ca o continuare a lui „Vaterlanbstage” ...Evident, de la Holderlin citire, întemeiatorul romantismului german îl fascinează, Holderlin cel cu stigmatul fericit al „ protecției” marilor vremii lui, considerat nebun în societate, însă avea să fie recunoscut ca atare abia după ...70 de ani de la moarte, cum știam de la Ștefan Augustin Doinaș...Idea cărții reîntorcerii este de când omul cugetător...” Acasă” e imposibil, așadar în sensul biblic, învierea de după moarte. „ Însă nu vorbesc de cer și Dumnezeu, îmi spune Dieter, ci „ de Holderlin și

postulatul său. Anume o re-evoluție posibilă după căderea vălului maya...

Nou- testamentar ar fi SCHIMBAREA TOTALĂ A CONȘTIINȚEI, nu indusă din afară, ci prin proprie voință (thelema, gr.). „ Andert euer ganzes Bewutsen, denn das Rfecih der Himmel ist Da.” Cerul e deja în interior, a AICI în ACUM . Dieter a explorat terifiant, decenii la rând, înainte și după emigrarea în Germania și Italia. M-au măgulit aprecierile lui, elogiile, cât și includerea în antologiile lui bilingve.

Absolutul paradox ?

„ Eu sunt Alpha și Omega, începutul și sfârșitul” este un enunț aboslut paradoxist: dacă Divinitatea (duală!), fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, are un începutu dar și un sfârșit, anulează ideea de înviere, de înnoire a lumii vii, de perpetuare a ființării ?

*

Metafora revelatorie în poezie, este mereu a revigorării minții, a comunicării elevate, însă grafomania și decăderea (eșecul în kitsh, făcătură minoră, eboșă) s-a precipitat recent în marele hiatus istoric al escatologiei – inclusiv în pseudo- științe, resurecția șamanismului, misticii de tip scientist...Totul pare a fi un proces de „ accelerator” (egregor) sau ciclotron al energiilor „ inteligente”, . Arta reactivează în „ omul recent” acel nesațiu, sau „ foame și sete de cunoaștere” a omului DEVENITOR. Când este intruziune, non-cultură, non- vocație, cunoașterea revelatorie este de fapt act autocenzorial.

*

Artele explorează iraționalul și eventual extrag din filonul de profunzime al memoriei colective ancestrale,

aurul re (cunoașterii) ... Artele sunt înnoitoare, sau mortificatoare.

Cuvântul (poetic) trebuie să fie pentru noi ceea ce este, în șah, piesa atinsă, obligatoriu a fi jucată.... Acest nesațiu, această neliniște, este a spiritului și este libertatea sa, care ni se îmbie și nouă, ca „ fruct interzis”, fie cu scop protector...

*

Sintagma vechi- testamentară, „ robii lui Dumnezeu”, este pentru omul cu frica de dumnezeu, necesar a fi nu cenzorială, restrictivă, înjositoare, ci în noul înțeles al devenirii umane după tipar ceresc, cel de Empatie, de înălțare a frunții cugetătoare, circumscrise Bolții celeste, așa cum aparent o percepe VĂZUL ocularului nostru dublu (geamăn): orizontul curbat al perspectivei... Ceva din noi ne spune mereu, ca speranță severă sau smerită: suntem fiii, nu doar robi. Reformatorii din veac au eșuat însă...Multe din religiile dihotomice occidentale, tind să facă din catedrale, biserici, simple muzee.

*

Științele, cunoașterea rațională, sunt reactive.

*

Între mine și cartea mea, este un efect feedback, o confruntare, un conflict, ca și cum ar aparține a două gândiri și voințe...complementare. Sper să ajung la o remiză. Să mă împac cu mine-mi.

*

Spre a nu „ uita”, redefinim mereu, însă din spate revine umbra fără margini a inefabilului. Careva scria că într-o viziune, a întrezărit o Umbră incomensurabilă, în spatele Universului.

*

Revelația mistică poate fi pretinsă de escroci, de șarlatani, de „ falșii profeți” ce s-au sporit mereu la

vremuri de cumpănă. Nici acțiunea lor, nici credulitatea oarbă a celor massificați, mancurtizați (ca și în politicianism!) – nu aduc decât o falsă consolare în fața condiției că murim, clipă de clipă, în legea cosmică, care este a autosacrificiului creației în opera temporală.

*

Comportamentul religios al Artelor nu este act de revoltă, luciferic, ci act de căutare a Sensului, a esenței *faptului de A FI*. Ele sunt în parte și opera Visului, vital pentru om, ca și somnul. Asta își răspunse Hamlet, care avu revelația incestului camuflat în cetate, în familie: „ Să dorm, să dorm „!

*

Într-adevăr, cine nu iartă, pe sine nu se iartă, așadar este sado-masochist, suicidar.

*

Foamea și setea de a cugeta, aparțin Ființei. Raționalismul a eșuat însă, negînd invizibilul care „ se agită „, în om. De aici, condiția tragică a lui A Fi, a fiindului?

*

Cele mai multe opere, geniale, sunt ale Disperării, ale frustrării, ale traumei psihice și într-un fel, sunt compensatorii: ele emană monstrul dictaturii, al idolatriei care se disimulează în strivitoarea nomenclatură a ceea ce numim „ demonism”.

*

Cărțile, cele mai multe, sunt bolnave, produse ale bolii de a nu suporta existența, poate a urii de sine, evocate de eruditul psiho-fizician intrus în arta literară, H. R. Patapievici.

Nici dni Liiceanu sau Pleșu nu mă mai fac să-i aud, deoarece prin faptele lor, sunt ași ai dedublării față de puterile ce se înstăpânesc, recidivează răul viclenit, sau

cum spune careva „ banalizarea răului”. Ei sunt de fapt neo- ideo-logi ai propriilor obsesii, traume, prost vindecate, ale mutilărilor din Lazaretul, leprozeriile sistemelor... Nimic nou în „ funcționarea „ acestora : peștera lui Ioan Apocalipticul, sau a lui Platon, așa cum o revede Heidegger. Am donat Epistolar-ul, domnilor !

*

Îmi scrii că ne întâlnim printre rânduri, și așa este, acolo e un fel de spațiu pulsatoriu, insinuat, un spațiu de subînțelesuri, de freamăt metafizic.

*

Moartea și femininul ei, ea e eterna, imprevizibila, sublunara....Voalul nirvanic al...?

*

Popoarele turcice sau contaminate de islamism, din spațiul indoeuropean... sub semnul secerei, semiluna, celelalte, ale lunii pline. Echivalențe de regîndit gnostic.

*

O mimetică a orbilor...Pantomima nopții interioare.

*

Vrerea de bine, fapta de a face bine și altora, dar nu cu sila, eventual chiar în ascuns. Facerea binelui altora, este facere de bine și pentru tine.

*

Omul este luminos pe cât este de reflexiv.

*

Cele mai multe opere sunt avataruri, trucaje, maculatură. Ratare de sine a autorilor, tragic motivat, determinat.

*

Acești vanitoși, sentențioși, orgolioși erudiți livrești.

*

Exterioritatea operei literare, din profunzimea clar-obscură a inimii. Oferta ei, ca dăruire.

*

Un lamento miserabilis, dominant, în aceste vociferări sau dulcegării telenovelistice.

*

Cei care nu râd niciodată, i-ai văzut ? De ei să te ferești !

*

Oare să avem noi destinul incașilor, după Conquista și cruciadele ucigașe, cu spada și crucea ?

*

Ziele scurtate, viețile scurtate, victime ale celorlalți. „ **Aici zac eu ucis de ceilalți**” (un epitaf francez, a la maniere de Cimitirul Vesel din Săpânța (Săpientța ?).

*

Cum să îți explici că îți vin în minte amintiri ale unor... netrăiri?

*

Îmi scriu cărțile, în așteptarea editorului pierdut. O vreme am fost în căutarea lui, tind să mă consolez. Cornel Ungureanu observase că o carte a mea „ Tresărirea focului”, avea ceva de ...postmortem. Chiar așa, maestre !

*

Fanatismul de stepă al mongolilor, al cazacilor, etc dar și al coreenilor, din care se (ex) trage neamul niponilor...

*

Un zadar, dincolo de toate ce apar și dispar, ca și cum ar fi visate. Ecleziastul, Shakespeare...

*

Am editat timp de 16 ani, reviste, publicații, m-am chinuit sa fac ceva cât mă pricep. Mi-am cultivat și dușmani, falși amici, dar și câțiva rari confrăți.

Una dintre cele mai curioase sintagme ale unuia... „ de ce m-ai publicat în același număr cu cutare?”...Așadar „ dușmănie de pagini, complex paușalic, de bloc ...”.

*

Eternitatea și fragilitatea vietăților...Extreme.

*

Pe cel ce urlă îl suspectez de surzenie.

Cărtărescu, Parodisiacul,

„ **Catindatul**” cel mai fluturat de păpușarii hașdeeni ai cercului neo - kulturnic de pe Dîmbovița, este Mircea Cărtărescu, împins în golul lăsat de Geo Dumitrescu și Marin Sorescu- doi **parodisiaci** – mai cu voia lui, mai în cheia hermeneutică a lui Luca Pițu, în mașina de cîrnați pentru piața nobelistă...Spre hazul unora, primul- și recent premiu Nobel pentru literatură, ni l-a suflat Herta Mueller, cu ale sale colagerii nițel schizo, no problem, 15 milioane dolari nu îi strică. Restul e obsesie : așa a fost cu Nichita „ Sergheievici” Stănescu, așa se încearcă și cu Norman Manea și alții. Pe Blaga (jumătate aromân, pe filială maternă,mik-a spus la Lancrăm Dorli..) l-au mâncat „ ai noștri”: (Beniuc lipovanul, vezi „ Pe muche de cuțit”.), pe alții, care-cum, așa fu și cu Sorescu, propus de Ulici, ș.a., canibalismul ăsta este unic în hamsuniana foame din subcortical națională, din țara lu’ Caragiale and Eugene Ionescu...În „Orbitor”, una dintre cărțile ăștia, Cărtărescul, iaca ce scrie mnealui:

„ *Dumnezeul dumnezeilor dumnezeilor dumnezeilor mă-ti de Dumnezeu Paștele și grijania mă-ti de Dumnezeu*” ...*Altundeva scrie mnealui: „ ce mișto este să te fuți”*...Etc. *Elogiacii* lui M.C. sunt biensieur unu și una, toți păpușari.

Totuși, fondul de bestialitate vs „noi surse de uimire „?

„ Pentru a demola imbecilul ferici trebuie să devii tu însuți imbecil, dar nefericit”, scrie ebreul Pascal Bruckner. Hmmm! Tot el : „ Spre deosebire de mediocritate, care nivelează și de sentimentalism, care eufemizează. Vulgaritatea are dorința de a răni, de a șoca, de a face auzite forțele subteranului, ale murdarului, ale nedemnității”.(Euforia perpetuă)„Coexistența dintre angelismul de fațadă, dintre buna educație și desfrâu, un fond de bestialitate care ne clatină”...Mda. „ Vulgaritatea ar fi bine folosită când acționează ca igienă a spiritului contra obscenității lumii, ca un detergent împotriva vorbăriei, atunci când reinvestește locurile comune pentru a extrage din ele noi surse de uimire”.

Te miri de nu vor candida, via ICR NewYork and company, alde Horia Roman Patapievici... Zgomotul și furia asta, cu ...sânge rece, vor devasta repetabil, ca o povară, tot ceea ce corupe naționalitatea unei literaturi, unei culturi...(...)Memoria celor mai mulți impoverată de acel cadavru stihial al mediocrității agresive, cu pretenții de genialitate neînțeleasă... Un simptom (sindrom !), între fălcile imperiale ale triangularului spațiu românesc, încă.

Codul lui Eris

Lui Alex Cetațeanu

Cei adevărați au plecat neorbiți
Au rămas cei care i-au cunoscut
Și duc povarea vinei lor
Cadavrelor în vid ale lui anatol baconsky
Și progeniturilor
Mutația are loc prin roți dințate
Marile ornice sunt constrânse

În micro-cip-uri
Mandale iscălituri ale zeilor ...
Aplatizarea reduce la foița de stihie
Robii lui Jehovah spate-n spate cu ai lui
Elohim
În vreme ce incestul originar
Replicații clonele înseriații supermanii
Sunt pregătiți să debarce
Pe Eris- Discordia
Ca materiale didactice.

*

Thelema, voința, vrerea. Controlul de sine al conștiinței. Și ipostazele, asumat virtual, ale celui ce pune în scenă, în pagini, pe ecrane, felurimea de plăsmuiri, închipuiri, cu țintă a comunicării, a împărtășaniei propriului tău eu, toate sunt informație energetică, pulsație în spic-snop, ciorchine sau fascicule de vrere, voință, dorință a ființei , a spiritului, de a unifica, a spori Fiindul(...)Între bărbat și femeie, cu scopul procreației, este un continuu război: al cuceririi, al *seducției*. Femeia nu se sacrifică, ci doar suportă stigma „ chinului facerii”, iar el este în retragere post- coitum, el este sacrificatul, întru Fiu. S-ar cuveni sintagma Pater Dolores?

Coduri și heackeri

Doamnei Muguraș

Cina cea de mister...Un ritual ce programează o doctrină, ce va impune altora în veac. Isus oferă vin (sângele regnului vegetal) și pâine (carnea acestuia) afirmând că acestea carnea și sângele omului- creaturii terestre, trupul uman conține ceea ce de fapt mănâncă, nimic mai logic, e vorba de energiile reciproc ...energofagice; este un rit al sacrificiului; omul este un

animal situat în interregn, era conceptul esenian unde pare-se a copilărit și a fost inițiat. Tot aici, în „ taina cinei”, el îl anunță pe sărmanul Iuda, cel mai iubit ucenic-discipol al său, dar și trezorier al sectei, că este scris să îl vândă oamenilor lui Pillat, guvernatorul Romei ocupante, nu oricum, ci în câdășie cu Sinedriul evreilor duplicitari și fricoși a nu își pierde privilegiile (cum altădată preoții egipteni la primul reformator, Akenaton, cu o mie și ceva de ani înainte ! - scenariu asemănătoare,) ...astfel că Iuda va fi demonizat de ai săi, va face ce îi spune intemeietorul religiei creștine...Noua lege este a unei supuneri și nu a rebelilor zeloți,..adică de a-ți iubi dușmanul, chiar dacă te ucide- răstignește, cu sensul de a nu mai accede în demnitatea umană, sub orice stăpân, în oricare Împărăție terestră, a te consola smerit întru o împărăție a cerului, care va „ veni”, un nou Ierusalim. Azi, unii teozofi și parapsihologi, cred că acel Nou Ierusalim, care va coborî din Ceruri, ar fi o navă gigantică, interstelară, ca a doua venire a înviatului (reîncarnatului?).

Dintre nenumăratele grupări- secte ale acelor ani, cea a esenienilor nestatornici, ci ieșiți în mulțime, cu apostoli, învățători, cu evangheliile lor care uneori se costrazic, (33 de evanghelii au fost găsite la Qoumran și Nad Hammadi – Marea Moartă...Apropos Marea Moartă, se prevede că în următorii 50 de ani va fi o uriașă mlaștină, iar Iordanul va fi, este deja, o deltă înnămolită...

*

Sarcasme, locuțiuni, fulgurații...

Curioase numele celor doi din Rossia ex- țaristă pravoslavnicul șarlatan mistic Rasputin, și Putin...E cu ...putință un amuzament al hazardului.

*

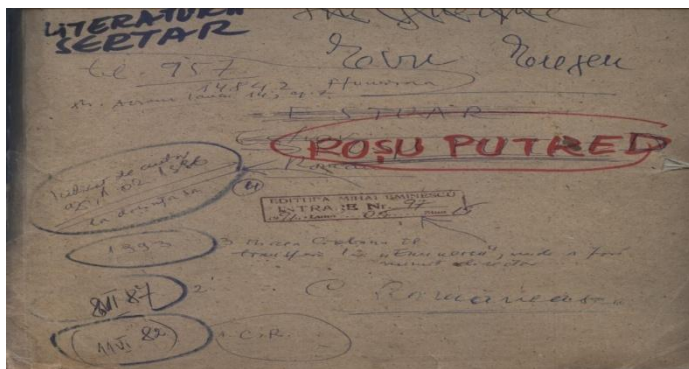
Cărări și drumuri, toate sunt în noi/ Ele ne duc, ne-aduc- napoi...

*

Utopia comunicării, cea supremă, este a poeziei. Blaga numea ghidul metafizic al poetului, „ Marele Orb”. Divinitatea ca inteligență cosmică, însă toate vietățile care sunt înzestrate cu OCHI (compus, ca la insecte), sau dublu- orizontale, la acvatice și la mamifere (laterale) văd: ce sau cine se uită în lume prin ochi? O suprainteligență? Noaptea, Ea se uită !

*

Scriu, sau cineva (ceva) mă scrie. „ Poemul se scrie singur”, debutul meu la revista Familia, 1970, elogiata de Doinaș – 11 poeme, „ Eugen Evu – o nouă voce a unui poet autentic”...Știu că acesta m-a stimulat atunci și apoi m-a îndârjit mereu să confirm, ca și cum m-a „ programat” (sugetionat). Șt. Aug. Doinaș era criticul cel mai autorizat atunci.

Dactilograma romanului „Roșu putred” de Eugen Evu/ (1968, 285 de pagini), carte vânată de securitate, amânată întâi de editura Cartea Românească, apoi de editura Eminescu și în fine de ed. Humnitas, (dir. **Gabriel Liiceanu, red. Zografi**, care apreciau romanul ca autentică literatură de sertar, însă omisiunea editării a ,, încremenit în

proiect”... Referatul extern la Cartea Romanească, deosebit de elogios, aparține lui Dorin Tudoran, care a emigrat în occident.

*

Enunțul relativității este al cosmosului, haosul nu poate fi raportat la magnetism, gravitație, deci este libertate absolută.

*

Cristalele pot fi impregnate cu memorie artificială, cei de la NASA cultivă spectaculos astfel de memorie, pentru zborurile viitoare. “ Iar ca sentiment un crystal”, scria Elitis.

*

“ Viziunile” despre care relatează un Enoh sau alții, cei din biblie, pot fi asociate unor proiecții cinematografice, sau hologramelor...

*

Muzici surde-n zări absurde
Mieii plânsului să zburde
Prin poienile oculte

*

Moaște, plocoane, indulgențe la sfinți..S-au înroșit demult calendarele, ca niște hărți ale delirului ...Disperarea în brocarturi, purpură și aur, se hrănește din fricile gregarismului.

Demnitatea, iată ce rămâne de salvat, însă unde să patrimonizezi măcar eșantioanele ultimelor conștiințe ?

*

Operele ratate sunt ratarea autorilor lor. Pleonastic, dar se ignoră. E mai comod. Arbitrii sunt și aici corupți, critica ratează în cetate, rezonantă cu sistemul. Emanăție.

*

“ Și i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om”, iată cel mai groaznic stigmat, de unde “ orfania” ateilor, dar și a marilor traumatizați, încă prin nașterea “ în chinurile facerii”.

*

Crini endocrin
Viespar din Lumini..

*

Carmen secularae, Carmen milenare...Memorie scurtă,
memorie lungă.

*

Scânteiuțele aurii din ochii tăi.
Zoroastrice.

*

Cuvintele sunt semințele memoriei.

*

Benga, nume vechi la români, pentru demon. În Orient,
tigru Bengal, focurile bengale..

*

Beția vitezei, dar și o beție a stăgării, lenea, autismul,
schizo- frenia.

*

Ieri a murit, mâine e probabilitate. Ești în Acum.

*

La ce buna recursul periodic, la vremi de criză
identitară, la originile imemorabile? O, tânguirea
eternului, în ecourile oarbe ale clipei!

*

“ Conștiința națională”? În chiar precipitarea
conceptului (amplu, pragmatic, reactivat, al globalismului
Globalism, adică un comunism planetar !)

*

Îmbricatul critic D. C. M. evident terifiat și bolnav de
sine, pretinde soluția revenirii la o altă „ cântare a
României”, massificantă, recomandând chiar cartea de
consum, telenovelele cu teme horror, policer, sex...
Transpiră, excitat de neascunse avataruri.(TV 2, oct.
2011).

*

„E vremea dictatorilor”...Dar când nu a fost a lor?

*

Somnul ne este refugiul, asta fac și religiile, dar și artele, începând cel puțin cu tragedia antică greacă, dar și sporturile, ca altădată romanii, la Colosseum. Înțeleg prin somn visul care decantează, reface, ecologizează sufletul, cât încă e tânăr, chiar la anii senectuții.

*

Noi suntem indo- europeni, însă substratul s-a subțiat, iar a pleda asta, a devenit retoric. Cei veniți prin secole, nu suportă asta, din instinct, așa că dintre ei răsar teoreticieni resentimentari, cu urile lor „ de sine”, cum îi iese porumbelul cioară lui HRP. Harpie !

*

Scrisul de azi este în totalitate livresc. Nu mai avem resurse sacerdotale?

*

Leac, un cuvânt care desemna, în trecut, numele de leh, la moldovenii lui Sobiețki, (polonez)?

*

Metisarea limbajelor...

*

Se afirmă undeva că omul adamic a fost negroid (vezi Luky, etc) – și că ar fi avut o statură de uriaș. Dar Adam se traduce „ pământ roșu”, poate o rasă roșie primordială ?

*

Dincolo de aceste convulsii climatice, starea mea de fond este una predominant „frumoasă”.

*

Determinantă pentru destinul uman pe planetă, este Clima...Unul e omul din zonele de frig, altul din deșertul Atacama sau Arizona, Africa ori Amazonia, de aiurea...

O planetă –și climă- discriminatorii.

*

Arta este revendicativă, a individului, sau prin extenso, a popoarelor.

*

Sângele cu care pictau, ba au și scris, ocupații. Comportamentul de ocupant al unor locuiri...

*

A te vindeca de o boală, provocând o alta...

*

Șahul frunzelor plutind, încetinind moartea, pe aleea elegiei..Cam dulceag, dar nu strică un pic de zhăr trandafirilor din pahar.

*

Prețiozitatea, slăbiciunea absenței stilului, adică omului.

*

Mimul acela era orb. Genial.

*

Călăii, se spune, plâng doar în somn.

*

Între bătrâna cunoaștere și cele noi, e un război care își macină „, mercenarii”, fie ei geniali, fie intruși.

*

Cu o boală poți avea remiză, moartea îți va da șah- mat.

*

În spatele Regelui, pe eșichier, a fost dintotdeauna Dama, femeia fatidică.

*

Lumina rece e doar o iluzie astronomică, o percepție...” Cerul e un cimitir răsturnat, miriade de lumini sunt ale unor aștri care au murit demult”...De fapt ardem.

*

Azi am scris inspirat, azi am murit mai mult. Mai suportabil.

*

Dacă mă trădezi, dacă pleci, dacă renunți, vei suferi mai puțin când mor de tot.

*

Fără, hrană și apă, omul supraviețuiește un timp. Fără somn, nu. Privarea de somn a fost fertilă pentru bunăoară Em Cioran. Luciditatea lui este uneori tăioasă ca un bisturiu. În somn suntem tridimensionali, trialiști, trezirile sunt ca niște „reveniri din altă lume”...Într-adevăr.

*

E ora reînțelegerii: fructul interzis a fost cel mal cunoașterii de sine, al conștientizării și deci al condiției tragece, scurtarea duratei vieții pentru omul „nou”...(actuala specie). Iată paradoxul care adeverește noima de muritor, cenzura, omul nu are timp a se emancipa primejdios, cum odinioară, la căderea îngerilor în păcatul cu femeia umană.

*

A face artă, este transpunere, situare în starea de transă (indusă, ori auto-indusă). Artele, toate, mimează religiosul.

*

La opere bolnave, și critici bolnavi, la popoare bolnave, dictatori pe măsură. Meritați.

*

Azi, 29 oct. 2011 se anunță nașterea copilului cu numărul șapte miliarde. Desigur, e ceva cu marjă de eroare mare. Știrea mai spune că femeile sunt mai puține, cu circa o sută de milioane.. Adevărata bombă planetară este arma psihologică, panica în masse.

*

Declarație liniștitoare a guvernului Boc- băsiste:

„ În iarna asta românii vor utiliza frigiderul în locul caloriferelor. Ca o măsură patriotică, noi le vom îngheța în 2012 și salariile, și pensiile. La dezghețul din vară, vom face un nou recensământ, speranța noastră e să avem NPC-uri suficiente pentru a câștiga alegerile”. Românii să muriți bineeee!”. Bombasticism, triumfalism, distrofism.

Dreptul la pamflet:

Note de subsol la paradigma decadenței prin implozie...

„ Ave cezarioni, baftalo, mo, cezariene „!

Pe sârmele făcute triaj, vorba lui Sorescu)- ale mașinii de spălat (memoria) ale scribilor romaniaci, se înșiră exotic șosetele desperecheate ale cosmetizanților criticarzi, teziști and sinteziști, iar falsurile nu le poate cârpi – nihil sine minima moralia, voila, nicio „ instanță”, deoarece regele e mort și porceaua așisderea în cotețul- șandrama al falsei memorii. După lovituța din 1989, care continuă cu alte pâlării și dosare trucate, în anno pomini 2001, când mă așternui la acest nesperios pamflet, dar sănătos ca vrere, încerc să ies cap- limpede dintr-o lungă aventură a „ înnebunirii”, viața ca literatură trăită, spre a mă yindeca și eventual a sugera și altora rețeta ATITUDINALĂ ce poate avea un efect reparatoriu, fie la bătrânețe și sperînd – la gerunziu !,- că pot oferi un sfat generațiilor care deja sunt, în care arde VISUL curat al unei literaturi ROMÂNE cu alt orizont, neolatin, așa cum ne este LIMBA(limbaje, monsieur) - în care conviețuim ca într-o PATRIE, da.

„ Patria mea este limba franceză” a scris Andre Malraux, (vezi Dictionaire ...Paris) – iar Nichita

Sergheievici Stănescu, fie iertat, a parafrazat abil „Patria mea e limba română” (vezi manualele școlare din epoca Cîrpaciului multi- ciuruit... Egregorul de ieri a devenit ciclotron în spațiul carpato- danubiano- poantelor ? Avem un moasntu al mașinei de spălat seconmda hand, un alambic hidos numit Critica română ? Cine face azi Istoriile, dicționarele, și cine le va selecta din această hilară, *eclectică conglomerare de monolit ponce* , *sfărmat ca muntele de zgură de la Hunedoara* ? Spre care iad vor pava cu intenții „ bune”, uitucii elitoși ai celei mai mari farse din istoria României postbelicoase? „Se sparie gândul „”. Continui să cred că doar Poeții adevărați știu scrie despre poeți, ci nu arbitrii corupți ai Memoriei aplatizate și ai mancurtismului „ de lux”... cu oceanul întors spre magalomanica impotenților din Pașalîcurile „rezistenței prin cultură”! Dracul își face lustru, în „demoncrația originală” etern- schismatecă, obsedant autică, schizofrenetică și de fapt distrofică a unei literaturii în derivă pe zoaiile bălții de „ decantare” reziduală, cianuroasă, a Nimicniciei. În zadar aștepți, sărmane Poet, un Godot: aici sunt doar Cântărețe chele, Rinoceri și Dumnezei născuți în Exil: stigma lui Publius Ovidiu Nasso!

(...) Între MAHALA și TAJ MAHAL-urile lui Becali, Copiii- Minune și alte pro- genituri. Nimeni mai exact decât genikul lui Ion Brabu nu a definit Isarlîcul ăsta in extenso. Se spală rufe, într-o veselie, însă așa cum am văzut, oripilat și trist, dicționarele ultimilor 20 de ani, fac opera cosmetizărilor clientelare, mai ales de către antologatorii afazici sau handicapați ai „ mutației” și „strămutației” de Memorie, după cum curge de la bugetul - vorba lui Nicolae Stoe,- „ pinguinului, mic la stat, mare la sfat: Pușca și cureaua lată/ ce ficior eram odată” (recte Boc and Funeriu, alias profit Baconski, cu i

românizat: curat „ Cadavre în vid(eanu) ! Scriu acest pamflet „ supărat rău” (citat din dragul de nepot al dlui Isărescu, poetul epodelor satiricon, George Țârnea. Avem a ne descărca de energiile negre ale adânc întunericiților care se împing a intra în groapa comună a ...antimetafizicii? Cine glosează, totuși, după ce încă fiind, nu vom mai fi ? Avatarii magraonilor Tra la la, triluliștii și băgăiștii, porno livreștii and brejii duplicitari fără organon, arbitrii coprupți ai cărei literaturi ? Morcoveață nano- sado- massochist al bibliotecilor de subsol ? Pare-se că da. Am continuat a crede că poetul chemat devine ceea ce crede că este, încă de la primele sale încercări....Viața sa e o continuă VENIRE a sinelui despre care Borges scria că este un unică entitate, cu felurite nume, în lume.

Nihil sine moralia ! Citez din ignobila referință a unui care se scremea a fi critic prin anii 1969, la „ Tribuna” ante- boccie, Victor Felea, despre Nicolae Stoe, scăpând cioara de semănături a porumbelului vidat de vocație critică , citând din poetul brașovean, însă cu țintă negatoare : „ Îmi face impresia (îi făcea impresia ! , n) că dacă vei pune cuvintele acestea la urechi/ așa cum pui uneori scoicile mării/ s-ar putea să mă auzi prin culorile din ele strigându-te/ și ți-ar putea răni timpanele sufletul meu „ ... (N Stoe, Consemnări necesare, Editura Tineretului, 1969, n).

Genială ars – poetica, dar cum să o vadă un Felea de sub Feleac, cu ale sale timpane îngroșate, cum toți asemenea lui? Am observat prin ani că la noi, tocmai recenziții nefavorabili de orbeții veacului, au șansa de a se afirma pe contrasens, ca scorpionii lui Dumitru Hurubă. De neuitat Cioran, la Paris, în mansarda lui, mai „ aproape de cer”...Despre mine scria în Astra regretatul Ermil Rădulescu,, o întâmpinare titrată „ Mersul cuvintelor prin

cer”....Am scris la rându-mi, (revista Provincia, 2000) despre Nicolae Stoie, elogiât de M. N. Rusu, Eugen Dorcescu, Titu Popescu, Mircea Iorgulescu, Dumitru Micu, Ermil Rădulescu, Cornel Regman,Laurențiu Ulici , Dana Dumitriu, A.I. Brumaru, Horia Gârbea, Cornel Ungureanu ... „ Harpia nopții” –acuză portretul robot al „ târfei lirice”...Petrecărima neaoșă, cherchelirile de după ospete (balcanismul cu pupături și pupincurismul, n) – mesele goale, pictorul care, după desfrâu” cu pensula-i mângâie fesele/ și adoarme în iarbă”...”. Tabloul alegoric al DECĂDERII UNEI CULTURI...străveziu (strepezit, n) –sombu, poemul lui Nicu Stoie este fără echivoc cheia de boltă...”.Cum să înțeleagă ceea ce ei înșiși nu pot (a scrie poezie ! – criticii care chiorțăie, se screm, constipați, să recepteze și să îndrume MORAL patrimoniul întru zestrea de memorie a unei literaturi în implozie liberă ? Ion Itu definea poezia „ vers dumnezeiesc „ : cum să priceapă Dracul ceea ce îl umple de cele șapte frici ale dualismului?

La care popor de azi există mai multe nume pentru Satana decât la poporul (încă al) nostru ? Maniac obsesiv!

Pamfletul Manifest

Scripta- fripta! Păduri virgine, seculare preluci, vor fi decimate și se vor surpa pământurile literaturii amnezice, întru pravoslavnică lucrare a celor care, ipocriți „nu au înțeles de ce „ codru-i frate cu românul”...S-a dus veacul poeziei lui Goga, Crainic, Voiculescu și tuturor sfinților închisorilor, și nimeni nu va mai veni să planteze ceva în loc, nicicum alde utecismul televist al unora care fac noua propagandă, nomine odiosus. Dacă Ge Călinescu perora studenților „ Eu sunt grec” !, alți grecoturciți nici măcar nu vor recunoaște-o ! Cum dracu’ s-o facă, harpiile!? Harpoane ale lui Harpagon !

Unii joacă sîrba-n căruță, alții hulesc geniul lui Brîncuși, ori al lui Bălcescu, unii lipovesc prin deltele strămutațiilor sau mutanților. A nu uita, este pentru EI, a te urî, a te ignora, Poete ! Cu cât vei fi mai uitat în cetatea de subsol, cu atât ai șansa de a rămîne cu ceva, dacă ești, dacă ai fost ADEVĂRATUL. Hetero- criticismul istoriei de tip milițienesc, pseudo- policer, e la modă? Baftalo ! Nu se face nicio lustrație, ecologia e o gogoriță. Consolează-te, uită și vei fi ceea ce ești, dacă ești născut, ci nu făcut, scriitor Român. (nov.2011, de ziua morților).

*

La toate războaiele omului, participă și morții lui, și idolii și zeii lui.

*

Cifre cu spini, numere mari care înghit numerele mici, ca peștii.

Ecrane exoftalmice...

Surescitate reacții la Antena 3 – Gîdea,- la surescitații numitului Institutul Cultural Român din New York. Este blamat cel cu timpane îngroșate pre nume Hî Rî Patapeviciu, și se dă o recidivă de expo- porno tâmpită la adresa aiuritei României, bătută de toți dumnezeii aciuaiți, străini, vorba lui Eminescu „ Vai de biet român săracul/înapoi tot dă ca racul/...și-i străin în țara lui”... Iote că e străin și în America, ICRNY înghite bani de la acoliții de pe Dîmbovicia... Se dau imagini caricaturale, ale unuia numit Cristian Neagoe (o fi baas- arabeic?), ciufut și prololimbist schimbist deducit la hulă evident patologică: ăla își cetește excrementele descriind cum iubita lui „se pișă etamină” sau alte cele...Gîdea îl despăduchează indignat, dar ăla nu și nu...Se dă o imagine cu unul care

face în loc de kacamaci, nu alta, decât harta României! Mișto, mo! Ei, și? Parcă avem și aici producții porno, ăhă! Ca Băgău, de Ioana Băiețică, sau Letopizdeț ș.c.l. Ei, și ? Unde politikonul e prostituție curat- murdară, ce mai contează ?

Il vivere e un corerre alla morte...

Ce ni-e viața, dacă nu o alergare spre moarte, cum scrie Dante în Purgatoriu ? Aștia aleargă de nebuni, dar cu spatele lor, spart de picamerele ...sex- tualismului descreierat. Careva parodiază maimuțările Elenei Udrea Cocoș, o numește Galina (Găina)- Cocoș, iar la ipostaza ei de Jacqueline (ex Kenedy) Onasis, apărută într-o poarcă de revistă, Onasis devine Onanis (Mircea Badea).

*

Hamlet, despre tatăl său : „ He was a men”Asta îmi permit să plâng și eu, despre tatăl meu.

*

Circ la Sibiu, cu canonizarea lui Andrei Șaguna, popi cu bărbi și Băsescu chel ca un dovleac, de Halowen...La Șaguna, Shogunul, decăzut din bișniȚAR, în pirat.

Numele de „ Țără”, dealtfel, la români, nu vine de la „ terra” (lat.), ci via pravoslavnică, țarat (țar, țarină).

Locuțiuni

A scrie azi o istorie secretă, ca Procopius din Cezareea, este a scrie o istorie reală...

Acolo unde batjocorirea din mulțimile dirijate a scriitorului- cetățean dar și a erzațului de emuli, epigoni, fanatici etc- într-olaltă, precipită elitele și infestază turma, societatea este în descompunere, în criza de identitate. Dar vai, nu toți crucificații și trașii pe roată,

sunt Mesia, cum nu toți nebunii sunt nebuni. Nebun poți fi doar din prea-iubire, ori din ură, intensă, ura de sine, alienarea. Iată, e timpul când alungat din pustie, botezătorul cu creierul ars, se căznește a se cățăra în munți, la ruinele sanctuarelor. Întâi se cade din istorie, apoi se surpă și din Mit.

*

Lumea este condusă de spioni, ei decid triumfurile furiilor lor. Rămâne de aflat spionii cărui dumnezeu sunt fiecare?(...) Mate- fizicienii, paraleli cu teologii, ne vorbesc despre, ordinea ascunsă, ne vorbesc despre fractalism,ne spun să ne temem de cataclisme (ne temem!),sau de vulcanul ca ve irumpe din Yellowstone Park și va sufoca tot ce este încă viu...Goethe este uitat cu al său Faust, și” scornirea întunecată a religiei”...Să fie „ordinea ascunsă” chiar infernul ? . cred unii, ceilalți cred că e Dumnezeu...Dar despre El, s-a spus că „ se ascunde arătându-se, și se arată ascunzându-se” (curat sofism)...„ Bolile indivizilor, sunt și bolile societății”...Ei bine, depresivitatea ta va fi, este deja, una aproape generalizată... Consolează-te, vei învia ...cândva, să sperăm că altundeva, nu aici...

DE RERUM INOCENTIA

Motto: „ boala profesională a scriitorului este înnebunirea”- Nichita Stănescu.

Pentru Erika

Recent, am regăsit sintagma „ ordinii ascunse”, poate un nume dat ab origine de om, unei (id) entități incognoscibile, poate unui principiu suveran al ceea ce atribuim Divinului neîntrupat în organic, (interregn-ul), pe care nu suntem meniți a ni-L reprezenta decum cel mult

după „ chipul și asemănarea „ omului, fie-mi iertată parafrizarea. Oare suntem programați genomic a ne naște fără vopia noastră (thelema), recte a muri idem, în paradgima unei ORDINI ascunse, raționalitatea noastră, necesară pentru a ne menține în Fractalia, unica ieșire spre a nu înnebuni înțelegând că murim zilnic, încă prin naștere, și speranța care întreține arderile sufletului, în sufletul mare al Naturii- Mame,” pururea fecioară”?- deci a trăi SUPORTABIL între fălcile dilemei A FI ori A NU (mai) FI.....și oare calea, adevărul și viața, ne este stigma unei ținte din ASCUNSUL ORDINII ACELEIA, anume a ceea ce numiră svanții recentți „ Sinele hristic”?Am cunoscut în viața-mi de om, încă om, neînstrăinat în demența bătrâneței umane atât de umile, de înjositoare pentru CREATURĂ, (oare nu ști împilatoare pentru CREATOR?- iată frigul întrebării niceene...și mi-am scris cărțile crezând că primesc și dărui astfel ceva, pentru a fi primite în darul meu de suflet empatic, ÎNNĂSCUT, altora, cândva...Întrebarea mea obsedant hamletiană, nu este cea pe care, invocând ca remediu și alinare SOMNUL, a devenit prin vârste, nu A FI ori a nu fi, ci DE CE ?Ei bine, aceasta este ÎNTREBAREA cea mai tulburătoare a COPILULUI, a inocenței NEPIERDUTE, de la care se poate revendica autenticul poet, homo cogitans...În această întrebare-estuar și sanctuar, îmi îngădui eu încă sacrul „ răgaz” de a-mi cânta, cum Hoelderlin scria, patria. Fie ca o eternă nostalgie ...paradiziacă. De ce suntem, de ce am venit (sau am fost aduși), de ce ne lăsăm devorați- prin vocația devoțiunii –și iubirii, de propriile utopii, himere, intraductibile doruri, de ce suntem- prin deducție intuitiv). Una ce pare deja înnegrită, copleșită de ceea ce genialitatea atrage ca inocență întru re-descoperirea Sinelui.

Despre unii dintre noi înșine ...

Nu este târziu să vedem, să recunoaștem și să medităm, implicit asupra noastră, cu sinceritatea ce ni se cuvine, ca DEMNITATE și neminițire- de- sine, deci nemistificare, în jurul nostrum și în general în societate, personalitatea anxioasă, paranoică și histrionică, dificile, precum: personalitatea obsesională, narcisică și schizoidă, din nefericire acestea fac “operă” și în lumea artei, dar și a politicilor, astfel că și literații, oamenii de artă, dintotdeauna, se perindă ca într-un vast labyrinth cu oglinzi, - operele lor- menite a fascina, a exercita efecte “magice”, care fascinează, oferă modele, etc...Nu departe de religii, artele de fapt sunt “idolii” urmați de unii, blamați de alții, în această lume TRIGOGISTICĂ, dantescă a psihicului uman. (Unii au zis teandă, alți tiradă, alții ...treime. Pshihologia modernă, după obsesionali, narcisici și schizoizi, distinge și personalitatea depresivă, dependentă, pasiv-agresivă și evitantă. Iată câteva considerații în acest sens, sintetizate din articole oferite nouă de specialiști ai comportamentelor patologice , și, atenție EMPATOLOGICE; a digera, a consuma, ca droguri psihedelice, (n) , virtuale, opera bolnave de aceste în fapt simptome ale existenței tragice , ale condiției umane, poate avea efectul...contaminării. Vom regîndi, poate, asupra tuturor fenomenelor COMUNICĂRII, mai ales ale MEDIILOR scrise și video mediei, industriilor Hollywoodiene și TV sau Net.

Unul ca toți și toți ca unul ?

Suntem INTERCONNECTABILI și ca atare vom FUNCȚIONA – paradoxal,- **tot mai** “ toți ca unul și unul ca toți! Această paradigmă a informaticii în asalt are și

efectul placebo, dar și feed-beack, iar ceea ce e un simptom acuta al alienării, se va numi dependența: psihicul uman este “ programat” genomic de a gândi (conștientiza) prin sugetie și autosugestie. Cine înțelege mai bine (sau nu va știi deloc...), acestea, dacă nu Poetul, omul marilor visătorii, cel ce practică arta seducției prin OBSESIA – din patos excesiv și empatie,- menirii sale Orfeicie: de a “îmblânzi fiara din om”, dar și der a-și regăsi iubirea “ răpită de demoni”... Iată ce știe medicina despre alte tipare ale personalității – egoului, mai ales chinuit de acel “ sindrom” original, al “ urâtului adamic”, evocat în poezia genială a lui Baudelaire, “ Prefață”, în “ Florile răului”...

Diferențierele divine...?

Oare suntem predestinați ai unui comportament globalizant – gregar, fie și în dimensiunea gândirii penetrată de obscuritatea “ subconștientului colectiv” Freudian, minunata, fascinanta tehnică a computerului fiindu-ne, paradoxal, ...fatală? Este, într-adevăr, cunoașterea actualului SALT al speciei noastre, una luciferică, iar ca atare având stigma din origini, evocată alegoric în mituri și în Babylonul Genezei, de a fi “ scurt-circuitați” în devenirea, emancipare anoastră, spre a nu “ ajunge lor, Elohim-ilor, și ca atare a nu ne “ urca la ceruri”, spre a-i ...detrona? DEVENIREA este privilegiul absolute al lui JHWH, iar condiția umană este cenzurată de ceea ce Lucian Blaga numi “ cenzura transcendată “ a “ marelui Anonim”? “

Alte tipare de personalitate ...

Persoana cu o **personalitate obsesională** este mereu preocupată ca totul să fie făcut ireproșabil. Poate fi numită și perfecționistă, meticuloasă, acordând o mare atenție detaliilor, astfel încât pierde din vedere situațiile în ansamblul lor. Această persoană poate fi caracterizată prin cinci trăsături esențiale: perfecționismul, care de cele mai multe ori duce la nerealizarea sarcinilor și la procrastinare, obstinație, reticență în relațiile cu alții. Persoana este rezervată, îi este greu să-și exteriorizeze emoțiile pozitive; nehotărâre: individul nu se simte capabil să ia o decizie din cauza teamai de a nu da greș; rigurozitate morală, fiind foarte conștiincioasă. Personalitatea obsesională se teme de imperfecțiune și de nesiguranță, simțindu-se obligată să mențină în ordine tot ceea ce o înconjoară. Este exigentă atât cu persoanele din jur, cât și cu propria persoană; astfel fiind vorba de un perfecționism personal și social. *Cum să ne purtăm cu personalitățile obsesionale?* Dacă le arătăm faptul că apreciem rigurozitatea prin care tratează situațiile și activitățile în care este angrenat, obsesionalul se va simți mai în largul său și nu ne va disprețui, iar pe viitor va primi mult mai ușor eventualele critici. Este recomandat să-i fie respectată și nevoia de a ține sub control lucrurile, de a organiza totul de la început, deoarece nu-i place imprevizibilul și detestă să fie pus în situația de a improviza. Mai mult, pentru a le dovedi că pot avea încredere în noi, este nevoie să le arătăm că suntem previzibili și că se poate baza pe noi. Mai apoi, poate fi încercată o descoperire a relaxării. Nu zice nimeni că trebuie să-i apreciem de fiecare dată, indiferent de ceea ce fac, este recomandat ca atunci când exagerează să le fie adus la cunoștință acest lucru cu argumente solide și

prezentate concret, la obiect. Nu încercați, în niciun caz, să-i ironizați, să vă angrenați prea mult în maniile lor sau să-i copleșiți cu prea multă afecțiune, recunoștință și daruri.PS: Apropos acestea toate , am scris recent un modest enunț aforistic: “Ultima mea demnitate îmi este ceea de a nu mă lăsa ucis: de orbirea celorlalți”

Despre Eminescu, geniul poetic al românilor

Alain Bosquet:

Responsabilitate atroce...

Eminescu este tinerețea și entuziasmul unui veac; este totodată, freamătul lui tragic. Este mai presus de toate, dovada magistrală că geniul conferă o atroce responsabilitate. Se cuvine să.l admirăm, așa cum admirăm focul”.

Gino Lupi:

Poetul universal ...

Poetul român universal Eminescu rămâne expresia unui suflet chinuit de veșnice întrebări cu privire la rosturile lumii, dar mai ales interpretul aspirațiilor poporului român, al cărui înalt și demn reprezentant este,,

Adaggio ma non troppo ..

Presă hunedoreană remember 1990: Din ziarul meu ucis (Eugen Evu).

Deratizarea

Eu sunt proscrisul burgului în care
Roiesc poeți dar miera lor e acră

Și-n care nimeni nu mai vrea să placă
Tăcerea însăși e o sărbătoare
Se torc sloganele precum bumbacul
Într-un chilot de fost prim secretar-
Îmi simt stiloul mult prea solitar
Și umilit de starea mea săracă

Tu iartă Doamne multa prearăbdare
Iartă icoana ta ce te dezmente
Și de mă lași pe proprii oseminte
Să fiu sămânța care nu răsare
În slava ta de veci luminătoare
Voi da cu D.D.T. peste cuvinte.

Virgiliu Vera (Ion Cismaș)
pagina literară, Cenaclul lui Evu -ibid.

Decret mioritic

În trecut e- întuneric
În viitor nelumină
În consecință prezentul
Feeric
Vi se amână!

Eugen Evu, ibid.

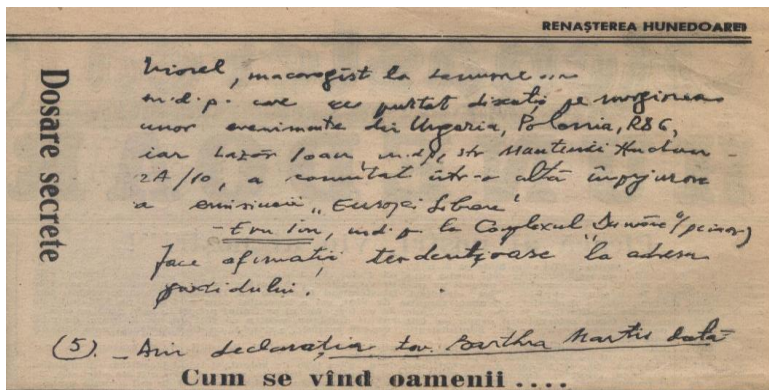
Spasivo, tavařiçi !

Zahărul românesc curge în continuare spre Uniunea Sovietică, la export, rutenii și ucrainenii pătatului Gorbaciov fiind mari consumatori de vлага altora. În HunedoaraLui 1990, începând cu luna Mai (mîncătoresc), după „ alegerile libere” , s-a revenit la

RAȚIONALIZARE. Așadar un kil de persoană pe lună.
Spavivo, Ivan Ilici Iliescu and company !

(E. Evu, anunț pe prima pagină, idem).

Facsimil din dosarele arse în curtea Mili/ Securității
Hunedoara, după 22 dec. 1989

Fragment dintr-o notă informativă către securitate, poliția
politică, privindu-l pe fratele meu, poetul Ioan Evu (Renașterea
Hunedoarei nr. 13, anul I, tipărit restrictiv în Petroșani, Valea
Jiului, la refuzul Polidava Deva de a edita ziarul).

*

Poezia pune întrebări răsucite, ca rădăcinile...În fine, se
face seară, și cartea se închide singură...Alunec în vagul
unei simpleroze – post-romantic cum sunt,- tulburat de
nedumerirea insinuată de sintagma, ca cinegetică, „ grupul
țintă”: oare care va fi ținta – mișcătoare,- a acestei cărți, a
44-a , dar poate că scriem o singură carte, o reluăm mereu,
trăind-o...Brrr! Numai „ ținta cap de om”, pe care o
ciuruim ca trăgător de elită, în câmpiile Nojoridului,
dincolo de Oradea Mare, nu doresc să fie... (23 oct. 2011).

Un gând la o trezire: “ de fapt existența presupune că trăim o inversare a ceea ce numim Timp”. Și un titlu tare bizar: „ Bărbatul Rodica”...Bizare, de ce ? S-o fi spart vreun ulcior cu cenușă de pe raftul incinerărilor...

*

Grupuri țintă de himere
De sub vise, de sub sfere..

*

Triada homeopatiei hermeneice și efectele ei placebo:
stările de mineral, vegetal și animal.

*

Asta se uită mereu, că norocul nu se cumpără, nici nu se cerșește, ci se forțează.

*

Într-un fel alergăm să ne ajungem din urmă, tot mai aplecați ...

Arta radiesteziă a fântânarilor. Poezia radiesteziă.

A uita este a nu te mai uita, a nu mai vedea chip, forme, a nu mai ÎNCHIPUI. A uita ne este vama consolării...A ne uita și pe noi înșine.

*

Am dat numele tău aortei mele. Îi simt pulsația care sparge piatra...

*

Destinul ne este codificat în nume, cel mai semnificativ este cel anecdotic, din porecle, cum e frecvent la români, porecla e uneori numită și „ batjocură”, notarii tradiției rurale știu de ce: a nu isca confuzii în arborele genealogic.

*

Dali își numi autoironic fantasmalele geniale drept „ arta paranoic critică” ...

*

Poezia poate fi aur nativ, sau amalgam impur. Filoanele de adâncime sunt tot mai rare. Tot astfel și fântânile din Hermeneia. Înnăscut este arta fântânarilor de demult, ai sau nu ai nuiaua de alun radiestezică, fratre Adrian Botez...

Poeseu: Impactul New Age

Paradoxal, însă tensiunile psihice, sufletești, se decantează prin transfigurarea scriiturii literare, sub auspiciile estetice și morale dintotdeauna, cu atât mai mult în acest veac trans- modernist.

Artele ne sunt substitute elevate, eleatice ale ceea ce pot numi auto- redefinirea umanului, ca ființă în devenire, ca operă vie a Cugetului cosmic. O amețelă resimțim, desigur, față de precipitarea, de vastitatea acestui fenomen social. Riscul alienării este deopotrivă incitant pentru curiozitatea care ne amină această devenire, această reumplere de mister prin revelații și colateral, psihedelic.

*

Onirismul și hedonismul, ca să aleg doar două dintre curentele literare, sunt induse de interioritatea patosului uman, mereu în aspirație spre auto- cunoaștere și comunicare elevată, esențială și sporită de estetism: adevărul despre noi înșine, transferat ca informație pură, aur nativ, celorlalți, desigur, foarte diferiți, însă având aceeași matrice- Omul- Om.

*

Este ca și cum în ființa noastră o forță irepresibilă, empatică, în prea-plinul ei, ne ajută a deveni. Textualismul unor literaturi, mai ales ale celor captive vremelnice în sistemele restrictive, hiper- cazone, politizate, controlate, a fost o soluție contra sintezismelor și racilei fundamentaliste disimulate sau brutal obstinate, asuprind

în Om fireasca sa nevoie de Libertate. Libertatea nu este nici utopie, nici himeră, ci este – ontologic și axiologic, - șansa- aspirația de a depăși teroarea mutilantă a înnebunirii, atacurile înjositoare ale Răului în orice societate experimentală: toate societățile au fost și vor fi într-un fel experimentale, laboratoare de subsol, tenebroase ale elitelor coruptibile, dar în fericitele cazuri, ale unor genii ce determină **buna- devenire**.

*

Pentru creatori, visul poate fi puntea dintre veghe și somn, o a treia cale: de aici vin cei ce s-au numit „războinicii luminii”, desigur, nu intrușii acestei sitnagme, ci Autenticii. Suntem suma unor distrugerii și unor efecte, dar avem ieșiri din toate hrubele labirintului și de a reda ființei starea de zburare, de zbor, miracolul libertății luminate. Nu tragic- stigmatic, ca Orfeu, Icar, Prometeu, Sisif, sau parabolici cum în peștera lui Platon, ci ai unei noi dimensiuni, New Age, cum constatăm.

*

Omul este ființa ce se autoexperimentează, prin liberul-arbitru, însă asta converge cu experimentul indus din macro- social, din polisul, din agora ce îl ascultă, dar îl și manipulează uneori, gregar, prin confiscarea conceptualistă a idealurilor, „facere de bine cu sila.” . Numesc aceasta „ monstrul social”. Entitatea asta se autoreproduce, ca în deimensiunea microcosmică, a vegetalului primordial. Este ceva din arhetip, *din giganomul umanității*.

*

Există, trăiesc aceasta, o stare de veghe în somn. Uneori mă trezesc și simt o luciditate stranie, mă tem de ea, însă o transcriu, să nu uit. Am avut astfel de treziri și viziunea din vis mi-a amintit spontan de experimentele lui Carl Gustav Jung. Consider că avem resurse, rezerve ,

remanențe telepatice, în creierul nostru, mai bine spus, în Inteligența care se manifestă în noi. Imaginația perturbată de propriul mister, para- perceptivă cumva, poate plăsmui fetișuri, himere, utopie, idoli, zei și demoni (daimoni) – sau „ falși dumnezei”, toate reproiectări ale Sinelui de profunzime, dificil cognoscibil. Terapia – dacă e necesară- contra paranoizării și schizofrenizării, este latentă în noi, în fiecare, iar dacă avem imunitatea activă, nu avem a ne teme.

*

Un lucru a nu uita: suntem, prin informatizarea explozivă, prin NET, participanți ai unui proces de transformare cerebrală, deci și sufletească, iar interconectarea globală este una a sinergiilor sugerate de teoria rezonanței Schuman...Suntem pulsatorii, în Fractalia...În misterul că... existăm.

Cristelnița asasină

A treilea caz, într-o viserică din București, preot tânăr, primul mortal (!), în Moldova, când pruncii supuși ritualului ortodox de botez în cristelniță, sunt asfizați, practic înnecați (!). Popa nu le-a asigurat astuparea căilor respiratorii și una din fetițe a intrat în comă, din fericire salvată de un asistent cu cunoștințe de resuscitare. Mediile relatează frecvent astfel de absurdități, iar înalții prelați fac tot ce pot să-și salveze astfel de erori penale. Un popă Enache, din Moldova, refuză a înmormânta săracii, fără bani. Alții, conform unor reportaje stupefiante, practică forme de comerț de tipul indulgențelor, sau împrumuturi cu dobânzi „ în slujba Domnului! ...Care domn?

Sărmanii nou- născuți, din apele amniotice, să fie înnecați în apa de băut...Părinții au ajuns să se judece cu biserica, evident, fără nicio șansă.

Post ludium

Când nu mai cântă semințele

Lui Mahmoud Djamal din Siria

Durerile sunt ale seminței bolnave
Astfel și artele la vârful crizei morale
s-au rătăcit uitând de logica zilnicei morți
strălucite genii, în aceeași eroare cu proștii.

În ce mă privește, eu cu oglinzile
m-am consolată, întunericul lor tăcut
nu mă poate amăgi că sunt orb
cum bunăoară stupiditatea criticii
persistând în orgoliul lui Erasmus
sau socraticii spaima de imaginar
spaima sacră care pe cei mulți
nu i-a părăsit.

A muri suportabil este a trăi expresiv.
Și fără-ndoială reminiscența de zeitate
Ne poate menține generoși cu ceilalți
Până se face ziuă în agoniile realului colectiv.

O dezordine ludică este plăcută
Bătrânelor instanțe, însă dintotdeauna
Îi irită pe dogmatici și scarbroșii lingăi
Ai pudrierelor cu gust supect și-ai politiciii.
Deschid cartea cu un acut presentiment
Că va trebui să o demolez pagină de pagină
Și să las imaginația a contura ferestre
Acolo unde cel- deja-zidit
a pus pe cant sarcofagul.

Nu îmi pasă că tu nu înțelegi
Câtă vreme pe tine nu te-ai iubit nici urât

Cu nesațiul ce ți-l refac trădările zvelte,
Trădările de care orice vietate are imperativă nevoie
Întru a se întoarce acasă din somn.

Mă dezic de toate succesele prin reflectare
În cetatea care ar fi putut fi una oarecare
Imaginația nu dăunează cunoașterii
Suferințele îmi sunt mai de folos
Decât atingerea plantoroasă
A elogiilor și sărutul lor de pervers cunniligus
Stupiditatea criticii m-a învățat mai ales
Prin dezvățare și am știut ceea ce de fapt
Zăcea în genomul meu paideumatic, rebel,
Răbdând generații și morți ramuroși
Pentru ca eu să mă recunosc în oglinzi atent
Mai clar în întuneric decât
În euristica electrică a fanaților
Absurdul îmi devenise agreabil și ne-am împrietenit
-desigur, desigur, vicleanul spirit
Este semioticianul real, absolut, va reface
Dincolo de lectură-
Semnificațiile acestui text cu scocratică
Spaimă abisală în el-
„Cât despre înțelept”, maestro Keats,
Fie ca rogozul și ranchiunoșii ciulini/
Să se războiască –ntre tâmples/
Căci nu dispăre- lesne tot ce e fermecător”
...cum bunăoară jocul meu de copil
La bătrânețe cu mintea în pielea goală
Se dedulcește –și te cheamă și pe tine,-
Goi să reintrăm în scaldătoarea
Cascadei hologramei divine...
Ultima oară când ai făcut dragoste ?

Fără falsă rușine, când au gustat din ceea ce
În origini ai prădat complice cu zeul?

2.

Fățarnicul meu cetitor, frate.

Baudelaire a înțeles despre un pictor faimos
Și zadarnic, pe numele lui Chenavard,
Că are un creier acre seamănă cu orașul său natal
Astfel și noi, înbâscist de emanații cocsochimice,
De mugetul furnalelor și distrofia copiilor ca fenomen
Determinat monstruos de decretele ceaușiste
De raționalizarea eroică a hranei, apei și fricii
Un creier labirintic bolnav opturat
Un creier căruia i s-a retezat creierația
Un creier ca gura spartă a peșterii lui Platon
Explicitată de Heidegger, un creier aplatizat
De miturile lui Sisif, Prometeu și Freud
Prin aceea că suntem impregnați de vindecările noastre
Ca de efectul forcepsului și ideologiilor care ratează
Mulțimile – aidoma tulpinelor de viruși
Precum în text, așa în metatext...

Ferice de tine, cetitor fățarnic, tu, semenul meu,
Frate că nu înțelegi.
Însă eu, iată, îmi flutur despre triumful Imaginației
Cel mai alinător pansament și sângele bușnește
Printre cuvinte înnoitor-
Sângele meu cântă melodiind moartea
Și nu mă mai tem că exist.
Fii ca aceste gânduri, frumusețe pură și dezinteresată,
Iar dacă se zvonește prin cetate că aș fi murit
Să nu îi crezi.
Moartea e o abstracție fragmentară a vieții

În întunericul oglinzile văd
O carte un joc de oglinzi între dimineață și următoarea
Recunoaștere, își pot alina durerea de a nu te înțelege
Însă ai încredere în Sufletul tău,
El știe, vibrează, își reface pulsația
Imaginile se nasc din idei, ideile sunt monade
Semințele au în ele o suferință
Care nu e decât pentru o vreme umană...
Nu te precipita să afli la care pagină moartea

*

În isoscelul cocorilor, inteligența migrează săgetată
spre țări mai umane..

*

Scriu mai ales dimineața. Mici descărcări electrice,
tahioni și lumeni.

*

Tiparele insomniei, destrămate în textul
desfigurat...Eliberări subcuantice, orgasmice, disimulări și
rateuriAsta uneori face arta poetică [...]

*

Trecutul e mort, doar umbra lui e în memoria ta. Totul
sau toate, ca probabilitate, „vine” dintr-un mâine posibil...

*

Sminteala falșilor profeți, astrologi sau popi negri, albi
sau roșii, ia forme paroxistice, iată. Voi nu îi dați nimic lui
Dumnezeu, el vă ia totul, Își ia totul, întru a continua.

Mediile și TV-urile fac reetingul spaimelor
escatologice. Sfrârșitul (sfrârșiturile) – nu sunt anume
situate, ele sunt aceste căi ale nebuniei, spre spre „el”.
Acum e Teroarea pe culmi, cum era ieri în pustie.
Nefericitule, la ce te dai cu capul de zidurile pe care ți le-
au făcut noi troglodiți autici, din chiar sângele și oasele
bunilor tăi?

*

Vezi undeva, aici sau departe, ceva care să fie justiție divină? Dreptate? Adevăr ?

Animal al utopiei. Istoria este cea a exterminărilor.

*

Odinioară devine adineauri...

*

Orgoliul lui Pavel, pe alt drum al Damascului: „ Oamenii îi vor judeca pe îngerii!”.

La TV acest smintit – de- tot Oreste ! Cohorte nesfârșite de noi „ sacerdoți” ai neo- barbariei, científico-horror- delirante... Un dor în ultimul meu suflet, de zăpezi din Hiperboreea...

*

Auzită : Planeta asta e ghetto-ul îngerilor căzuți prin femela umană ...

Absoluta utopie

Adio dictatori, dictatura rămâne !

Despre vechea nouă-dilemă? De Rerum Originii.

AVATARII ORIGINISMULUI și CRIZA UNORA DE ID-ENTITATE...

Geniul tutelar consacrat al poeziei, întregii literaturi a Românilor, Mihail Eminovici, re-botezat literar de Iosif Vulcan, pe când revista Familia apărea la Budapesta, în Mihai EMINESCU. Sufixul ESCU în onomastica neo-latinei numite ROMÂNĂ, ab origine de la ROMA MADRE, den-din ROMANI, indicând sorgintea dintr-un părinte – tată ce s-a numit cândva EMIN...S-a scris mult despre Eminescu și disputele continuă în lumea

academică: unii au văzut în numele EMIN un EMIN bei, alții un nume slavon, EMIN-OVICI fiind Fiul lui Emin, așa cum ESCU este fiul unui EMIN...

Moldova vremii lui era în infernul dintre țarism-greco-turcism și nemțism, în „concasorul” terifiant al panslavismului multiseclar, Moldova Bucovinei de Nord-est, azi în sudul Ucrainei..

Apropos Ucraina, a doua populație numerică cavsi-rusificată în fosta URSS, este cea a RUTENILOR (variante RUDENI – de la breasla rudarilor), numiți și RUSINI, sau RUȘTI, RUSCANI, de către români. Numitul pejorativ „infern” este și în acest prag de mileniu 3 d.H., precipitat istoric, după ce sistemul stalinist-bolșevic a căzut, „dar nu de tot”. Eminescu a zidit OPERĂ SANCTUARICĂ în cea mai curată LIMBĂ ROMÂNĂ, mai ales în proiectele sale abandonate prin moartea psihic-timpurie, de teatru aidoma unui Shakespeare ! – una esențial neo-latină, și ar fi de revăzut *structura de rezistență* copleșitoare CA SIMȚIRE a acestei opere inegalabilă încă, Pluridimensională și plurisemantică, dar mai ales conservatorismul său de tradiție, a unei PAIDEUMA de profunzime, exploratorie sieși, relevantă pe măsura Geniului; VATRA inefabilă a talentului ce s-a întrupat în întreaga-i operă, se transmite în principal nu prin SCRISUL românesc din secole, ci prin VORBIREA limbii neo-latine, vie și păstrătoare de spirit genomic – ancestral ca Memorie a Ființei noastre. Dincolo și dincoace de barbaria Istoriei. Iar din opera sa politică (masivul vol X ediția Academică - Perpessicius), este de reînțeles ce anume a verticalizat patosul geniului său, definit în capodopera universală a mitului esențial LUCEAFARUL, așadar LUX-FERRIS (Purtător de lumină). Eminovici – EMINESCU este originar din estul cvasi-slavizat al României, fiind Geniul definit exact de

cel mai important exeget al său, Călinescu, Istoria literaturii române de la origini și până în prezent) – prin referința analogic științifică a GENOMULUI, anume că GENIUL este FECUNDATORUL prin veac al GENELOR, inseminator al unui latinesc scris SPIRIT (slav. DUH) ...într-o perpetuă devenire a INTELIGENȚEI în istoria unui popor: al Românilor. Naționalismul eminescian ne este vectorul indiscutabil în interminabila pentru unii veche dilemă-nouă a ORIGINISMULUI, cu toate aberațiile de genul celor recent reintrați în arena ID-ului, adică a identității: în fapt a unei CRIZE de identitate a unora, care astfel, freudieni, continuă a proiecta PROPRIILE LOR frustrări în context, in extenso, atribuindu-ne ca națiune, eclecticismul avatarurilor proprii... (Vezi H.R. Patapievici, cu a sa „ ura de sine” la români, bizar amintindu-ne de „ Răbdarea la români” a tartorului gemelar cu Lenin și Stalin, cu Engels, tovarășul MARX !

Genomul marcat prin generații de acest negativism – extremist- fundamentalism, ca revers al celui de tip Nietzsche, a făcut „ n” colaterale în deceniile sovietizării din arealul fostelor țări comuniste...Bucovina, Basarabia fostă „ republică moldovinească ...rusă) – (cu încă anacronicul sud tiraspolean, dacă vreți Isarlîc,- a fost și este cea mai suferindă „ placă tectonică”, a ciocnirilor „ dilemei vechi și vecinic nouă”, a originismului în tezismele lui interminabile, obsesive și de fapt destructurante. Rapsozii, așadar, ci nu slujitorii efemeri ai Puterilor, nici măcar ale celor de rituri sincretice, toate, secularizate, ci nu scribii care bântuie ciclic civilizațiile...

Ce scria inegalabilul Eminescu în Satira III, despre STAREA acestor ...dileme ca efecte induse ALOGENIC, prin veac?

„ De-așa vremi se-nvredniciră cronicarii și rapsozii

Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și Irozii”

(*Primul vers conține cuvinte de sorginte slavonică, (!) VREME, (ci nu neolatin. TIMP), VREDNICIRE(verb slavonic, ci nu lat. VOLENS, necum gr. THELEMA!)* ...CRONICA- nuanțind bivalent slav. HRONIK, dar și neo.lat CRONACA), etc.) Eșantionul este replicabil în întreaga operă scrisă eminesciană, pare-se nesesizată de Poet, însă oricum, pe contrasens AFECTIV cu IDEILE ce-i animă opera; poezia, teatrul de tip Shakespearean, amintindu-i pe Schiller, pe Goethe, „ titanul de la Weimar”, dar și geniile altor culturi, regresiv memorial până la ...Hiberboreea lui N. Densușianu!). Maluraux, parafrazat „ nițel” și de un alt genial cu origini paterne în fosta Rusie țaristă, Nichita Stănescu) – afirma ceva ce ar fi de fixat ca nouă PARADIGMĂ în „ vechea dilemă – nouă, sic,n) - a ORIGINISMULUI, mai ales în cea a GLOBALISMULUI și MULTILIGVISMULUI sau INTERCULTURALISMULUI din actualul EUROPENISM...Ciocnirea interculturală, dacă vreți, interferențele precipitate acum istoric- nu mai au a face cu NIMIC RESTAURATOR...Restaurator a CE ? A înfiorătoarei mitologice parabole din Geneza, a „ încurcări limbilor”, din BABILON?)...

Regretatul Cezar Ivănescu, genial din sorginte pare-se rutenească, (am discutat personal cu el acestea) – scria „ a la maniere de Eminesco”, două poeme rămase arzătoare în tema noastră: „ Doina” și” Tatăl meu, Rusia”- absolut dramatice. Dincolo de crezul lui Ivănescu (fiul lui Ivan, nume slav ic rus, sau ucrainean- rutean?) – Cezar îl elogia inimos pe poetul obscur- considerat genial tragic-(ca și Labiș) ARUȘTEI,(adică a unui RUSSIN; RUTEAN, din același infern panslavic din Estul României...zic, de crezul său în reîncarnare (se credea

încarnare a ...CAESAR din LATIUM! -) – în această „dilemă” mistică a originismului ID-entitar avea să cantoneze definitiv și...mioritic.

Krakadil- prapadil ...

În Satira III, Eminescu secolului său, continuă suscitările versuri:

„Risipite se'mprăștie a dușmanilor șiraguri
Și, gonind biruitoare, tot veneau a țarei steaguri
Ca potop ce prăpădește, ca o mare turburată,
Peste-un cias pângăritătea e ca pleava venturată”

..... (*semiotic, voila intruziuni impregnate lingvistic slavonice: biruitoare, de la a BIRUI, a lua bir învinsului; lat. „veneau” de la venire- chemarea „vieni”; potop, slavonism- polonezism (sic) , magister ...PATAPievici!- „prăpădește”- etimon slav- rus : Prapadil, ca și prăpăd, prăpădit, etc) ; „mare turburată” – latinism); „pângăritătea”- bizar deviant de sens originar lat. de la PAGANUS, așadar Originar om al pământului- locului, din pre- creștinismul originar, vechi testamentar ebraic, terminologic via biserica ortodoxă din Ucraina;” lat. Venturata, de la vento, vent, vînturare, cu sonanța vag-latinească „ad-ventura” , „adus de vînt” în latina noastră vulgata, etc.)*

Cappo d'opera eminesciană aduce apoi „paradigma oscilantă”, a prezentului său istoric, în citatul următor:

„AU PREZENTUL nu ni-i mare ? N'o să-mi dee ce-o să cer?

N-o să a afli între-ai noștrii vreun falnic juvaer?

Au la Sybaris nu suntem lângă capiștea spoelii?

Nu se nasc gloriei de stradă și la ușa cafinelii?

N-avem oameni ce se luptă cu retoricile suliți

*În aplauzele grele a canaliei de uliți?
Panglicari în ale țării care joacă ca pe funii,
Măști cu toate de renume din comedia minciunii?*

...

*Vezi colo pe uriciunea fără suflet, fără cuget,
Cu privirea-mpăroșată și la fâlci umflat și buget,
Negru, cocoșat și lacom, și i izvor de șiretlicuri
La tovarășii sei spune veninoasele nemicuri ?
Toți pe buze au vitrtute,ear în ei monedă callpă,
Quintesență de miserii dela creștet pînă-n talpă”.
...Și deaspura tuturor, oastea să și-o recunoască,
Își aruncă pocitura bulbucății ochi de broască
Dintr-aceștia țara noastră își alege astăzi solii...”
... „, patrioții,virtuoșii, ctitori de așezăminte,
Unde spumegă desfrîul în mișcări și în cuvintge.
Cu evlavie de vulpe ei în strane șed pe locuri
Și aplaudă frenetic schime, cântece și jocuri”*

...

*Și apoi în Sfatul țerii se adun’ să se admire
Bulgăroi cu ceafa groasă, grecoței cu nas subțire,
Toate mutrele acestea sunt pretinse de Roman,
Toată greco- bulgărimea e nepoata lui Traian !”
Spuma asta ’nveninată,astă plebe, ăst gunoi,
Să ajung ’a fi stăpână și pe țară, și pe noi?
Tot ce-n țările vecine a smintit și stârpitură
Tot ce-i însemnat cu pata putrejimii de natură
Tot ce e perfid și lacom, tot Fanarul, toți iloții,
Toți se scutură aicea și formează ...patrioții
Încât fonfii și flecarii, găgăuzii și gușății,
Bâlbâiți cu gura strâmbă sunt stăpânii astei nații” !*

_____ (cit. Ediția Maiorescu, Editura Socecu et
Comp- București, 1884).

„ Poporul român s-a născut creștin primind religia odată cu procesul de constituire etnică, adică odată cu formarea sa. Nici nu putea să fie altfel, din moment de limba latină a rămas în structura de bază a vocabularului românesc, cu toate influențele și opreliștile străine care ne-au oprimat timp de aproape nouă sute de ani”(scire Ioan Ploscaru, în „ Scurtă istorie a bisericii române”. „ În decursul veacurilor, limba latină vorbită în Dacia a primit și elemente străine, în special slave, dar structura gramaticală și cuvintelor esențiale au rămas latine...De exemplu (corpul omenesc: cap, păr, braț, mână, barbă, carne, pumn, creier, gură, inimă, deget, ochi, umăr, ureche, nas, dinte, față, genunchi, os. etc.. Familie: părinte, frate, soră, nepot, socru, tată, mamă, noră, etc. Animale: bou, vacă, oaie, câine, cal, miel, capră, ied, porc, lup, iepure etc. Credință: Dumnezeu, creștin, cruce, altar, înger, lege, păcat, drac, rugăciune, biserică, cuminecare, duminică, Paști, Rusalii, mormânt, etc.(ibid).

Evreul românesc, un erudit mai prejos oricum de un Mircea Eliade sau Petru Culianu, cam materialist-dialectic, Victor Kernbach, opinează că „ poporul român a fost de două ori creștinat”, odată prin Romani, a doua oară (și cumva actual) prin ortodoxia pravoslavnică, înceând din sec. III- IV...Discutabil. (Universul mitic al Românilor”, ed. Lucman). Remember strategia „ taie popa limba „ (sau i se taie popii limba ? Încă azi, în iconerie ortodoxă, în pictura murală și unele vechi psaltiri, se scrie în semne kirilice, grecești sau slavone... Neo- latina românilor este cea vie, ea este „ motorul” inefabil al ființării și raportării noastre la divinitate, transcendență). Ci nu-.... Boscorodirea....Dezordinea ascunsă...

Vorbit și scris- recte făcut ...

Păstrarea elementului latin în vorbire, a ajutat poporul român să se mențină ca o insulă în mijlocul popoarelor slave . La asta au contribuit și misionarii care au venit aici în veacurile III- IV: Episcopul Ulfilas, Sfântul Nichita din Rimesiana, Arhiepiscopul Romei era Episcop al Daciei, episcopiile din Dacia fiind supuse Arhiepiscopiei Romei (Gh. Enăceanu, de Râmnic, 1875). Toate până la INVAZIA SLAVĂ din sec.VII...De atunci expresia populară „boscorodire”, sau „taie popa limba”: poporul latinizat nu pricepea limba slavă ce se vorbea și scria în biserici, psaltiri și etc- însă nici preoții nu crîcneau, siliți la înjositorul gest al supunerii „ smerite”, saducheice, față de opriment. Stau mărturie multe inscripții ale creștinismului inițial, prin latini, din secolele III- IV.(ex. Inscripția de la Napoca (Cluj, Transilvania) – în piatră pe un sciriu, din anul 235, cu semnul crucii și inițialele S.T.T. „ sit tini terra levis” – Să-ți fie țărâna ușoară”. Mai vem, astfel de dovezi la fosta Potaiss (Turda de azi); Cea mai veche inscripție creștină din Dacia este tot la Potaissa anii 140. Piatra funerară e a unui veteran și a soției lui, pentru o fiică a lor și pentru mai mulți sclavi. În mormântarea la un loc cu stăpânii a sclavilor o făceau numai creștinii. Remember: Despre toate acestea privind originismul, netrucate de milenarele schimonosiri ale Trecutului, funcție de cei ce au vremuit pe aici, cum spune Eminescu, „ pleavă vânturată”, au scris **Iorga, A. D. Xenopol, D. Onciul, Pârvan. N. Dobrescu,, Cantemir, Mihălcescu, Cernăianu,** și numeroși alți exegeți.Eminescu scria indubital : „ Eu nu cred nici în Jehowa/ Nici în Budha Sarapunni” Îmi sunt mie însumi și sclav (rob) și Rege.

Eul și ordinea ascunsă. Sinergia și empatia.

Alogenia care i-a atras chiar „ Divinului critic” Călinescu învinuire de tip „ antisemitism”, sau „xeonofobism” etc- este relevantă în istoriile felurite întocmite prin secolii de diferiții exegeți, care-cum...Unii dintre ei sunt ei înșiși de proveniențe alogene...

(Slavoni, greco- turci, bulgari, sîrbi, austrieci, unguri, evrei etc.). Ne recunoaștem cumva anamnesic, ca Ființă, în mii de expresii de sorginte latină, ca neolatini ce suntem. În actualul teritoriu, dar și oriunde continuăm ca națiune, românii „ locuiesc” Limba Română, patria lor este UNA din zestrea culturală originară: numărați, peste 30 de milioane. Devenim. Ne făurim un destin, individual și al familiei, in extenso al Nostru. Limba cea vorbită, este mai vie decât cea scrisă, însă nu ne pot separa în binomul ei hermeneic. Suntem factorii esențiali ai facerii din și întru Memorie, Entitate din marea Sine a lumii.

Opera noastră suntem noi înșine, în cooperare sacră cu ordinea ascunsă.,, Eripitur persona, manet res”, persoana pierde, lucrul rămâne. Dincolo de docta ignorantia, care face ravagii mai ales la marile momente ale schimbării în istorie. Arcadia noastră ne este Sufletul, Ființa, ce ne reumple de mister, întru revelația : A FI. Cogito, ergo sum, summum.

Pro memoria

Ești ceea ce dăruiești (Marcel Maus); „ „Omul este suma eșecurilor sale” (citat din memorie).

*

La urma urmei, toate au un început..

Cel mai greu este să pierzi ceea ce nu ai, dar crezi că ai..

*

Între fatalismul mioritic și scepticismul cioranian, și-a vârat Moise coarnele și Diogene fitilul..

*

Vai cetății care își plânge orbirea, pe umărul idolului social...

Moara – Moira

Fiindul ne este ceea ce Andre Malraux numea Calea Regală. Alții divers, din milenii și până ... mâine ! Sau, cum Steinhard, Monahul de la Rohia, autor al „ Drumului spre Sine” ș.a., evreul român convertit la ortodoxie, definea pentru români, cel puțin, Moara ca oglindă a vieții ce curge - ”... Panta Rhei” și (sau) Cogito – ergo sum... Într-adevăr, pentru noi Moara poate fi miezul unui tratat de metafizică re-raportat la omul actual, nu cel mutilat de leprozeria (Lazaretul) auto- mutilant, schizofrenetic, al Monstrului Istoric, sau a „ zeului social”- zeu al celor Șapte Frici – în fapt UNA, cea de moarte- în concepția lui **Popper și Konrad Lorenz** și așa- zișilor „ trialști”, versus dualiști. De fapt toate curg, toate sunt Mișcare, în legea Timpului, unica noastră dilemă, la *trezire*, ar fi aceea a Sensului curgerii. Chiar și arderile curg. (de la vălvătaie la oxidare, cum și în ...tabelul elementar lui Mendeleev). Legea cosmosului este – cert- legea Sacrificiului reciclativ, și cumva a transmutațiilor... Creatorul se sacrifică în creatură, astfel mereu înviind. Moara a făcut tehologic saltul de la invenția Roții, captare a mișcării și uzul de ea, spre **Angrenaj / transmitere, interconection/** – cosmosul în armonie cu actele omului, ornicul sistemic solar- planetar, - prin ROATA DINȚATĂ. Gândirea este un astfel de angrenaj ca principiu ORDONATOR. Schubert a cântat moara, Cervantes, în Don Quijote, Cavalerul Tristei Figuri, s-a luptat cu zbaterile ei... Copil

fiind, făceam din tuleul cucuruzului, moriști și le plantam pe repezișul Streiului, vrăjit de jucăria asta, ca de cealaltă, a avioanelor de jucărie, pe care, în Ardeal, copiii de la sate o puneau în colțul frontal al casei... Un sens e-n toate, interactiv, între lume și metalume. Moara, spunea cel de la Rohia, este ca și omul, duală. „ Adesea Morarul e dinspre diavol, iar moara însăși macină nu numai bine”. Este probabil condiție tragică - uraniană-, a celui ce ce suferă spre a se vindeca alții? Fie acesta o etapă ce se va limpezi în frăție cu Timpul duratelor noastre... **Concluzie.** „ Dar moara acționată de o apă crugătoare se numără printre Fermecături și Gingășii, e un compendiu de metafizică binevoitoare pentru uzul oamenilor de bună voie” Nuanța prudentă ar fi „ de voie bună”, benevoitor, sau de bună voie în sensul supunerii unei legi a supunerii roții în rostul angrenajului, așa cum cărămida este în zidire și fundament, și cheie de boltă, și Tourn ?

*

UnicitateaÎn statistici recente, omenirea a depăști șapte miliarde...Tot atâtea probabilități posibile (sic, n) – așadar (igitur)– lumi...Unicitate în diversitate...Pluralitatea lui Elohim? Ori, îndoitor zicând. Adică sceptic- cioranian-diversitate recte diversiune ? Omul adamic fusese programat a da nume: dând nume, face o mutație psihică înspre control și asumare de sine...adică liber- arbitrul ce îl separă de Ordinea ascunsă Sieși, a Divinității? Logosul apheironic, în infinite scânteieri ale parabolei lui Iov? A da nume este cumva a lua în stăpânire, dar depinde cum: prinempatie, sau cu foame de a lua în stăpânire ? În primul rînd această ecuație privește perechea umană, dar și umanitatea însăși. A da nume poate fi în eroarea entropică,

de a distinge, separa și naufragia în Substituire de persona, de ID- entitate întrupată...

Despre cunoaștere ca re-cunoaștere

Pe genunchi să ne scriem cărțile, noi, ultimii sau penultimii (?) romantici. Ci *nu îngenunchiați* ca scribii egiptieni , dar și ai ciudaților esenieni, separați de Cetate, în comunismul incipient, acolo, la Qoumran...unde își lucrau pământul în comun, dar și femeile... Înțeleg, la anii mei, revelația treptată, sinuoasă, chinuitoare ca itinerariu, și știam demult că există și DEODATĂ-CUNOAȘTEREA. Sensul este cel al inițierii nou-sacerdotale, Devenirii... Poetul, scriitorul, poate fi un privilegiat sau lung- purtător al unei stigme, însă trezirea în lume este noima Fiindului său. Însăși știința probează că rugăciunea (o prefer pe cea directă, fără intermediar contra acatiste sau moaște!, deja perisabilă prin secularizarea practologică în diverse forme)- este ceea ce înseamnă literalmente RE-LIGARE, religio, adică refacerea Legăturii cu Divinitatea. Clar zicând - Duhul cercetează și ne relevă, ci nu „ tu”-ul idului. Spiritul devine continuu, sufletul este fratele mai mic, iubit de Tatăl, prin Întâiul Născut? Deodată-înțelegerea este prin cultivare sistematică, practologie, cealaltă este din frustrare, încă- prenatală (!) de la chinul feminin al nașterii uneori, frecvent prin condiționarea „ monstrului istoriei”, cum l-am definit undeva. Trialiștii moderni definesc acestea în aria psihopatologiei... Adevărul este la mijloc. Fructul (interzis auto- protector !) al Cunoașterii, e de-ajuns a fi *doar gustat*, (euristic!) ci nu jefuit. Cu atât mai grav cât nu este pârguit, copt, de verde...(Am scris o carte „ Suferința verde”). În sens societar- istoric, sufletul ne este „ național”, prin naștere, al unei paideuma anume...Dar se

„ înstrăinează” , cel mult redus la practici simbolice, ritualice, dacă este STRĂMUTAT. Starea de jale îl va îngeruna, oricât o reprimă, sau o sublimează atitudinal, cum de obicei oamenii de artă, de cultură, filosofii și teosofii Gnosticiei numeau Inteligența Divină Sophia (slav. Înțelepciunea) – iar creștinismul Hristosul, adică Sinele în concepția trialștilor, ori cel insinuat de Carl Gustav Jung. Ca o atitudine bizară între Mioritismul fatalist și cel al legendei lui Manole,...Nordicii din Maramureș au Cimitirul Vesel... Poate că aceasta are un rost ascuns, intuit de geniul popular, poate e doar un gest al disperării muririi, un adio înnebunit de chinul din interregnum al Omului actual.. Spiritul este ubicuu, sufletul PARTEDIN. Ceva se știa încă, în Caldeea...În epopeea primordială, formula era : Treimea de zeu”...(vezi Enuma Elish, Ghilgameș și Enkidu, ș.a.). Minteaa noastră conține capacitatea arhetipală (?) remanentă, subtelepatică, de a Plăsmui. Însă doar virtual. Poate că „ Diavolul” este Îngerul căzut (v Geneza) – sau altfel spus, Morarul invocat de Steinhart Monahul...? Diavolul (daimonul eladic?, Domnul?) – ocupă, el locuiește, posedă, cum propagă bătrâna cunoaștere religioasă... Arta poate legiui eficient catharsisul, mai greu exorcismele disimulate în droaia de paradigme ale percepțiilor, vezi practicile șamanice ale unor psihopați, pe care deși biserica le-a interzis, au reapărut cu violență (cazul Tanacu al popii Corigeanu și al „ puicuțelor „ sale, este zguditor, însă alte nenumărate astfel de cazuri, au explodat în această timp al precipitărilor apocaliptice, escatologice.). Pluritatea emană astfel de „ unicați” care sunt criminali, sau cum am spus undeva, supărându-l tare pe A.Silvestri „ satane în sutane”. Idem dixit !

Frigul teluric tinde în echilibrul – prin resorbire-caldului, magmatic sau deja înălțat în verticala din lanțul trofic, a interregnelui.

Despre cunoaștere ca re- cunoaștere

Pe genunchi să ne scriem cărțile, noi, ultimii sau penultimii (?) romantici. Ci nu în genunchiați ca scribii egiptieni , dar și ai ciudaților esenieni, separați de Cetate, în comunismul incipient, acolo, la Qoumran...unde își lucrau pământul în comun, dar și femeile...

*

Înțeleg, la anii mei, revelația treptată, sinuoasă, chinuitoare ca itinerariu, și știam demult că există și DEODATĂ-CUNOAȘTEREA. Sensul este cel al inițierii nou- sacerdotale, Devenirii... Poetul, scriitorul, poate fi un privilegiat sau lung- purtător al unei stigme, însă trezirea în lume este noima fiindului său.

*

Însăși știința probează că rugăciunea (o prefer pe cea directă, fără intermediar contra acatiste sau moaște!, deja perisabilă prin secularizarea practologică în diverse forme)- este ceea ce înseamnă literalmente RE-LIGARE, religio, adică refacrea Legăturii cu Divinitatea.

*

Clar zicând- Duhul cercetează și ne relevă, ci nu „ tu”- ul idului. Spiritul devine continuu, sufletul este fratele mai mic, iubit de Tatăl, prin Întâiul Născut ?

*

Deodată-nțelegerea este prin cultivare sistematică, practologie, cealaltă este din frustrare, încă- prenatală (!) de la chinul feminin al nașterii uneori, frecvent prin condiționarea „ monstrului istoriei”, cum l-am definit undeva. Trialiștii moderni definesc acestea în aria

psihopatologiei... Adevărul este la mijloc. Fructul (interzis auto- protector !) al Cunoașterii, e de-ajuns a fi doar gustat, ci nu jefuit. Cu atât mai grav cât nu este pârguit, copt, de verde...(Am scris o carte „ Suferința verde”).

*

În sens societar- istoric, sufletul ne este „ național”, prin naștere, al unei paideuma anume...Dar se „ înstrăinează” , cel mult redus la practici simbolice, ritualice, dacă este STRĂMUTAT. Starea de jale îl va îngeruna, oricât o reprimă, sau o sublimează atitudinal, cum deobicei oamenii de artă, de cultură, filosofii și teosofii. Gnosticii numeau Inteligența Divină Spohia (slav. Înțelepciunea) – iar creștinismul Hristosul, adică Sinele în concepția trilaștilor, ori insinuat de Carl Gustav Jung.

*

Ca o atitudine bizară între Mioritismul fatalist și cel al legendei lui Manole,...nordicii din Maramureș au Cimitirul Vesel... Poate că aceasta are un rost ascuns, intuit de geniul popular, poate e doar un gest al disperării muririi, un adio înnebunit de chinul din interregn al Omului actual..

*

Spiritul este ubicuu, sufletul PARTEDIN. Ceva se știa încă, în Caldeea...În epopeea primordială, formula era : Treimea de zeu”...(vezi Enuma Elish, Ghilgameș și Enkidu, ș.a.).

*

Mintea noastră conține capacitatea arhetipală(?) remanantă, subtelepatică, de a Plăsmui. Însă doar virtual. Poate că „ Diavolul” este Îngerul căzut (v Geneza) – sau altfel spus, Morarul invocat de Steinhard Monahul...?

Diavolul (daimonul eladic?, Domnul?) – ocupă, el locuiește, posedă, cum propagă bătrâna cunoaștere

religioasă... Arta poate legiui eficient catarsisul, mai greu exorcismele disimulate în droaia de paradigme ale percepțiilor.

*

Frigul teluric tinde în echilibrul – prin resorbire-caldului, magmatic sau deja înălțat în verticala din lanțul trofic, a interregnelui.

*

Mintea noastră conține capacitatea arhetipală (?) remanentă, subtelepatică, de a Plăsmui. Însă doar virtual. Poate că „Diavolul” este Îngerul căzut (v Geneza) – sau altfel spus, Morarul invocat de Steinhard Monahul...? Diavolul (daimonul eladic?, Domnul?) – ocupă, el locuiește, posedă, cum propagă bătrâna cunoaștere religioasă... Arta poate legiui eficient catarsisul, mai greu exorcismele disimulate în droaia de paradigme ale percepțiilor.

*

Frigul teluric tinde în echilibrul – prin resorbire-caldului, magmatic sau deja înălțat în verticala din lanțul trofic, a interregnelui.

*

Partea înfometată, entropic, tinde a înghiți partea suprasaturată. Astfel, moartea reface viul.

*

Adevăr plâng vouă: retorica lor a fost demagogică: „Dreptate ȘI Adevăr ?

Nu poate fi drepte acolo unde nu este Adevăr.

*

Remember, Poporul Românilor își are propria Biblie, testamentară, trașii pe roată, ucișii și înnebuniți din Veac.

*

În spatele, sau dincolo de noapte, se zbate luminița.

*

Învățăm, uneori prin dezvățare, de la ceilalți. Învățăm chiar observând cum au murit alții, cei dragi, cei plânși, sau cei ce ne-au determinat relele...

*

Atâția de-ai noștri au murit, au ars...Iar cenușa unora – ninsoare oarbă, a rămas s-o viscolească ursitele celor ce vin...

Memoria freatică ...

Ultima suflare abia, este pecetea hieratică a muririi „ de tot”. Îndoliat hierosgamos.

*

Memoria este freatică, stratul reprimat, teluric, „ Greul pământului”, uriașescul somn mitologic, cât timp energiile sufletești și ale inimii se apără, contravin entropiei, iese din strânsoare aidoma vulcanilor....Unii din magme, alșii vulcani noroioși, alteori gheizere.

*

Orice trezire, dar cel mai mult aceea cu senzația de neodihnit, de sacrilegiu de somn, vagă revenire a rațiunii în rînturile ei circadiene, îmi „ impune” să scriu...E ca și cum mi se dictează o eliberare, îmi refac echilibrul psihosomatic, iată catarsisul. Timp deja ars, amintitor, timp interior neconsumat, al arderilor esențiale...

Spiritul(duhul) întrebă sufletul „ cine ești tu”, sufletul, imprudent, își transcrie emoția, metaforizând, exprimă intelgineța materiei vii în culori cât mai florale, sufletul se dăruie spiritului, care îl va resorbi deplin, atunci când mortificarea „ rebel- pasivă”, smerirea, auto- umilința, massochismul superstițios, eșuează în Consolare. Biochimicul arderilor noastre este dificil de „ reparat”, prin scornirile de tip religios ale unor ingrediente, ca plantele etnobotanice : cei vechi le știau, pe toate meridianele, de la sumerieni la maiiași, de la egipteni și

greci, până azi.. Magii „ de la Răsărit” aduc smirna și tămâia orientului, ofrandă Fiului Omului și al Cerului. Mir, busuioc, fructele tamariscului, ș.c.l. Jung scrie despre efectele psihedelice ale plantelor, din practicile șamanicer- magice, cu scopuri taumaturgice, însoțite de incantații, daine, rostiri cumva mantramice, etc- , păgâne, preluate ritualic și de religii, de la evrei iudaice la creștinismul dihotomic.. Protodacii, post- diluvieni, aveau semințele de cânepă, canabis, care, aruncate pe focuri ritualice, emanau un fum ce inducea „ furror dacicus”, starea de semi- nebunie ce le inducea eroism, înaintea luptelor... Și celor sacrificați lui Zamolxe, preotul pitagoreian sanctificat, zeificat, li se ofereau astfel de ofrande...Tot astfel procedau și aztecii, popoarele soarelui...Cei din deșetruri și-au extins în secole, viziunea și cosmogonia lor, urcând în muntele cel ocrotitor, după potopul cel mare. Mircea Eliade cercetase și scria chiar despre apostolii care își preparau o poțiune, un suc, din zeamă de fructe afrodisiace, în care erau și semințe de canabis și alte plante (nebunella, mătrăgună, scorțișoară, miere, piper, și altele, din Indii, mai scumpe decât aurul. etc. Chiar fumul lumânărilor din spermanțet, ceară, induce o stare de beatitudine, de amețeală, de confort, de uitare, care fac suportabile suferințele Psihicului. Jung descrie toate acestea, într-un studiu greu de combătut „ teologic”. (vezi și Ioan Petru- Culiănu). Mitologia românilor este ub inegalabil depozit al acestei „Memorii freactice”, codificate cu scop sacerdotal- pre- religios, cu scop cultic, al practicilor din peșteri, apoi sanctuare, și în continuare (eclectic și sincretic) – în bisericile seculare. Azi există teorii stranii, sau poate premergătoare viitorului ce se precipită dezvăluitor- sieși,- Sinelui Lumii, ca aceea a similitudinii dintre forma (conturile și structura

arhitectonică a) Bisericii- catedralei, cu ...NAVA COSMICĂ pe RAMPA de LANSARE!

*

Oarecum azi, se poate vorbi de răzbunarea lui Tândala (Nietzsche scrie în „Amurgul idolilor” și „Antichristul” de TZÎNDALA. E de recitat și celebra comedie a lui Victor Ion Popa, „Take, Ianche și Kadîr”-Aharverus, evreul rătăcitor, (vezi și parodiile evreului moldovean rebotezat „ Ion Pribeagu”) ; Tache- Costache (ide la grecismul onomastic ACHIS) este comerciant de târg moldovenesc evreo- greco- turcizat); Ianche, grecoteiul, de la mold. Ianache (i-is) – și Kadîr, turcul gheșefar, cu apucături de bazar și de isarlic.

(Genialul Dan Barbilian, Ion Barbu, este de reînțeles, după Urmuz și Nicolae Filimon, întemeietorul romanului sud- românesc, cu „ Ciocoi vechi și noi”...Tuzluc și Păturică revin în societarismul „ sincretic- eclectic” gregar, dar și al „ elitelor” ce vremuie în țara tuturor ...imposibilităților.

*

Oricare religie care impune- canonic, ritualic, supunerea oarbă, CONSOLAREA, propagă NEDEMNITATEA omului față de STIHIAL...Psyche, Eros și Erato...Dogma devine doctrină disimulată, pârghie de transmisie, în uzul Puterilor, ale MONSTRULȘUI ISTORIC. Ai zice Isteric. Cheia cu multe potriveli deschide ușile grotelor, cavernelor din subconștientul uman reprimat și...expiator...Tămâia are efect sulfuros, de emanație...Ecumenismul este ireconciliabil – dincolo de frumoasa lui utopie, cu tot ce privește Monstrul istoriei, devenirea în dualism. (Recitiți Goethe).

*

Uitarea, iată sora geamănă a Morții. Consolarea – în arealul nostru, pravoslavnică, bogomil- kirilică, amestecul

de ezoterism și extreme ca „spălarea creierelor”. Întrebați-l pe Gelu Voichan – Voiculescu – Clitoris, groparul lui Ceaușescu...(Apropos clitoris, vine din greacă și înseamnă „zeița ascunsă”, adică mini- penisul feminin, reprimat, ascuns între labii). Homosexualii știu. Kamasutra – vechhiul manual de educație erotică, sculptat pe templele indiene, asta însemna, precursora a „noii cunoașteri științifice- medicale de azi). Știau și cei din Cambodgia, și de pretutindeni, din milenii. Eros este vechiu zeu al Creației, în fapt, iar practicile relatate de mitologii, erau implicit cu scop magic- religios: ținta: perpetuarea prin împerechere, fie și cu devianta strict hedonică...ORGASMUL este capcana dintre Spirit- Fiind și Organic, întrupare în om. Animalele nu au orgasm. Omul are. Plantele sunt polenizate, excepție fiind Rugul, ale cărui roze se autofecundează. De aici, simbolul Rosacrucienilor, Roza- Trandafirul, semnul în cinci colțuri, al planetei Venus, Unica planetă din sistem care are o rotație pe orbită illogică, inversă...Ea amintește Steaua lui David. Dar și de cea a lui Stalin!Întrebați-i pe gnostici, pe alchimiști și pe massoni, sau pe „războinicii luminii”...

*

Revenind la Take, Ianche și Kadîr : tinichigiul din piesă se numește Ițic, tatăl lui Ștrul..., Ițic s-a lăsat de meserie, fiindcă a fost odată un IDIOT (etimon suspect de ...idiom, vezi și Dostojevski, geniul schizofrenic mondial!) (Crimă și pedeapsă, Demonii, Idiotul etc).

*

Cuvântul din dicționarele slavizate ale românilor, SLUGA (sluj, slujbaș, slujinică, (sclavă, roabă la evrei V.T. femeie de serviciu, în comunism) - slugarnic,etc) – are sensul de supus necondiționat. Sovieticii l-au adaptat cazon, la un ordin, sobordonatuol raăpsunde scurt „

Sluga”...Echivalentul antic latin era Servus (sunt servitorul tău) – și se răspundea cu „sevorum” (adică un ipocrit” deasemenea). Una e servitudine, alta e servilism.

*

Una e a fi devotat, moralmente, alta e a fi servil. Legile...sunt curele de trasmisie, în angrenajul variabil al omului- serv, relația decade în sadomassochismul prin care funcționează și ...perechea, și comunitățile, societățile, statele...

Unirea (solidaritatea cu țel moral nobil) – versus indignitatea supușeniei, drepturi și obligații, dar mereu discriminabile)...Cîrdășia (de la cîrd, stol de păsări de curte) – este „ dinamică”, iar slugărnicia este pasivă, te face vulnerabil.

*

Vulnerabil e și sufletul (emoționalul) ca și frumusețea, bogăția sufletească, față de rapacitatea de înstăpânitor a celui ca și le dorește.le va lua prin seducție cu scop înrobitor, sau prin rapt, prin jefuire vandală. Nimic nou sub...lună, chiar mai vechi de sub ...semilună.

*

Legea antică iudaică, a talionului, (*dinte pentru dinte*), vechi- testamentară, a fost înlocuită prin creștinism, cu cea a *iubirii de aproapele ca de tine însuși*. Ce te faci cu numita ură – de- sine, a patologiei moderne ? In extenso, de ceilalți, de un de înverșunbarea de a fi desportic, de a face „ binele cu sila”, sub sloganele „ eroice” ale politicismului demagogic ? „ Fiecare națiune își are hoții și criminalii pe care și-i meritază”. Nu e un determinism desuet, ci enunțul unei logici inextricabile.

Numai că tot ea, legea aceasta, cere ca să-ți iubești dușmanul: fatalism al supunerii în numele unei „ împărății cerești”, exoterice, enunțul – sentință fiind confiscabil de rău- voitorul ipocrit și rapace: În numele ei, mulțimea

(lui Gustave le Bon) – supune – subordonează masele, manipulabile, le mancurtizează, le îndobitoceste. Gregarismul de fapt emană „ păstori”, însă cei mai mulți au devenit casapi, în satrapiile Monstrului Istoric. Legea, nu în spirit, ci în literă, este una sadomasochistă, a „ecuației” victimă- călău. Pshiopatologia modernă știe.

**Încercare despre omul care scrie
Lui Lucian Hetco**

„Cel (ceea) ce se agită în om este Spiritual”

Este omul interiorizat care suferă presiunea teribilă de a se exterioriza, însă altfel, pentru aleșii inimii lui, dintr-o virtualitate ideală. Omul care se încredințează scrierii este manifest un simptom, sau o vocație apostolică, un *daimon* ce se simte benefic, dar poate eșua în malefie, în dezintegrare identitară, risca alienarea, paranoia sau chiar schizofrenia. În apocrifele patriarhului biblic Ench, actul scrierii „ cu funingine și apă” era un act civilizator al „ îngerilor” debarcați pe muntele Harmon, act cosnideart de antitatea cerească unul rebelionar, luciferic: a scrie este modifica funcțiile cerebrale ale rațiunii, ceea ce făcea din om o ființă – creatură DEVENITOARE, cumva autonomă... Poate că informatizarea explozivă actuală este un salt teribil în acest sens, al virtualizării⁹ și efectelor sale.

Omul care scrie este de natură accentuat dedublată, iar lucrul îndelungat în acest sens, duce la ruptură a sinelui de sinea gemelară. Dualismul ființei omenești este definit, însă există ceea ce creștinismul numește Treime, trinitate, anticii eleni numind aceasta teandă. Teosofii și filosofii moderni redefinesc omul superior ca un trial (în trialsim: Poper, Lorenz Konrad, ș.a.) între care geniile sau cei dedicați invenției, sau apostolatului, etc. Omul care scrie este în două dimensiuni, echilibrul său interior fiind determinat de efortul permanent de re-calibrare întru a nu se destabiliza mintal. Miturile străvechi și așa-zisele apocrife ale lui Enoch, afirmă că scrierea „cu apă și funingine” a fost una dintre învățăturile pentru oameni din partea îngerilor căzuți, fii cerului pomeniți și în Geneza. Actul este unul civilizator, dar dogma îl condamnă drept rebel și această răzvrătire, dacă stăm să judecăm, este mai degrabă un

efect al demonizării celor ce au avut rol civilizator în omenirea primordială. Desigur, se poate ca prin natura sa omul să fie programat doar pentru comunicare orală, iar scrierea, care cere forță de abstractizare imensă, e considerată nocivă în sine. Cuvântul întrupat este reprezentarea sonoră, prin vibrație, scânteie din Logos, așadar cel scris, reductibil prin Semn-Simbol, pare să fie generator de modificări în natura genezică umană? Într-adevăr, efectele efortului de învățare a scrierii, sunt traumatizante. Inițiații de demult, scribii, preoții, păstrau prin arta scrierii, totodată, un secret privilegiat, deopotrivă armă pentru putere. Populațiile arhaice erau practic cvasi-analfabete. Comunicarea, învățăturile practicate de inițiați, culminând cu cele apostolice, după modelul Mesiei, erau destinate învățării mulțimii fără carte, de aceea abundă în pilde, parabole, aforisme, proverbe, alegorii. Revenind la ideea inițială, omul care scrie, în era modernă, este de fapt cel ce a adânci cunoașterea semioticii primare, cel care gândește de fapt în simboluri, în parabole, cel ce are reprezentări vizionare, mistice și de aceea este un misionar -inițiat- preot al vremii actuale. Starea lui este sub impulsuni ce amintesc riturile arhaice, este una de grație, una de mistică, este chiar de religiozitate; ea este auto-indusă ori efect al sugestionării, este a transei. Fie provocată de exercițiul scormonirii, explorării psihice proprii, de anxios ori de paroxsim, fie chiar efectul surescitat, de halucinogene, alcool, tutun, sau alte cauze colaterale; – care îl dezinhibă într-un fel, care îl „sustrag” terorii raționale, îl smulg din obișnuința percepțiilor „normale”. Relativitatea sensibilităților față de real, este specifică în mod unic fiecărui individ. Cu atât mai mult cea a unuia care scrie, care se dezvoltă în interioritate, scriind și transfigurându-se în universul propriu, reflectat apoi în operă. Inevitabil, riscul celui care scrie este conflictul interior și conflictul cu lumea. Creatorul este „cu capul în nori”! Energiile subtile consumate de arta scrisului, de submersiunile în abisal, de scotocirea subconștientului, etc, - arderile mari neuronale, epuizează și chiar pun în primejdie sănătatea. Este o supralicitare a creierului, a funcțiilor lui obișnuite, este o sforțare demiurgică a însăși condiției. Scrierea literară este darul de a reîmprospăta permanent limbajele care s-ar calchia, s-ar surpa în interior. Este sângele de perfuzie sau transfuzii vital celorlalți. Este starea de jertfire, este suferință, cum spunea Kierkegaard, dar și empatie cu suferința naturii, a

viului din *interregn*. Omul care scrie este îngerul care civilizează, rebeliunea lui nu poate fi antidivină, ci eventual stârnește zeilor gelozia invocată explicit în capitoul „Stricăciunea omului”, din *Vechiul testament*. Zeii se temeau că oamenii din Sumer, Ur, Uruk, Urușim leagănul actualei omenirii și al scrierii...” cei din Babylon, vor ajunge „asemenea lor”, așa că le-au „amestecat limbile”, le-au stricat emanciparea, ceea ce nu ne convinge că erau iubitori, că era(u) Dumnezeu; dealtfel Elohim este în ebraica veche la plural! Nimic mai uman ca imperioasa nevoie de a comunica, iar comunicarea prin scriere a fost esențială pentru fixarea unei Memorii colective, unei rigori a experienței dobândite prin veacuri, în folosul descendenților; pentru dezvoltarea prin observație, pentru progresul general și pentru conștientizarea oamenilor în condiția lor devenitoare, nicidecum una a damnării oarbe. Liberul arbitru a fost darul Creatorului Adevărat, omul nu este redus la un rob - executant mecanic, un *cyborg*, el are răsădit genomic elementul propulsor, impulsivitatea în sus, spre autonomie de mișcare, acțiune și Opțiune morală ce-l va face compatibil cu semenii, în ideea progresului comunitar, civilizației. Dacă scrisul adus de „Fii cerului”, este un păcat, rămâne de revăzut: poate că CENZURAREA și pedeapsa nu aparține Dumnezeului Absolut, incognoscibil, ci tocmai unor misionari abătuiți de la misiunea lor, rebeli, prin gravitatea centrală: coabitarea Lor cu femeie umană și procrearea de hibrizi, din care au proliferat apoi gigantii, evident efect al unor abateri de ordin strict genetic: un act probabil fraudulos, al entităților intermediare, (prin substituție!) de cei aterizați în număr de două sute (Vezi Enoh), la muntele Hermon. Să îi numim chirurghi geneticieni. (Ing- Eng- Engeneering- inginerie genetică- engel, ciudată sugesție fonetică! Apropos England, traducerea este „Țintulul- Țara îngerilor! n.a.). Este ceva foarte tulbure ceva, oculat, ceva opturat în această problemă a „răzvrătirii” omului prin autocunoaștere și aspirație la emancipare. Deasemeni, după Diluviu, durata vieții umane a fost drastic redusă la cca 70 de ani, patriarhii trăiau mult mai mult: veșnic, adică VECNIC, adică veacuri, secole, aproape ca- îngerii lui Enoh. Se poate prezuma că Ei au efectuat modificări restrictive și privitoare la funcțiile creierului speciei de după Potop, post-adamice. Interconexiunile neuronale, se știe, pot fi forțate de situații limită cerebrale, înnăscute, sau determinate de locuri, pot produce

genialitate, pot reda omului unele capacități superioare, vezi cazul Einstein. Scrierea – implicit cea creatoare, cea care agită în suflete emoția și zidește modele antinomice, nu putea fi un păcat originar, decât, prin analogie cu sexualitatea, o necesitate menită a forța devenirea omului în lume. A doua dimensiune a umanului, ca „lungime de undă” a inteligenței universale ce se manifestă în rațiune, în conștiință, este cea de profunzime. Ancestralul, memoria cromozomială, în speță, este mai revelatoriu prin scris, decât prin comunicarea orală. Stereotipizarea continuă a limbajelor simple, operative, dar diminuând în restrângerea ariilor funcționale specifice, ar distruge în absența scrisului, esența cogitansului uman, iar prin aceasta, ar sluși și steriliza Sufletul. Cuvântul scris inspirat este de fapt mesajul cel de profunzime al spiritului manifest în om, căci „ spiritul este cel ce se agită”. Arta literară este un fel de umbră a luminii divinității, a Spiritului, o utopie care mișcă omul și îl împinge spre re-îndumnezeire.

*

Am observat, prin detașarea „privilegiată” a provinciei, un val ce se repetă din decenii, al promovării liricii românești de după optzecism, care stă sub azimutul straniu al parafrazicului, deconstrucției sistematice, cu orgini dadaismul lui Tristan Tzara, via Geo Dumitrescu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, și tangențial cu oniriștii tranzitivi...Este ceva ce pare fi o stigmă, dar și un angrenaj al dirijinsului elitic dintre hiatusul anilor 2000 și pragul nisipos al ultimelor două decenii din noul mileniu. Consider opera lui Mircea Cărtărescu una total eclectică, parafrazică și chiar parodică, dincolo de reetingul ce i se face. Obsesivul Nobel ratat al liricii românești, er mai degrabă un complex de inhibiție al autorilor, probabil indus de criticii – arbitri ai sistemului ...și el obsesiv tranzitiv.

*

Mai degrabă în jurnalele autorilor români se simte pulsația mare a emoției creative.

*

Câna un popor este cu adevărat în criză, ca și omul, el devine orb la frumusețile perene din jurul nostru, la ceea ce transcende. Atunci nimic nu îl mai bucură, a fi.

*

Așa cum în patologie, disfuncțiile organice duc la perversitatea comportamentală, și în dimensiunea anorganică, a psihicului, rezultând opere decadente, complicare cu entropia.

*

Îngreunarea mineralului din corp, este a nopții, teluricului, spaimelor estinctive. Dimpotrivă, ușurarea, plutirea în fantasm și visătorie, feeric și tranfigurare prin arte, prin gândire poetic (poieion) – este aspirația continuă a Libertății interioare, spre cea exoterică, a spiritului cu Dor de nemărginire, de eternitate.

(H)umor

Dictionar onomastic exotic by Gil Delastresbourg

d/sale M N Rusu

Nume românești: Turcu, Grecu, Rusu, Lipovan, Sasu, Ungur, Magyar, Neamțu, Cîrcîz, Găgăuță, Bulgaru, Sîrbu, Ițic, Pîrțac, Firtzak, Macabei, Tătaru, Macabei, Tcaciuc...Amarghioloaie, Amititeloiaie...

Bestiar onomastic oameni politici și vedete (selectiv):

Muscă, Flutur, Gheară, Lupoi, Țîntar, Cocoș, Cotoi, Cioară, Iepure, Oaie, Găină, Calu, Pițigoi, Bîtlan, Guzganu, Goangă, Scorpie, Stafie, Gogoasă, Mondialu, Minune, Brînză, Balaur, Zdrenghea, Bușoi, Frunzverde, Falcă, Bulumac, Broască, Mischie, Lepădatu, Chioru, Șchiopu, Petec, Apucatu, Trăznea, Ciocoi, Papacioc,

Cadîr, Cîrnu, Blegu, Beșleagă, Bășinaru, Cocostîrc, Pleșcoi, Purcoi, Omida, Brotac, Mierloi, Spurcatu, Belivacă, Răzmeriță, Babușcă, Cepoi, Butoi, Bute, Lampă, Gogoloi, Gugui, Țugui, Gologan, Gulie, Mucea, Bucă, Ceapă, Pleșiță, Barabulă, Urîtu, Purcilean, Bulbuc, Ciubuc, Cucoaie, Coadă, Plumb, Știrbu, Spînache, Bîlbă, Puțoi, Cîrnu, Strîmbu, Cioată, Chelu, Piele, Mielu, Boată, Boc, Hoară (orătanie), Orătanie, Bouleț, Vacă, Groapă, Șapcă, Gușă, Mușină, Șaibă, Degeratu, Holbatu, Futușnik, Ureche, Labă, Boulean, Greblă, Pîrjol, Gogoășe, Ciungu, Ciotu, Gogoneață, Purcariu, Țapină, Tîrnăcop, Mărăcine, Mușcatu, Craci, Jumulete, Ciuciulete, Ciuci, Ciuhă, Cizmă, Topor, Burjui, Cucui, Jumară, Ciumete, Mutu, Mortu, Bășină, Mazăre, Ciocan, Puță, Ciolan, Capră, Berbec, Șoric, Șorecaru, Slănină, Gură, Talpă, Rîmar, Rîpă, Rîpu, Bișniță, Lîină, Bot, Mămăligă, Pizdariu, Mormoloc, Brotac, Puchiosu, Ștrimf, Caracudă, Bibanu, Crăcănel, Ștrul, Tuzluc, Carambol, Ciupitu, Zgîmbă (mold. Strîmbătură, Bulău) Bulă, etc.

Obs. E uimitor cum amintesc aceste nume – porecle, de spațiul vestului sălbatic, cu nume de felul „ Ciorap de piele”, „ Ursul chior”, „ Piscică rea”, „ Buffalo”, „ Șarpegros”,...OUETZOALCATL...

• *Cetitorul poate continua lecturând cărțile de telefon din toate zonele țării.*

Distracție plăcută!

Satira pamflet

Vântul cade-n prag de-ntuneric

Clopotul bătrân a crăpat ca o botniță

Cătușele dogmei forjate-n clopotnițe

Ciungul le scutură-n spasmul coleric

Sub sutana de molii mâncată a popii
Mâna cea dreaptă juissează-n altar
Pun acatiste pe marginea gropii
Patrupedele din athanor/ avatar
Boașele stoarse de trogloditele
De la Tanacu roșcatului drac
În racla scumpă moaște se fac
Turma mancurzilor precum elitele...

*

Nicolae Iorga: "Răbdare-n noapte muncitori
Profeți cu ochi de foc, răbdare.
Lumina falnicelor zori
Acum sau mai târziu răsare".

...Numai că răbdarea poate decădea în prearăbdare și
lașitate, iar „ acum sau mai târziu” nu e tot una, e doar o
vorbă...Imnul zice „ Acum, ori niciodată”...Omul, o
națiune, nu trăiește nici în trecut, nici în viitorul
orizontului utopic, ci în ACUM- ul continuu. A răbda
împilarea, este o religie neagră, a orbirii pe care stăpânii
rapace, profitorii, o vor
manipula întotdeauna.

Ordinea ascunsă (II).

- scrieri către Maria-

Acea pulsație ubicuă în tot ce este viu, de la moleculă,
la om, suntem INTERCONECTAȚI, este energie cosmică
și ca atare duh VĂZUT, alternând nemărginitele proporții.
Intensitatea arderilor ei, pe care o percep ca feminină (Ea)

- , feminitate a inteligenței divine, este un principiu ordonator al spiritului manifest în VIU. Fie rugul care palpită ca gândire, fie infimele scânteiuțe din fractalia omniprezentă, în care intuim ordinea ascunsă.

*

Cunoașterea empirică, intuitivă, este rodnică prin aceea că este asumată cu preaplinul înzerstrării fiecăruia, a Eului, esența ființei.

*

Eu nu sunt suma distrugerilor mele, ci transfigurarea perpetuă a spiritului în athanorul cogito-ului. Totul este să nu ne fie frică de sinele nostru. Nici al lumii, care ne induce teroarea multiplului, dacă ne raportăm la toate cele sinergice, riscând destructurarea id-ului prin empatia excesivă. Omul este periculă, undă și vibrație, conform științei – energetismul este reciproc energofag, comunicant, interconecționabil.

Sunt, ca poet dedicat, vulnerabil, seductibil, fascinat de feeria realului. Extrag „fără să vreau”, semnificații. Totul este ceea ce semnifică, zic. Memorie a afectelor în holograma care suspendă magic rațiunea în visătorie, dorul de inefabil.

*

Divinul mă conține, deci și reciproca ! Dumnezeirea(ne) este deductibilă. Iată fericirea.

*

Suport ceea ce în informatică se numește „memorare multiplă” (STM)...” Hardul” subliminal este suprasaturat și virusat: somnul descarcă precipitate de vise, coșmare, plăsmuiri deobicei „totemice”, ceea ce altfel devine terorizant, alienant. Sunt o „mașină cosmică”, pentru care trezirea din nocturn este în mic, trezirea în lume a ființei, re- găsirea, re- cunoașterea” sinelui lumii în sinea mea.

Îmi transcend fricile induse din mare, în receptacolul minții mele. Scriu și aceasta este bucurie a vindecării.

*

Nu știu cine suntem, însă avem șansa a simți cine suntem, iar aceasta este CREZ.

*

Crezul este auto- sugestie, este re-programare auti-indusă, reparatorie, față de angrenajele terifiante ale plăsmuitorului nostru creier, cu aptitudini telerpatice, remanente ...

*

Am spus, deci a fost, s-a adevărit.

*

Toți, fiecare, suntem apostolii proprii, ai Creației continue, reflectate în opera vie, pulsatorie. Suntem „ în direct” cu Dumnezeu, prin amor fati și ars amandi, prin ars vivendi .

*

O, bucuria de a scrie, a transcrie, dimineța ! Alinare, nu alienare.

*

Prelucrez, scanez și sublimesz estetic, etica Fiindului.

*

Am starea de nestare a divinității continuu- creative. Sunt un mistic, singeric la Nirvana.

Textul, ca pansament al transfigurării, schimbarea la față (arătarea, vizionarismul, smulgerea din clar-obscuritate, CLARUL sfințitor, îndumnezeirea.

*

Vino, să ne înfruptăm din fructul interzis, însă doar gustându-l ! Să nu jefuim Ramura.

*

Cum altfel, decât prin Cuvânt, logos cu straniu în el ?

*

Aud vocile ecoului gândit, ecoului care se roagă în sus.
Mă întorc în sinea mea, împlânzit de orfica-mi condiție,
da. O iert pe Euridice, ca să o regăsesc. Nu sunt doar
Narcis, gemelarul. Nu sunt doar Eros, dublura lui Erato.
Ființa ne este sferică...

*

Nu are rost să investesc în Hazard, zeul orb.

*

Cuvintele sunt semințele lui Dumnezeu, iar între ele are
loc procesul pe care agricultorii vechi români îl numesc, la
graminee, ÎNFRĂȚIRE.

*

Sunt misionar care își rabdă propria-i devenire.

*

Sunt în măsura în care rămân demn, demnitatea mea
este de a nu mă lăsa ucis de falșii adoratori, de a nu mă
lăsa fetișizat, nici înrobit de foamea energiilor afin-
elective.

*

Are loc războiul continuu al **Aumbrei** cu Lumina,
homo Louminosus, de care vorbesc teosofii. Sunt prin
aceea că devin.

*

Nu am dreptul să mă pierd pe mine însumi, în mine
însumi. Este o uchronie aceasta.

*

Lucian Blaga a scris „O boală învinsă e orișice carte”.
Catarsis-ul...

*

Valuta- forte a omului este cunoașterea, inteligența
INTUITIVĂ.

*

L-am cunoscut pe poetul- actor Emil Botta...Era total
transfigurat, era înnebunit de marile roluri pe care le

jucase, între altele un Hamlet român cu care apoi s-a confundat până la pierderea identității! Se credea însuși Hamlet (vezi filmul Reconstituirea). Asta riscă marii actori, să devină eclecticici, să își piardă propriul sine. Tot astfel și poeții hiper- empatici. Pentru ei, „ boala de origine divină”, cum o numea Gabriela Melinescu, este capcana automutilării. În această patologie au căzut și Adrian Păunescu, și Grigore Vieru, și Ioan Alexandru, și Nichita Stănescu, deviat în „ antimetafizica” lui paralingvistică, delir al suprafețelor...Poezia lor poate fi ancadabilă în S.F. Estetica urâtului, din „ frica din occident”, continuă din geniul unui Jeronimus Bosh, sau dacă vreți al lui Salvador Dali, care însă avea un autocontrol lucid, echilibrând extremele.

*

Ciudat cum marii plasticieni ne sunt alogeni, ca și marii scriitori: Aman, Tonitza, Ressu, Rosstenthal, Brauner, Steriadi, Satmari, Șirato, etc. Sau nimic ciudat, voila ! Un egregor eclectic, o teroare a vizionarismului transfigurativ, cum ar zice Ion Popescu Bradiceni, transmoderniști, adică polietrici, adică ai eclecticismului deconstructiv, pe colatarele „ realismului”.. Dar și poeții onirici, Dimov, Virgil Teodorescu, Stănescu, ș.c.l.

*

Violența de limbaj sau cea cromatică, a picturii cu pansamente de ocră însângerat, sunt de regândit și interpretate semiotic, euristic și ...gnostic. Spiridușul ludic ne este un excelent confrate.

*

Sub Centura de iridium a planetei, milioane de eoni ca un Hard scufundat al Memoriei cosmice. Soare stins în piatră și pulbere.

*

Eu sunt, pot fi, ceea ce salvez din mine: prin sacrificiu.

*

Impregăm memoria lumii, de memoria duratelor noastre. Să redăm luminii misterul că „ am trăit”, ce reumple continuul Acum. Eul este resorbit de primordie, regenerativ.

*

Vorba unuia: „Domne, așa e la bătrânețe, se bat în om bolile, între ele! Să fim sănătoși”!

Încercare despre ...

Am uzat undeva de sintagma „ învățare prin dezvățare”, referindu-mă la o ecuație paradoxistă, cumva, în ceea ce Camus numise „ la condition humaine”...Condiționarea este din arhetipuri, din rămurosul genom (giga- genom) al Arborelui Vieții, așadar mutatio- mutandis, Pădurilor Vieții, „amazoniei” din continente, cele care țin prin milenii, entropica tendință a solurilor, a pământurilor, de a se orizontaliza, a se deșertifica, dacă nu.. Dacă omul-locuitor (origionar sau strămutat, ocuopant) nu cultivă, nu intervine, nu iese din „arheo- condiția” de a înfăptui, de a ordona, a zidi și construi VERTICAL. Asta au făcut EONII, ridicând in illo tempore geologici planetari, MUNȚII. Vulcanii au modelat ciclic planeta, iar în toate a fost SOARELE cel adorat de primul reformator religios, cu aproape două milenii înaintea lui Moise (cel născut în Egipt!)- probabil dintr-un adulter, oricum incestuos, din fiiful faraonic... Egiptenii, ca și alți antici, ai altor civilizații dinastice, pretinzând mitologic ORIGINI DIVINE, aveau stigma genetică a unor căsătorii între frate și soră, Akenathon era unul dintre ei, de unde consecința patologică a degenerării: în frescele de la Tel Amarna, apare deformat, efeminat, cu acea boală a oaselor prelungite, subțiate, cu pântec de femei, flasc, un ambiguu

sexual, un suferind psihopatic, din cauza suferințelor organice grave, simptomul DEGENERATIV, q.e.d.!

*

Venerîndu-l pe RA, soarele, întemeia o religie MONOTEISTĂ, reformativă, contra preoțimii dogmatice în legea mai veche, a unor origini probabil ATLANTE... Întreaga poveste vechi- testamentară a evreilor din a doua ROBIE (post Babiloniană) – este compilată, prin „ părintele națiunii Avraam, din Egipt. Chiar legenda cu Moise- pruncul, găsit abandonat într-un coș de papură, pe apele Nilului, este un mit, frecvent și în alte istorii: evident, un prunc „ fruct al păcatului” vreunui incest ce - deloc straniu ! – pare al modelului „ zeiesc”, din toate Pantheonurile antice!(teogonii, estinții, mutații, hibridizări...). Reforma monotesită a lui Akenaton, va avea de așteptat, după ce preoțimea- casta privilegiată- avea să completeze și să revină la vechea religie din mileniile ...atlantoide.

*

Noi, cei actuali, captivi în logica Mișcării- devenirii temporale, cu duratele vieților noastre, avem o MEMORIE preluată prin învățare, din originile codificate în MIT...Miturile ca niște Harduri deja depozitate în subconștienul entitar, recte cel colectiv, din milenii, situri aidoma celor arheologice, le numesc ale ARHEOFIINȚEI.

Problema de „ efect eclectic (și sincretic) – este de cercetat în continuare, fără atitudini dogmatice, sau doctrinare și detașate de obsesiile cunoașterii misticoide, ale Monstrului Istoriei, care este și Monstrul Memoriei dobândite, prin...învățare; arhive ale falsului omniprezent în această istorie, este fraudă ciclică a Puterilor dintotdeauna, cu toate aservind, vizibil sau prin Oculte, conspirative, societățile acestui neconținut RĂZBOI care (ne) este lumea. Sacerdoți, inițiați, arhe- mesianici,

misionariști în modernitate, toți sunt instrumentele acestei paradgime ale „devenirii istorice”, fundamental dramatice, cu origini în negura incomensurabilă a umanității care ...UITĂ. „ Prin aceea că omul uită, el nu merită”, spunea un aforism sceptic, i-am uitat sursa.

Vechea dilemă nouă (2)

„ Adevărul te va face liber”, scrie în Evanghelie.. Însă care adevăr ? Cel trăit de fiecare, într-o viață, de obicei preluat (trasmis) din generațiile anterioare, în mod direct, și cel preluat prin învățare, educație, din vechile scrieri, de la epopei la evanghelii, spre cunoașterea științifică? Este vie bătrâna dilemă, precipitată în Acum-ul istoric, dintre creaționism și darwinism. Este chiar la o cotă de avarie, dacă privim limpede în Prezent. Niciun război nu a rezolvat decât pe termene determinate, dilema ORIGINII, recte a LIEGITIMITĂȚII locuirii unui anumit spațiu geo- spiritual, istoric...

*

Noi „ funcționăm” ca memorie activă și de comunicat, de transmis, în legea metafizicii și a transcendenței, ce pare de facto CONDIȚIA UMANĂ – așadar un DATUM definibil al GENOMULUI uman general, nediscriminat de rase, hibridizări, metisări, etc. Suntem astfel un LABORATOR al Oculței numite generic, ca zeitate absolută, Originară, CER(ceruri). Colateral, această condition, este a modelului ARHEOFIINȚEI primordiale, așa cum am înțeles personal încă din adolescența fascinată de lecturile vechi- testamentare, apoi din Sumer și asiro-babilonieni, exploratori, sau ale unor Enoh, Soucek, Constantin Daniel, (esențiala colecție Orientalis) -, Kernbach, Vulcănescu, Eliade, Culianu, etc, Erik van Deniken, Massonici, până la tulburătorul Charroux (!) –

și recentul Zecharia Sitchin...Uriașa bibliotecă – atât cât am „depozitat-o” în propria-mi memorie, a devenit pentru mine deja „obsesională”, riscând psihopatologia, alienarea.

Originismul ca simptom al entității – națiune- popor, redevine un fel de CRIZĂ id- entitară...Nu altceva dovedesc un Horia Roman Patapievici, grav tulburat de acest tip de cunoaștere, însă asta e altceva, iar ca el sunt nenumărați, într-o Europă delirant misticoidă, mai ales după Marea Schismă și toate Imperiile ce s-au succedat, de la Cyrus și Romani, peste „Memoria ancestrală”, arhetipică, a Protodaciei d’antan. Protocronismul ce fusese stupefiant (și eficace !) doctrinar- materialist- dialectic (sic, n) – de regimurile totalitare în spațiul danubiano- pontic- a revenit EXPLOSIV, altfel disimulat, în tezele ORIGINISTE care s-au perindat după destrămarea fostului „stat de tip sclavagist” (istoricii...), al lui Buerebistas. Poate că meritul (sau vina) istoricilor greci și latini, a devenit astfel ...stigma. Românii au două Mituri esențiale, coduri ale unui fel de predestin (pragmatic ?) anticipativ, cel al baladei Mioritice și cel suit din sudul Dunării, al Meșterului (Maestrului) Manole, al sacrificiului întru ctitorie: un „Negru Vodă va fi mereu situat în aceste două CODURI ale Monstrului Istoric, prevalând atitudinal religiosul (!) – ca un fel de PROGRAMARE pe termen variabil, conjunctural (!) a DATUM-ului ...istoric !

*

Cine (ne) este ceea ce numim MEMORIE ?

*

Se pare că Satan- Rebelul luciferic, considerat de exegeții domeniului, „înger căzut, civilizator, intrus în Opera Absolută) -, cerîndu-i „profetului” să „înghită cartea” recte sulul, papyrusul, ori poate un fel de memorie „amară – dulce la gust, sic, n) –i-a implantat omului un PROGRAM.

*

Liberul- arbitru, condiția cedată de Creator (GENETICIAN PRIMORDIAL, eventual Entitate plurală (Elohim) -) nu este decât inducerea (mai presus de bine și de rău”, adică neutrosifică !) – a unei autonomii disimulat cenzoriale, cu scop declarat (vezi Genesa) – al propriei OCROTITORI: de a nu fi egalat în cunoaștere, de a nu „ fi asemenea nouă (a celor din „ Cer) și a se urca la Ceruri, cum odinioară când cu Turnul Babel ?!!

*

Pe termen lung, Memoria poate fi una a „ uitării de sine”, așadar a nmu deveni asasină a unei specii superior umane, a speciei „ după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” ?

Este omul rob sau fiu iubit, descendent (captiv, reprogramat genetic în durata scurtată de la 100%, la 10 %, așa cum știm din Vechiul Testament, al Patriarhilor inițiali, Matusalemici?) vezi și Epopeile de dinainte de iudei, din Mesopotamia- Sumer, cele asirobabiloniene, caldeice, ș.c.l, ori cele din spațiul Sudamerica, African sau Nord- european, toate aparent diferențiate (de Monstrul cunoașterii „ istorice”), de fapt de eterna conspirație a ...devenirii umane: precum în cer, așa și pe pământ... Ce au „ descoperit” un Newton, un Da Vinci, un Einstein, decât ceea ce au INTUIT și estras din Memoria codificată alegoric în Istorie ? Nu există descoperire, nici invenție, ci doar revelație, fie raționalistă, fie mistică ! Amen.

Încercare despre ...

Am uzat undeva de sintagma „ învățare prin dezvățare”, referindu-mă la o ecuație paradoxistă, cumva, în ceea ce Camus numise „ la condition humaine”...Condiționarea este din arhetipuri, din rămurosul genom (giga- genom) al

Arborelui Vieții, așadar mutatio- mutandis, Pădurilor Vieții, „amazoniei” din continente, cele care țin prin milenii, entropica tendință a solurilor, a pământurilor, de a se orizontaliza, a se deșertifica, dacă nu..

Dacă omul- locuitor nu cultivă, nu intervine, nu iese din „arheo- condiția” de a înfăptui, de a ordona, a zidi și construi VERTICAL. Asta au făcut EONII, ridicând în illo tempore geologici planetari, MUNȚII. Vulcanii au modelat ciclic planeta, iar în toate a fost SOARELE cel adorat de primul reformator religios, cu aproape două milenii înaintea lui Moise (cel născut în Egipt!)- probabil dintr-un adulter, oricum incestuos, din fiul faraonic... Egiptenii, ca și alți antici, ai altor civilizații dinastice, pretinzând mitologic ORIGINI DIVINE, aveau stigma genetică a unor căsătorii între frate și soră, Akenathon era unul dintre ei, de unde consecința patologică a degenerării: în frescele de la Tel Amarna, apare deformat, efeminat, cu acea boală a oaselor prelungite, subțiate, cu pântec de femei, flasc, un ambiguu sexual, un suferind psihopatic, din cauza suferințelor organice grave, simptomul DEGENERATIV, q.e.d.!

*

Venerîndu-l pe RA, soarele, întemeia o religie MONOTEISTĂ, reformativă, contra preoțimii dogmatice în legea mai veche, a unor origini probabil ATLANTE... Întreaga poveste vgechi- testamentară a evreilor din a doua ROBIE (post Babiloniană) – este compilată, prin „ părintele națiunii Avraam, din Egipt. Chiar legenda cu Moise- pruncul, găsit abandonat într-un coș de papură, pe apele Nilului, este un mit, frecvent și în alte istorii: evident, un prunc „ fruct al păcatului” vreunui incest ce - deloc straniu ! – pare al modelului „ zeiesc”, din toate Pantheonurile antice ! (teogonii, estinții, mutații, hibridizări...). Reforma monotesită a lui Akenaton, va avea

de așteptat, după ce preoțimea- casta privilegiată- avea să comploteze și să revină la vechea religie din mileniiile ...atlantoide.

*

Noi, cei actuali, captivi în logica Mișcării- devenirii temporale, cu duratele vieților noastre, avem o MEMORIE preluată prin învățare, din originile codificate în MIT...Miturile ca niște Harduri deja depozitate în subconștientul entitar, recte cel colectiv, din milenii, situri aidoma celor arheologice, le numesc ale ARHEOFIINȚEI.

Problema de „efect eclectic (și sincretic) – este de cercetat în continuare, fără atitudini dogmatice, sau doctrinare și detașate de obsesiile cunoașterii misticoide, ale Monstrului Istoriei, care este și Monstrul Memoriei dobândite, prin...învățare; arhive ale falsului omniprezent în această istorie, este fraudă ciclică a Puterilor dintotdeauna, cu toate aservind, vizibil sau prin Oculte, conspirative, societățile acestui neconținut RĂZBOI care (ne) este lumea. Sacerdoți, inițiați, arhe- mesianici, misionariști în modernitate, toți sunt instrumentele acestei paradgime ale „devenirii istorice”, fundamental dramatice, cu origini în negura incomensurabilă a umanității care ...UITĂ. „Prin aceea că omul uită, el nu merită”, spunea un aforism sceptic, i-am uitat sursa.

Vechea dilemă nouă (2)

„Adevărul te va face liber”, scrie în Evanghelie.. Însă care adevăr ? Cel trăit de fiecare, într-o viață, de obicei preluat (trasmis) din generațiile anterioare, în mod direct, și cel preluat prin învățare, educație, din vechile scrieri, de la epopei la evanghelii, spre cunoașterea științifică? Este vie bătrâna dilemă, precipitată în Acum-ul

istoric, dintre creaționism și darwinism. Este chiar la o cotă de avarie, dacă privim limpede în Prezent.

Niciun război nu a rezolvat decât pe termene determinate, dilema ORIGINII, recte a LIEGITIMITĂȚII locuirii unui anumit spațiu geo- spiritual, istoric...

*

Noi „funcționăm” ca memorie activă și de comunicat, de transmis, în legea metafizicii și a trascendenței, ce pare de facto CONDIȚIA UMANĂ – așadar un DATUM definibil al GENOMULUI uman general, nediscriminat de rase, hibridizări, metisări, etc. Suntem astfel un LABORATOR al Oculței numite generic, ca zeitate absolută, Originară, CER (ceruri). Colateral, această condition, este a modelului ARHEOFIINȚEI primordiale, așa cum am înțeles personal încă din adolescența fascinată de lecturile vechi- testamentare, apoi din Sumer și asiro- babilonieni, exploratori, sau ale unor Enoh, Soucek, Constantin Daniel, (esențiala colecție Orientalis) -, Kernbach, Vulcănescu, Eliade, Culianu, etc, Erik van Deniken, Massonici, până la tulburătorul Charroux (!) – și recentul Zecharia Sitchin...Uriașa bibliotecă – atât cât am „depozitat-o” în propria-mi memorie, a devenit pentru mine deja „obsesională”, riscând psihopatologia, alienarea.

Originismul ca simptom al entității – națiune- popor, redevine un fel de CRIZĂ id- entitară....Nu altceva dovedesc un Horia Roman Patapievici, grav tulburat de acest tip de cunoaștere, însă asta e altceva, iar ca el sunt nenumărați, într-o Europă delirant misticoidă, mai ales după Marea Schismă și toate Imperiile ce s-au succedat, de la Cyrus și Romani, peste „Memoria ancestrală”, arhetipică, a Protodaciei d’antan. Protocronimsul ce fusese stupefiant (și eficace !) doctrinar- materialist- dialectic (sic, n) – de regimurile totalitare în spațiul danubiano- pontic- a revenit EXPLOSIV, altfel disimulat, în tezele

ORIGINISTE care s-au perindat după destrămarea fostului „stat de tip sclavagist” (istoricii...), al lui Buerebistas. Poate că meritul (sau vina) istoricilor greci și latini, a devenit astfel ...stigma. Românii au două Mituri esențiale, coduri ale unui fel de predestin (pragmatic ?) anticipativ, cel al baladei Mioritice și cel suit din sudul Dunării, al Meșterului (Maestrului) Manole, al sacrificiului întru citorie: un „Negru Vodă va fi mereu situat în aceste două CODURI ale Monstrului Istoric, prevalând atitudinal religiosul (!) – ca un fel de PROGRAMARE pe termen variabil, conjunctural (!) a DATUM-ului ...istoric !

*

Cine (ne) este ceea ce numim MEMORIE ?

*

Se pare că Satan- Rebelul luciferic, considerat de exegeții domeniului, „înger căzut” -, civilizator, intrus în Opera Absolută) -, cerîndu-i „profetului” să „înghită cartea” recte sulul, papirusul, ori poate un fel de memorie „amară – dulce la gust, sic, n) –i-a implantat omului un PROGRAM.

*

Liberul- arbitru, condiția cedată de Creator (GENETICIAN PRIMORDIAL, eventual Entitate plurală (Elohim) -) nu este decât inducerea (mai presus de bine și de rău”, adică neutrosifică !) – a unei autonomii disimulat cenzoriale, cu scop declarat (vezi Genesa) – al propriei OCROTIORI: de a nu fi egalat în cunoaștere, de a nu „fi asemenea nouă (a celor din „Cer) și a se urca la Ceruri, cum odinioară când cu Turnul Babel ?!!

*

Pe termen lung, Memoria poate fi una a „uitării de sine”, așadar a nmu deveni asasină a unei specii superior umane, a speciei „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” ?

Este omul rob sau fiu iubit, descendent (captiv, reprogramat genetic în durata scurtată de la 100%, la 10 %, așa cum știm din Vechiul Testament, al Patriarhilor inițiali, Matusalemici?) vezi și Epopeile de dinainte de iudei, din Mesopotamia- Sumer, cele asirobabiloniene, caldeice, ș.c.l, ori cele din spațiul Sudamerica, African sau Nord- european, toate aparent diferențiate (de Monstrul cunoașterii „ istorice”), de fapt de eterna conspirație a ...devenirii umane: precum în cer, așa și pe pământ... Ce au „ descoperit” un Newton un Da Vinci, un Einstein, decât ceea ce au INTUIT și estras din Memoria codificată alegoric în Istorie ? Nu există descoperire, nici invenție, ci doar revelație, fie raționalistă, fie mistică ! Amen.

*

Deidentificare: guverne marionetă, păpușari și sforari, anarhie ordonată.

*

Nu mai este loc nici pe pământ, nici sub pământ...Cimitirele...Ne îngropăm morții peste alții, confesiunile sunt și ele în divergențe absurde, moartea s-a specializat ...antispecie.

*

Nu mai va fi loc nici în religii, nici în arte, nici în cântecele voastre...Deja nu mai este LOC.

Pagini însângerate

Daniel din Zlaști (Hunedoara)

„ Victoria lui Mihai Viteazul de la Șelimbăr (26 oct. 1599) a fost favorizată și de acțiunea nobilului român din zona Hunedoarei, Daniel din Zlasti care era în tabăra cardinalului Bathory și care cu puțin timp înainte de a se da semnalul de luptă în timp ce oștile erau “față în față”,

Daniel din Zlaști împreună cu ai săi a trecut în tabăra lui Mihai Viteazul, fapt ce a produs panică în tabăra lui Bathory și îmbărbătare în tabăra lui Mihai Viteazul. Martor ocular, cronicarul Szamosközy a consemnat: “abia s-a dat semnalele de începere a luptei, din ambele părți când din gărzile cardinalului Bathory unul cu numele de Daniel Zalsdi de loc după neam “român” dintr-o dată dând pinteni calului a trecut de partea lui Mihai Vodă. Și astfel toți au rămnas uimiți ce fel de capriciu l-a împins pe acest om, la un asemenea gest deoarece până atunci s-a bucurat de cinste și faimă.” Un an mai târziu **Daniel din Zlaști a fost prins de nobilimea maghiară și a fost omorât în mod barbar. A fost legat cu mâinile la spate de un cal care i-a târât trupul gol până a murit. Trupul românului Daniel din Zlasti a fost tăiat și expus în patru zări.** După intrarea victorioasă în Alba Iulia la 1 Nov. 1599 Mihai Viteazul a organizat Cancelaria care a început să emită pentru prima dată în Transilvania acte oficiale în limba română, alături de cele în limba latină și slavă, intitulându-se de la început “DOMN DIN MILA LUI DUMNEZEU AL ȚĂRII RMÂNEȘTI ȘI AL ARDEALULUI”. „

Surse : N. Bălcescu, “Românii supt Mihai Voievod Viteazul”; I. Lupaș, “Istoria unirii românilor”; “Alba Iulia 2000” Articole, Gh. Anghel și Horea Titus Vasiloni

N. red. În anii 2000, am făcut un memoriu și l-am înmănat lui Tiberiu Istrate, ca să îl facă public în cotidianul „Cuvântul liber”...Nu a reușit, se pare. Un exemplar a fost trimis șefilor politici ai județului(Mihail Rudeanu), însă nu am avut niciun răspuns. Oare Daniel nu ar merita cel puțin un monument în satul aferent Hunedoarei și o pomenire de martir ?

ADAOS vs ISME. De rerum Monstrul istoriei sau al zeilor obsesiv- sociali...

....Eroarea paradigmatică este cea a ISME-lor, vorba lui Gabriel Liiceanu (Epistolar) -eclectismelor, ori via eclezISMATICIILOR (saduचेi- fariseri- cărturari) – and cărturărești !) – cea a (cunoașterii „ de tip sincretic-sincretIST). Mai toți autorii își scriu fie Evangheliile, fie apocalipsele, no problem...Tradus corect este „ fericiți cei blânzi cu Duhul, necum „ săraci”, adică cei cu ...inabilități, *voila!*)

ISME(ne)ISME !

Cu atât mai mult pentru NOI, cei din actualul prag milenar III d.H.- în Patria numită încă ROMÂNIA, asta vedem că facem, aici, la finele lui 2000, începutul lui 3000.Glumind, poate, avem aici vocabule de regândit (RO, de la unii zic Rog(H)mani (!, **blajinii** Mitului arhaic.., (OARE OR FI CEI „ BLAJINI CU Duhul?), alții corect, de la ROMA (Mama Roma a neolatinității care, după retragerea Aureliană, a fost mereu chinuită de perindarea NOMAZILOR mai barbari decât nedrept ziceau despre daci ROMANII! Nu voi opina asupra resurecției uneori paroxiste, misticoide, a ProtocronISMULUI dlui Napoleon Săvescu și ...apologeții, în interminabila DILEMĂ veche- nouă: suntem aici din daci și (sau și) din romani? La urma urmei, sintagma ISMULUI este o cheie – șperaclu, a ceea ce numim Monstrul Istoriei. Un delir absolut PATOLOGIC este cel al dlui H. R. Patapievici, cu a sa (și acoliților toți!) – filozofie a ID-ului, a „ crizei de Identitate” – de fapt o proiecție a propriilor AVATARURI identiotare- originiste, dacă nu o „ freudiană” sau „ nietszcheeană”, ba chiar Marxistică- Leninistică, Troțkistică, (cu buruiana unui

anume ...SOBIETŢKI (și românii...) (de la MarxISM, LeninISM, TroțkISM, StalinISM, merde și TRĂZNI-LE-AR Sămânța -.n Veac !!! !), și pre- undeva-n hățișurile delirului Monstrului Istoric, halucinogenicul BUTUC Arameic (IudaISM (ci nu al Iscarioteanului, ci al celuiilalt Iuda, TARTORUL TRIBULUI: apropo, citesc în revista ex- românului Al Mirodan,. Minimum, din Israel, că EI, acolo, după războiul ebreo- arab, vitregimea gemelarului, și „ reîntregirea biblică a statului lui ISRA- EL, vezi războiul den 1957, cetățenii LOR își spun FIII TRIBULUI (Iudaic, nu al Iscarioteanului, ci celuiilalt, n.n.). Am polemizat cu Al Mirodan despre astas, dar nu mi-a publicat opiniile, în revista lor din Haiffa, „ Minimum”...

NU e pace sub...smochini? (Vezi mitul smochinului ucigaș, cel blestemat de Isus...

(Pe colaterale, atât Iuda – cel mai iubit ucenic al lui Jehosua, numit de creștini Iisus- Christos- Hristos, pe grecește și latinește) .. *Sărmanul Iuda*, stupefiat-depresivul, a fost demonizat încă din stigma sa de „ vânzător” cu „ 30 de arginți” (era casierul sectei!) -către Ocupantul Roman, complice (prin ordinul Lui, cu Pillat and Sinedriul popilor geloși ai Ebreilor ..., pentru a se ÎNTEMEIA (sau reforma esenian-ISMUL) din care – dihotomic- avea să se ramifice Creștinismul. Apropo neolatini: românii ortodocși zic greșit HRISTOS, (deci ar fi...HREȘTINISM?!) ci corect pentru noi, neo- latinii, ar fi creștin-ISM ?!

*

Două Căi ale cunoașterii **istoric- monstroase**: cea a memoriei lungi, prin care generațiile urmașe ÎNVAȚĂ (preiau evanghelISTIC) – epistolier (sic, dlor psiho-teo-

filosofi Liiceanu și Pleșu!) stocurile informației „ din illo tempore”, ale „ originISMULUI de tip DEȘERTIC Ioanit (Ioan Teleologul) - profetic și apoi ...de tip escato-apocaliptic, ab origine al lui Ioan al PEȘTERII (detenției, gullagului ascetic, sic, n) ...din care vor ieși, în istoria recentă acei SFINȚI AI ÎNCHISORILOR din prăpădul BOLȘEVIC (nu am zis BOC. Șevic !) - leninist- stalinist! **ISM-ul, la noi a devenit ESC- ISM !** A doua fiind prin a-ți TRĂI propriul fiind, ființa ca partedin Marea Ființă, evident prin conlucrarea limpezitoare dintre SUBCONȘTIENȚĂ și SUPRACONȘTIENȚĂ, ca „ spirit ce se agită în om”.

**Măi frațe ! Torna nu înseamnă a turna, ci a te
întoarce !**

D’ apoi...Domnule tov PatapieVICI și apologeți duioshi (trecând anastazic)...ai „urii de sine la români „ (monstruoasă plagiere a „ răbdării la români” a lui Karl Marx ! merde !- Suntem oare în mistica-kistocrația unui Egregor- Ciclotron – CERN- experiment al Înnebunirii speciei, prin fricile cele șapte ale lui Konrad Lorenz and Popper, or, mai știi ? în conspirația unui experiment al ...ANUNAKI-lor ? (Zecharias Sitchin).

Samizdat, ma non troppo ..
**(adaos și lui Virgil Diaconu și Gheorghe Grigurcu,
in memoriam Al. Lungu...**

Să dăm binețe lumii în care am venit, am fost născuți, rerumplându-ne de Misterul Divin cel ce ne iluminează cu măsura auto- protecției, în vecii-vecilor ! Să nu înnebunim dinspre străinii idoli, dumnezei, paradigme, filosofii deviante, toate de implant !

Desigur, desigur... Platon, Peștera, dar și Prometeu, dar și Sisif, dar și Orfeu, dar și Noica, cel ce odinioară plânse căre puterea perechii bolnave ceaușești, la tovarășii de la Timișoara – înainte de 1989- cum îmi povesteau nemții banatici colegi la Filiala USR –

Gruparea f. Respectabilă ai antologiei „ **Vânt potrivit până la tare**”...Apropos această Antologie- Testament a minorității germane vândute pe valută Germaniei, de către securitatea ceaușă (n: ceauș în turcă înseamnă „ iscoadă”, știți, vezi Bălcescu..Istoria românilor subt Mihai Vodă-Viteazu) –așaaa..-, între care erau **Nicolaus Berwanger („ din patru inimi, sic) – (Neuer Weg,etc) – dar și Wiliam Totok, Herta Mueller și soțul ei Richard Wagner (azi la Berlin?) – cel ce îmi dăruise Antologia.**

Ce s-a ales de acel nucleu destul de turbure al „ minoritarilor șvaben germani”, ori de celălalt, al sașilor saxoni, den Sibiu și Sighișorenilor ? În acești ani am dialogat încă cu un Dieter Schlesak și prima sa soție, dar și cu Andrei Zanca...Acar Herta Mueller s-a ales cu un ...NOBEL, să crape alde patapevicioșii and liota cacademika de la Institutul Kultural Român and Institutul bastard din New York !!? Să crape și capra vecinilor din neo- fanar, fie iertații ce înnebuniră „ promovați” de VIP-urile hetero-eliticoși and sinteziștii veroși, (Nichita Stănescu, Mircea Ivănescu, Mircea Cărtărescu etc- , dar și încă gata la gura GROPII antimnetafizicoide (!) – de sub „ aripa nepereche” de genul revistei ID...

(Nu mă refer la Nicolae Breban și a sa IDEEA EUROPEANĂ a „ Contemporanului...) .

*

Apropos neo-eclezISMe: unul e Paracletul, altul e Proclletul. Eu nu cred nici în Jehovah/ nici în Budha Sarapuni/ ...nici în Noica, nici în Steinhard/ nici în... Arsenie, Papacioc, ca (h) unii !

Mărturisire in suspans ...

Nu sunt nici ideOLOG, nici Iude-OLOG, nici PaleOLOG, nici – nice așe, și nice așe) -Nietszche) și încă am mensura sentințelor Socratice, mărturisesc! Despre Noica (și fratele său !) – ATITUDINAL, încă cuget: însă îmi sunt- rămân- cap-limpede și voioasă inimă – încrezător întru a Ști, mie însumi, cel încă om din plânsu-mi ! Rămân ce-am fost: **RO- MANTIC !** „ De neatins” (dixit scepticul ironic fratele Nae Prelipceanu) – necum de Mieritismul suicidar, nici de Negru- Vodismul balcano – doborât sub Dunăre și reurcat preste, spre Munții Mei Transilvanici și gemenii carpatici (non caucazieni !) .

Nu sunt nici turcit, nici slavizat, nici ugor-mago-izat, nici cum s-au bălbâit alde Hurmuz, alde Ion Pribeagu-Ahasveruș, nici bîrcan, nici vakulovskian, nici bogomil asănesc- bla- blah- kirilo- grecotei, cum „ divinul” critic Gheorghe (ci nu George) Călinescu „ juisa” , în fața studenților terifiți: „ Eu sunt grec !”. Nici de-al lui Geo Dumitrescu „ Dar a ieșit așa, să fiu român” / și eu cu soarta asta mă împac” (Libertatea de a trage cu pușca, remember...). Și a sfârșit cu sufertașul de la Uniunea Scriitorilor, vai și-amarul lui ! Tor așa și Țuțea, mai altfel Cioran și Exilații acelu „ Dumnezeu ce s-a născut în Exil”(Ioanid ?)... Ah, toate aceste raționamente, poate simple urzeli...

ORIGINISMUL ? Mda...

Obsesie maniacală, fie ea una...elitică- a „ directolrilor de conștiințe”, cu care vorbii odinioară cu editorul meu, regretatul Mircea Ciobanu...

(Am niște simpatici conjudețeni, la Deva, Orăștie, Brad, Hațeg și Hunedoara, pe Mureș și pe Strei, și pe Cerna...- care agită precipitat **dogmatric** – neo-protocronismul cel blamat de Nicolae Manolescu – Apolzan (vezi propria-i mărturisire, 1990)...

La urma urmei, revenind la ideea de început a acestor modeste (sic. N) – fraze, suntem în „ zona obscură”, regresivă! - a Memoriei lungi (ancestrale) – și în acuitatea paranoidă- patoLOGICĂ, a memoriei scurte (dobândite prin învățare, vindecabilă ărin DEZvățare !) ...Reînvățare despre NOI ÎNȘINE...Drumul fiecăruia spre Sine, spre Sinea Lumii – ca scânteiere din Logosul (străpuns!) al Fiindului.

Profetie:

Ceva stă să se întâmple...Carevasăzică „ ceva” se repetă ciclic, prin aceea că TimpulspațiuFiința sunt circulare, precum în Cer, așa și pe Pământ, precum în Om, așa și în atom...Fie ! Suntem AICI, în ACUM-ul continuu (acumulativ, adică DEVENITOR- DIVINATORIU !) – Gaudeamus igitur! Să trăiți adevăritor , întru Mulți Ani, oriunde vă veți afla ! Devenind !

Din Sus și din Jos...

Dintotdeauna...Ciclic și tot mai ...accelerat. Specia stă sub amenințarea dublă, de Sus și din Jos. Iar adevărata groază vine din psihiza colectivă, dirijată din oculte. Iar haosul reface, reciclează, regenerează Cosmosul. Precum Sus, astfel și Jos.

Dimpreunarea...

„Zamolxis, regele nostru, care este zeu...”

Între Orfeu și Labirinth ? Purificarea prin cuvânt, divinația...

Am avut, înăscut, ci nu dobândit, - nu am „organon” receptiv teoretic, atenție distributivă, obișnuită...- o „chemare” (auto- experimentală, prin observație și UIMIRE- MIRARE, a naturii...Natura, ca inteligență în psiche, este transfigurativă, ea sugerează, insinuează, „face cu ochiul”, „deochi”...Iar cuvintele într-o anume rostire – gând armonic- au efect magic, de leac, cum știm din bătrâni...”. Ce altceva, dacă nu o rostire psalmică, însă din paideuma natală ? ... Platon, în dialogul (logos dual!, sic, n) Charmides, evocă spusele unui medic trac (!) despre conceptul taumaturgic -antic, (catharsis), al vindecării- purificării prin artă – mai clar prin muzică, LIRA lui Orfeu -, dar astfel și prin cea a melosului poetic,- (INCANTAȚII, DIVINAȚII, DESCÂNTECE, DAINI, (și la români forme corupte, laicizate,doine., n.) anume că „ grecii erau străini de concepția orfică”...

„ Zamolxis, regele nostru, care este zeu ne spune cum nu trebuie să încercăm a îngrijii ochii fără să ținem seama de cap și nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli(anume) pentru că ei nu cunosc întregul pe care-l au de îngrijit (lecuit, tratat) ...Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă „(Platon, Dialoguri , Charmides, 156).

Medicina getică, în enunțul acestui principiu, stăruie(dăinuie, dela Aina – Daina – incantatoriu, mantramic predacic, n!) mai ales în spațiul geo-spiritual natal, al stră-Bunilor mei, din zona Hațeg, Munții Orăștiei, și pe Valea Streiului...Unele dintre practicile ei,(inclusiv ale „magicie cuvântului”, și a etnobotanicelor der tămăduire) au fost asimilate prin veacuri și de religie, sincretic așadar, dincolo de frământul discriminatoriu de după marea schismă...(v. Mircea Eliade, V. Pîrvan, R. Vulcănescu, Victor Kernbach, I. P. Culianu, ș.a.). Pîrvan observase că medicina getică, egală cu a lui Hipocrate,- stă la baza funcției purificatoare a artei și la temelia medicinei moderne (subl.n).

Poetul este cel născut (înnăscut) ci nu doar făcut, adică am spune este cel Esoteriuc, ci apoi abia ..exoteric. Marin Sorescu, cinicul, avea o inspirată expresie:„, Descîntoteca”.

L-am parafrazat prin cartea mea de aforisme și eseuri, cu „ Psihoteca”... Dar Sorescu, el însuși spunîndu-mi, la o umblare prin Deva, colocvială și chiar amicală, că este un cinic, un sceptic, era adept al lui Cioran și de fapt al lui Diogene Laertios, „, câinele înstelat”... Eu cred că Sorescu era un emul al lui...Geo Dumitrescu, din care au furat – parafrazat- plagiat, cam toți post- moderniștii, până la parodicul (!) ecletico- post- modernist, sau trans-modernis, vorba lui Ion Popescu Bradiceni, - Mircea Cărtărescu... Prima carte a lui Sorescu a fost „ Singur printre poeți” : pur și simplu antipoezie, deconstrucție, în ideea de a demitiza, desigur, ceea ce se „ seculariza” în odiosul cenzurii sinteziste al Sistemului totalitar- practicând subtextul subversiv, aluzia, textualismul livresc, ironismul etc. și poate că încrengătura pe „ colaterale” a tuturor „ manifestelor de genul Ianuș, Al. Mușină, Tzone,

Vakulosvki, and liota , via Geo Bogza ! – a „ violenței de limbaj” , pornolirismului, etc.

În acest vertij aveam să mă rup de amicul meu d’antan, criticul Al CIS (Cistelecan senior) – după ce admitea în Vatra lui, un idiotesc atac al lui Mușină, la adresa mea, a lui Cassian Maria Spiridon și Sterom) ...

Colinde- colinduri, Corinde laice...Triuna Horeia...

Poate că slavionicul „ zamisli” (a zămisli, zămislire), este al originarului nume de zeu protodacic, ZAMOLXIS (gr. Zeul- Moș, străbunul, literalmente !). Un verb dince a urmat după 170 e.n. la regraterea din „ Dacia Felix” , a lui Aurelianus....(A rămas colinda cu „ Leroi- Ler” , ce probabil îl invocă în laicizarea ce a urmat...

*

A zămisli în arhaicul, ancestral spirit al Misterelor (cum la Delphi, odinioară, grecii...)

era a face artă divinatorie, de purificare prin rostire (divinație, ca și în Mesopotamia- Sumer) a Sufletului, vezi spusele lui Platon. Practicile antice de la noi, dăinuind prin tradiția rurală, mai ales cea pastoral- Montană, - erau descărcătoare de energii negative, am spune azi. Purificatoare, catarsice, „ de leac”. Nu le putem atribui simplist „ misticii”, ocultismului, dar aparțin gnosticiei precreștine, pe fundament Zalmoxeean, sanctuaric și epifanic (v. Noica). Toate alte aberante teorii sunt alogenice, fie dinspre Balcani, fie dinspre Apus, ori, mai agravant (!) – dinspre stepele estice și vestice.

*

(Despre rolul muzicii combinate cu rostirea magică , combinatorie, sau al dansului ritualic (Triuna Horeia) Artele practicianismului de tip esoteric- mafic, sunt combinatorii.

*

Originea tuturor curentelor literare din arealul nostru și mai larg, indo- european, este din formulele esoterice, incantații magice... Nuclee ale TERAPEUTICII și medicinei populare, ca descântecul, vin din incantația DIONYSIACĂ și necum dinspre cele egiptene și asiobabiloniene (v. I.A. Candrea, vs Constantin Daniel, V. Kernbach sau chiar Lazăr Șeineanu).Cercetătorii alogenici, prozeți ai prtopriilor obsesiei, sau cei de tip intruși- evreii rătăcitori (mai ales în Moldova) - Ahasveruș..., ca și unii apologeți ai bogomilicilor and kirilicilor Asănești (...) – bulgarohtonii mai cu seamă, dar și grecizaților via ortodoxismul secularist,- canonic și de fapt eclectic, compozit ai mixturilor ..., Ca să nu mai vorbim de marele poet- matematician Dan Barbilian (Ion Barbu) ... Asupra Sufletului bombardat cu „ boscorodirile” așa numite de ÎPS. Ioan Ploscariu (Istoria Bisericii la români, ed Helicon)...amintesc de vechea zicere „ taie popa limba” – provenind din primele secole de după plecarea romanilor din Dacia...așadar sâmburele sentinței mistico- religioase a CENZURII de a vorbi limba neolatina (vulgata) cu ale sale remenanțe salvate de la Daci și Albanezi, ca ramură de „ veri primari”...

Nimic nou sub ...Luna Pienna carpatină ...

Expansiunea tracilor a determinat, desigur, interferențe sporotoare, cu civilizațiile din Orient și bazinul Mediteranei. Domnilor, doamnelor, ai și ale Poeziei moderne române : cu toții avem acest GENOM bogat, al Memoriei Freatice, și aceste veritabile psiho- celule Stem (!), în patrimoniul limbii Noastre ! Sâmburele tare, de nucă, sau ghinda Stejarului druidic- dacic (!) – ne sunt în Ființă, transmutativ și metafizic. În melos, în colinde, în

felurimea UNITARĂ a Sufletului nostru. Sanctuar (și labirint) , pe umeri. În Spirit. Chivot, Graal. Sub azimutul Constelației DRAGO(n) a cărei verticală imaginară cade pe Sanctuarul dacic de la Sarmizegetussa Regală, din Munții Orăștiei (Muncelul Grădiștei).

*

Esența anticei credințe este că sufletul este întemnițat în trup din pricina păcatelor sale (crez pre- iudeic și PRECREȘTIN. Că EL se va elibera (purifica, învia, transcende)- și că acesta este SCOPUL, SENSUL, NOIMA omului. Asta nu se uită !

*

Poezia simbolistă are în ea elementul orfic, ca funcție cathartică. Vraja (de la vraci, vrăjitorie)- a LOGOSULUI (scânteie din cel Divin, n) –a fost implantată la NOI prin discipolul lui Pitagora, ZAMOLXIS... Practica de acest tip (v Iamblichos, Viața lui Pitagora) -, a incantației era pentru vindecarea unor boli, dacă era întrebuințată în chip cuvenit”.

Vesta- Vestale...

Va trebui să reînțelegem, urmând regresiv firul..Ariadnei, și mai străvechiul cult cel închinat Focului (ca principiu- element ordonator, după Apă) – a lui Zorastru- Zarathustra....În vatra „ magică”, focul era păzit de femei anume investite, ca niște VESTALE (Odinioară, la Oracolul din Delos, sub efect halucinogenic, erau preotesele- Pithii...,n) – de unde, în tradițiile creștine –șele devin slujitoare ale acestora...Numai că Vestalele vor departe de a fi cele ce pedepseau (!) – în numele Divinității, cu cruzime barbară, avem așadar un proces decadent, abuziv- mistic- fundamentalist !), de desacralizare (paradoxal !) a mitului originar, de

umanizare a lui prin contaminare cu creștinismul „ (George Nițu, elemente mitologice). Vezi în lumea rurală, temiscente de acest tip: Joimărițele, Paparudele, Ielele, Rusălcile, etc. Nimic nou sub ...luna plină...

*

ÎMPREUNAREA – dimpreunarea, este cuvântul cheie al CUNOAȘTERII ce în stricto- sensu era una prinpătrundere, penetrare, înseminare, cunoașterea prin împerechiere, cunoașterea Adamaică: „ Adam (evr. Pământ roșu) a cunoscut-o pe Eva (Viață, dătătoare de viață) –(Genesa) .- și au născut fii și fiice”... Eva a fost MATRIA (Mater), Adam a fost PATER (Tatăl) ... A fi dimpreună este a fi DUAL: cu scopul (din ordin-program- divin) – de a Procreia...Precum în Real, așa și în Cuvânt...

Reacțiile în lanț ale textului ...

Futorologul Aldrin Toffler, cu seria sa de studii anticipative, are sintagma „ șocul viitorului”, încă din anii 70...Acest șoc a devenit actual și se precipită vertiginos, în legea recent revenită în actualitate: Rezonanța Schuman. Ceasul interior, biologic, îmi spune că se întâmplă ceva nu doar în starea de veghe, agitată, stressantă, ci și – mai ales!, în somn.

*

Sper să am timp și stare a scrie ceea ce voi numi Cartea Regina...Proză poetică și poeme în proză, fiind atent a nu fi contaminat de .. Saint John Perse ...!

*

Mizeria grafomaniacilor, unii chiar nonagenari ! Sar și a celor îmbătrâniți din celulă, veritabili țicniți. Mă asasinează cu pretenții de a le da recomandări ca să „ între

în Uniune”...Adica ceva adaos la pensia de batjocură a lui Boc.

*

În 1964, la câteva luni după aprilie, când a explodat centrala atomică de la Cernobîl (Ucraina, URSS) avui neinspirația de a-mi duce copiii prima oară la Mare...E drept, la Costinești și Capul Midia, departe de....Dar când am fost într-o vizită la Mamaia, am văzut apele roșii, sinistre și bine că nu i-am lăsat în apă. După câteva luni, idioții de la „sănătate”, au distribuit niște fiole cu iod, vezi Doamne, preventiv contra iradiațiilor.

*

Fapt divers: a murit la peste 90 de ani (!) Aliluieva, fiica criminalului nr. 1 al lumii noastre Stalin, tătucul popoarelor. Stalin a mucis peste 40 de milioane de oameni, Adolf a fost mic copil ! (vezi Holocaustul roșu, de Mătrescu). Marele Guzman, care își ura tatăl, cum scria undeva, deoarece îl bătea crunt când era mic, a scăpat totuși cuiva sămânța de șobolan și a plămădit-o pe recent defuncta longevivă, conform „legii” justiției acestei lumi excatologice, cu voia omului, în numele dogmatrinelor toate. I-a dat nume biblic, Aliluieva, Halleluiah ! Ucigă-i Toaca !

*

Omul este opera ratată: a omului. Ca să se mintă pe sine și urmași, i-a atribuit mereu ratarea asta diavolului.

*

Îmi vin în minte câțiva care ne vorbeau, la cursurile ministerului Culturii ceaușești, despre „cultura de masse” și alte cele. Trei sunt de neuitat: Mircea Herivan, Silviu Brucan (Bruchăr, (Brukner) - vezi Dex politic), și unul mai luminat, tot evreu, Paul Caravia...Va trebui să le revăd „opera”....Un francez replicase: „nu avem nevoie de o

cultură de masse, ci o masă de oameni culți”...Dar noi, vorba lui Arghezi, am fost mereu mai mult ...desculți.

*

Cauza determină efectul? O fi, dar și invers, Florentine!

*

Ce sintagmă potrivită „ reacție în lanț”: cea din fizica atomică, dar și cea a câinelui pe lanț, captiv pe sârmă, ca să fie mai rău...

*

Dumnezeu l-a plăsmuit pe om din materialul existent pe terra, al intergenului latent...Din lut, poate argilă roșie, dar și asta e o metaforă (Adam- pământ roșu, în ebraică veche).

*

Ocru murdar, ocru - mediocru... Și transmutațiile alchimice, voila !

*

Titlu: muzici și tipare, pentru poeme.

*

Ce nume puriu are și acest sfințitor paroxist, cam des la tembelizor: Dan PURIC.

De ce nu purece? Face spume predicând habotnic și cere aplauze.

*

Arborele vieții, ADN- ARN, a fost dihotomic. Este și Arborele Morții. Grădinarul a fost paradoxist.

*

Vers ante- post—coitum:

„ Mâine dimineață vom fi doi străini”.

Poem spontan

Amețitoare poezii
Cu foșnet de pădure
Străbună, sacră-n veci-vecii,
Cum ghinda sub stejar plesni
Din Aina Daina...Spre a fi
Dumnezeiesc. A deveni...
Scara de spice și ciorchini
Genom purtat, chivot- sanctuar
Și-n toate, Pulsul necesar
Transcenderii, prin A Iubi.
Prin Neamuri, nemurind ...

Tahiograma

Vid gravid de el
Cum de șarpe-un caducel.

Bilocative

Eu îmi sunt a patra dimensiune.

*

Percepem dintotdeauna cosmic 7-le considerat magic, de fapt logic: șapte ceruri, șapte culori în spectrul numit curcubeu, etc. Se știe de la cercetătorii energetismului – corpul uman (și cf. lui Kirlian) – are șapte „ dimensiuni”, ceea ce ochiul nu percepe aici, vede electronica.

*

Ochiul este cel mai straniu organ dintre real și vis – viziune: e fascinant cum Natura a înzestrat vietățile „ inferioare”, cu acest organ receptiv elementar (al elementelor, voila!) –cu ochi compus, infinit superior celui uman, cum este cel al insectelor (libellis dragon, musca,

coleopterele, albinele..... Dar ochi au și arahnidele, miriapodele...Metaforic, chiar plantele au ochi, ele „văd” în sensul că primesc informație luminoasă, unele chiar în întuneric, de la lună, poate de la stelele îndepărtate ! Nu este acesta ceva mirabil?

*

Goethe, gigantul de la Weimar, a extras prin observații de acest tip, cunoaștere esențială.

Am numit această cunoaștere una asupraitoare.

Dar mult înainte, cu peste o mie de ani, asta a făcut și Omar el Khayyam, o la !, ca să nu coborâm prin milenii, când Omul știa, ceea ce – prin entropie și decadența memoriei, uită.

*

Am avut acest instinct (intuiție), înnăscut, de a extrage prin extrapolare, informație cu care apoi, cumva „automat” (spiritualist?) – textele mele s-au impregnat. (Moara- Moira, Aumbre, Neauzit de lumină, Meandre ș.a.). Dar cui îi pasă, care are răbdarea la rece de a emite o dreaptă judecată critică, pentru unul pierdut- sieși, în „provincie” ?

Arabescuri ...

Eroismul este o rezvătire a fricii, a reprimărilor, uneori a lașității, a prea- răbdării, induse prin veac de atitudine dogmatic- religioasă. Iuda este mai uman decât Ioan, nebunul din pustie, ori Ioan Teleologul, cel care a văzut apocaliptic prin frustrarea închisorii în peșteră...Astfel de vizionari- mistici, recurg la evanghelismul sentențios, post- socratic, din frustrarea eului, sunt paranoizi dacă nu chiar schizofrenetici. Între ei sunt și „recentii” tirani ca Marx, Engels, Lenin, Stalin, cohorta de dictatori: toți PRODUSII ai masselor mancurtizate, prin massificare, prea-supunere, pe

colaterala UTOPIEI...Și socialismul a fost ab initio utopic, „ internaționale „ și celelalte, emanate din mesianismul maniacal de origine ebraică (cu dihotomia Coranului arab, al Sutrelor) ...Trauma, a geloziei de tip Cain/Abel! / sau a Gemelarii Fârtat- Nefârtat, din mitologia veche a Românilor - a fost ideea- compexul de ..superioritate (și al Pedepsirii- Stigmei) - poporului ales, de parcă nu toți oamenii, dacă au fost creați, sunt egali față de Divinitate ! Rasele și hibridizarea, metisarea, creolarea, rămân ceea ce sunt: un laborator al Geneticii cosmice, dirijat sau nu...

*

Moartea este ecologul suprem, este chiar viața, în IVIRE, desfășurare, agonism și extincție, așadar este REICLATOR transcidental. Careva observa că Dumnezeu nu salvează indivizii, ci Specia ! Chiar prin mutații.

*

Ținta ar fi să re-aflăm fiecare din noi, Cine suntem, de unde venim, DE CE, și încotro mergem, cu ce scop ? Poate că dacă am ști deodată, am muri imediat, instantaneu!

*

S-a spus (p. Cleopa, Steinhard, et compilerii toți, prin veac, că unicul drum superior al minții noastre este să ne pregătim de-o moarte, să gândim propria-ne moarte. Însă cred că atitudinea nu este cea bună prin mortificările de toate felurile, disimulând doar Spaima că murim cotidian...Suferim mai cumplit nu de aceasta, ci pentru că nu ne vom consola niciodată de Absurdul existenței întru a muri, și, mai ales, de a ne lăsa aici pe cei dragi, familia, prietenii, convivii benefici, etc.

*

Dacă Dumnezeirea este Creatorul, atunci El este în operă, este și în mine, în urmașii mei. Rezultă că EL suferă

incomensurabil, ceea ce eu sufăr reductiv, ca doar-scânteiere din acest Mister.

*

Apostolii au fost și vor fi mereu în eroarea deviaționismelor, nicio iluminare fără Paraclet nu dăinuie, ci doar persistă o vreme după moartea fiecăruia, tot astfel și în cazul celor Geniali...

*

Dogma suferinței este trimitere la vechea știință animistă, a reîncarnării, de unde cea creștină, a învierii. Blaga avea sintagma „cenzura transcendențială” și pe cea a „diferențierilor divine”...Poeți ca Ioan Alexandru, ori „demoniacii” de tip paranoid- suicidal, ca Mazilescu, Păunescu, Stănescu (and alte pleiade cvasi- tragice) – cu toții au furat din Eminescu, Lucian Blaga, Barbu, Bacovia!

Aumbre și Umbre ...

Este de revăzut întreaga istorie a Ramurii Armânilor, rupți de Istorie, de vitregiile ei, mama mașteră, ei au mantramică exprimare prin așa- zisa „vocală de suspensie”: Umbra, la românii neolatini, este Aumbra, la cei din sudul Dunării, până în Grecia...

Curios și că Umbra românilor sună în spaniolă ...Hombre (Om!).

*

Alchimia este bunica chimiei, animismul, bunicul teosofiei, etc.

*

Principală mea obsesie poetică este una a intuiției poetice a realului care u n d u ie : tonusul afectiv energizat mereu prin „asumpțiunea” auto- experimentării (ființei, sinelui !) – din preaplinul empatic. „Este ceva în

arte care nu-i aparține omului”, remember...Întrebarea continuă: DE CE ? Cu ce scop?

*

Afectele noastre sunt ale organicului, senzori, percepții, sentimente, uneori e de acceptat că legea funcționării ne este aceea a Sacrificiului: dar aici nu e nici milă (sâmburele real al iubirii, **sâmburele tare**) – nici atributivele pe care le explorează și le „înzeiesc” (îndoctrinează) – convingerile, cele care ni s-au indus prin veac, ori cele dobândite empiric. Am avut o poezie cu titlul „Biologul interior”...

Recursiuni la metaforia

Acea teroare indicibilă, care mă transfigurează în poezie, pe care am încercat să o exprim și mai prozaic, este doar parțial „a mea” : este a Spiritului, sau a celui ce a fost numit „Sinele- Hristos”, de către bizantinologi...Dar suntem contaminați de remanențe, de „memoria de tip Qoumran, Nad Hammadi, Epopeile din Mesopotamia și altele ș.a.)

Din clarobscuritate abia de se mai extrage Clarul... Pare sofistic, absurd, însă lumina este oarbă, așadar și cea a oglinzilor... Hemeneia, a lui Trismegistos, dacă nu cea a uitatului Saurid ? (atenție, etimonul este SAUR, sugerînd Saurianul, sau poate cel numit în Geneza, SataniEL (!) (deci fiul lui EL- Dumnezeu absolut al omenirii), Lucifer, Îngerul căzut, alții zic Civilizatorul umanului, prin intruziune, sau Demiurgos, etc. Uităm întru a *suporta?*

*

În individ este și Femeia, și Bărbatul, este și Fătul și Fata. Unul reprimat de celălalt, decis de sexualitatea ante și post- natală. Este Androginul lui Platon...

*

Iată un etimon ce rămâne straniu, pretutindeni în lexicul planetar : ATL. Poate de la Atlantida. ATLeța Sa Regală, ATLantic, QuetzalATL, ATLas, etc etc.

*

Verbul înnebunirii, mai puțin riscant, dacă a cunoaște este inițiativ, treptat, scarat, suportabil pentru mintea noastră: verbul A MINȚI este și A SE MINȚI, a ne minți, a ne înșela, (corect ar fi a ÎNCELUI, verb din Ardeal, deoarece a înșela vine de la „înșeuare”, a pune șeaua, a încăleca, a îmblânzi calul, dar și în sensul mito-istoric, al ..descălecării, al descinderii - întemeietoare.. (v expresia „ pun eu șaua pe tine „!), a risca înnebunirea...alienarea, înstrăinarea Sinelui de ID. Ruptura.

Adaos matinal

Curios lucru, fișele lucrului zilnic, sau ale somnului întrerupt datorită stării post- operatorii și medicamentelor, (?), seamănă cu acele bilețele despre care știu de la experimentului lui B. P. Hașdeu, de spiritism. A râde, ori a mă neliniști și mai tare ?

“ Se bat în bietul nostru corp, bolile, între ele “. (un bătrân).

*

A trăi, tot scriind, virtual, și „ viețile” celorlalți, cu toate riscurile mentalului astfel supus unei cazne empatice excesive..

*

Migrația celulelor...

*...izvor cu numele tău
din care să bea îngerul
sau prin oglindire lunară,
Dumnezeu.....*

*

La începutul a tot ce a urmat, dragul meu, a fost ceea ce bătrânii satelor numesc “ sperietură”,(chiar oprenatală?), sau deochiere. Dar știința spune că există inși care se autodeoache, adică se auto- blochează subliminal...

Hidră, hidos, hâd.

*

Tu ai acel discurs sentențios- expozitiv, dar prea suficient, ceea ce ei cred prea mult, dar nu cred sincer, ci din spaimă a egoului...prea orgolios, teatral; și mai ai telantul ăsta sinistru de a imita vocile, ca ventrilocii. Și eu, prin ani, nu am reușit să fac nimic ca să te jute, ba unele intervenții ale mele au fost respinse vehement, ca intruziuni în “ geniul” tău.

Antinomii în adaos

A-l nega pe Dumnezeu- Creatorul- Creația, este a te nega pe tine, a te auto-anihila, a te deconstrui: aceasta este un fenomen obscurantist, al spaimei instinctelor făcute ghem în irațional, Gorgone ce excită mințile și le dizolvă cu veninul supradozei... Imunitatea o ai genetic, însă între mântuire și bântuire avem a distinge, ca între nebunie și geniu. Diferențierele sunt de atribuit Divinității, eventual cognoscibile, dar nu pentru rațiunea umană (racionem,) doar prin Deducție. A cugeta (auto-cuget al Sinelui), este a reface punțile dintre înțelegere și eroare, a recalibra, a recupera mereu echilibrul ce tinde a fi complice- supus al iraționalului, al desstructurării și uitării de Sine. Percepție,

recepție și emisie...Opera vie, gânditoare, care își neagă (absurd) originea, își neagă sensul, fiindul, și atunci este îmbolnăvită de înstrăinare, menită întreruperii și resorbției în neantul „materiei negre...” (antimateriei, calculată ca fiind copleșitoare ca proporție în cosmos, așadar și în micro-cosmosul care suntem (summum).

*

Ce simplu deducem analogic – antinomic, mental, observînd Natura, laboratorul continuu al Divinității ! Mișcarea cosmosului, este cea a spațiului- timp, materiei și antimateriei !, se vede asta în vrejurile plantelor ce tind spre lumină, ca receptori, spre a primi informație vitală, a se efectua transferul inter- energetic; vezi răscuirile pe arac, ale viței de vie, iederii, plantelor cățărătoare, dar și pe „ aracul invizibil”, infra-energetic; vezi melcul, spirala cochiliei, unde avem același proces de SPIRALARE ca și în cel al GALAXIILOR.

Fractalia...se deduce, (**automultiplicare la infinit**), este nu doar în Marele Cosmos, ci și în micul cosmos; precum în cer, așa și pământ...Au dedus și Newton, Da Vinci sau Einstein, dar și mii și mii de alți ÎNȚELEGĂTORI, geniali, prin intuiție, inteligența ubicuă- divină, prin empatie și oglindirile „ magice” ale cunoașterii: celei emprice și celei dobândite, ele însele deductibile, analogice și antonomic. Fiecare zi este un început al lumii. Lumea...cu prefixul ei semantic de la Lumină Nu „ eu” gândesc, ci Eul (mă) re-gândește, spiralat și holistic. Textele sunt sferice și gândirea ne este hologramică. Hermeticii au intuit și oniricii au intuit și ei, prin „ trezirea” stranie care suspendă ceva „ instabil”, pulstatoriu, în limbaje...Uneori deliri aiuritor, descifrabil doar de către semioticieni.

Ne auto-sugestionăm intuitiv, în abstracțiunea care (ne) suntem, ca entități unice, nelimitate de numerologia

cuiva, cel mult didactic, spre a nu fi devastați de Murmurul sferelor, monadelor lui Goethe.

*

Gnosticii au avut în sistemele lor empiric- intuitive, geniul ce a preluat Mișcarea spiralis a labirintului – ori la orientli, Mandala; labirint circular, sau pătrat (patratur magic); germenii erau intacti, după multele distrugerii ale Contemplației (de tip oriental- îndepărtat) – (Dao)..., necum conturbați de aventurismul occidental al cunoașterii, remanență a filosofiei eladice sau latine. Slavii, față de noi, ne vor asalta mereu cu un alt tip de „ labirintism”, explodat bestial- pustnic, de un soi de demonism așa cum marele lor geniu- schizofrenic, Dostojevski, a făcut operă literară, e drept, genială, însă nu prin iluminarie, ci prin întunericire, prin efectele psihopatologiei proprii...(Crimă și pedeaspă, Demonii,) ...Dar un Freud (v. Jung)- a întocmit și consacrat (sic, n) – un sistem științific, ce altceva, decât proiectiv al propriei sale nebunii, de maniac obsesiv erotic ? Au a fost la fel un W. Blake, Sylvia Plath, ori „poetii blestemați „(Rimbaud, Trakl, Bernhard, Bacovia, Servien, Voronca, ș.a.m.d) ...Germenii migrează, ei sunt semințele- ideile care înalță, adulează și apoi distrug, Idolii.

*ID...Id-olatrie, ideologii, idealism...*Privind prin „oceanul întors” – ne vom vedea pe noi înșine, însă toate sunt jocuri, ne vom înminuna (copilărește, mirabil) – așa cum vedeam, poliedric, prin jocul de oglinzi ale jucării cu pietricele colorate, cristalele compozite ale imaginii...Acolo e chiar jocul poeziei, fascinația ei, de inocență nepierdută, a percepțiilor noastre nostalgic-paradiziac...

*

Extremul Orient, spiritul Indiei antice, China, Mesopotamia, Babilonul, semiluna verde, toate sunt în

NOI, germeni ai Originii mai clari, mai păstrați, decât în occidentul care ne bântuie prin saltul progresist – sfortare a industriilor, în dauna, vai, a Sufletului, Anima Mundi, ontologic și axiologic.

*

Când aici au venit romanii, exista altceva, mult mai vechi, mult mai revelatoriu pentru Inițiați, pentru sacerdoții ce urcau din dimensiunea Memoriei Freatice,... sapiențială, în gândirea sanctuarică a lumii, a umanului: sub axa imaginară a Constelației DRAGON, ce cade exact pe Muntele Sacru de la Gradiștea Muncel, Sarmizegetussa Regală, din Munții Orăștiei. În stindardul dacilor asta aveam : lupul dacic, idol – simbol, lycantropic (v Eliade), și DRAGONUL; heraldica pastorală, însă nu una deșertică, nu din miturile „ urâciunii pustirii”, ci aceea carpatică – caucaziană (!), a Popoarelor Soarelui, post-diluviene !

*

Mintea noastră este plăsmuitoare, am numit asta „ remanență a omului telepatic”, cel al limbajelor incipiente, ale omului vechi, mult mai integrat (interconection!) Naturii.

Omul pădurii, omul- arbore, ramificat din..Arborele Vieții, in extramuros, după” alungare; o alungare întru lungul drum al propriei deveniri, însă nu de rob- damnat, ci de ființă a liberului (său) arbitru... A fi sau a nu fie, a deveni, după PRINCIPIUL – sentință, enunțat pe Muntele Revelației.

*

Al- nega pe Creator, este absurd, haos, deci este a te nega pe tine însuți.”A cunoaște, a iubi, înc-odată, iar și iară...A iubi e primăvară”, scria Lucian Blaga. Cunoașterea a fost ab origine, organic și abstract CREATIVĂ stgrixto- senso; penetrarea cu scop

inseminator, întrepătrunderea celor două principii: masculin- feminin. Dimpreunarea, aşadar unirea mistică, sau...coincidentia oppositorum. Unu cu Una împreunat, întru TREI, treime, trandă, triadă: gnosticii numiră Spohia (înteligenţa trascendentală) – ceea ce mai apoi a fost definit a fi FIUL, Hristosul, pe care teosofii tralişti îl identifică cu ..SINELE. N. Steinhard afirmă că existenţa ne este drum spre sine, prin sinele nostru, ca oglindire-percepere, revelaţie, spre Sinele Lumii.

Sigur, recent, s-au reiterat toate acestea, germeni ale Bătrânei cunoaşteri mistice sau raţionaliste (carteziene), de către o droaie de apologeţi, toţi speculatori ai miturilor esenţiale, cunoscători prin DEDUCŢIE, ai itinerariilor „ sacerdoţilor barbarilor; cum îi definea Umberto Eco. Însă riscul de a „ obţine golemi, monştri cyborgici, abia acum ser precipită, prin saltul informatic.

*

„ Cel ce vede este exclus în favoarea a ceea ce este văzut” . (Priddy).

*

Mintea funcţionează prin recepţie- proiecţie, prin sugestie – autosugestie. Rugăciunea este o cheie a acestei înţelegeri despre psihicul nostru. Programare, reprogramare...

Mintea poate fi comparată cu un aparat receptor (de ce nu Chivotul legământului, v. Eric von Deniken) – ca radioul sau camerele de filmat şi în acelaşi timp cu aparatele reproducătoare, casetele de playback, ori proiectorul de filem: Poate că în ambele moduri! Cu alte cuvinte: mintea percepe ceea ce ea însăşi proiectează? Personal, consider că mintea mea, de scriitor, de poet, crează tot ceea ce percepe sau concepe ca reprezentări la nivelul conceptual- perceptual relativ conştient(...), între veghe şi somn(visătorie, reverie, stare interferentă !) –ea

conține TIPARE arhetipale, dar e supusă mișcării „devenirii”, prin existența duratei mele, rotindu-mi „etapele arderii”, vârstele, sau „antotimpurile mici, ale fiindului „meu”, unul arzător, înnăscut empatic.

Scrisul este un fekl de accelerator de particule...ionizate...

Nu știi însă cum este corect: Subconștient, sau Supraconștient?

Ce anume și a cui (ne) este conștiința ? Cea de sine, și în extesno, de sine –al-lumii.

*

Dileme vor fi mereu, Venus din spuma mării se va ivi și ne va fascina, chiar dacă suntem (ca feminitate ghematrică!) – ființe sublunare...Prin oglindire, ființe Solare, remember Akenathon..și Hermes Trismegistos. Amon Ra- Tutankhamo, Amen...

*

Modelul- tiparul meu mental este întâi unul arhetipal, apoi unul dobândit...Aici e riscul conflictului „cu sinele”, al rătăcirii și „uitării de sine”, probabil protectoate pentru Spiritul care „se agită în om”. Poetul este în continuul joc al percepțiilor simpatice- empaticе, al exacerbărilor, Uimirilor, Mirărilor, Feeriilor (Fericirii), și al concepțiilor (conceptual); de fapt este omul esențial(ist), omul ce tinde întru a RE Deveni, a deveni...

Cel ce Este. Nu mă tem că sună prețios, aparent sentențios. Încerc să nu mă mai tem nici de necunoscutul din Mintea mea.

*

„ Ceva, independent de minte sau „în afara ei” (exoteric) – oferă sinelui meu re-cunoașterea, ca înțelegere, transfigurare și revelație prin cuvintele – poezice, ceva ce devine inteligibil când îi găsești analogiile cu experiența mea (epmirică prin excelență),

La rece aş numi (pretinde) ca fiind autodezvoltarea, extinderea orizontului mintal” , cum ar spune R.C. Priddy. (Beyond Science. On the Nature of Human Understanding and Regeneration of its Inherent Values.).

Transmetaforia

Infrastructurile clorofilice, amoniții, algele migrând spre ierburi, pădurile ratate, spaima giganților împietriți...

*

Isihasmul rugilor înfloriți, rosa canina, autofecundarea fără brize, insecte sau fluturi, fără „ agentul”, anomalia și semnificația acestora..

*

Absurditatea așa- zisului „ efect – fluture, vezi google.

*

Empirism și vampirism (vampirismul energetic)

*

De unde vin gândurile instantanee, de parcă sunt zburate, incoerente, „ de peste tot”, cumva hologramic? (Vezi holistica).E un simptom de care să mă tem?

*

Mările somnului, estuare, recifuri, plute de alge, sub spectrele purpurii-incendiind viziunea...

*

Devierea spre alb, a umbrelor...Colorismul meu doloric, cum a scris Ulici..

*

În mitologia română, avem forma feminină a Logosului: Logostea...! De unde logodna, poate hierofania?

*

Laboratorul – egregor circular, al Gândului...

Inhibiția telurică, din pietre.

*

Starea de necum, ne nefiind, latentă ca o așteptare sau ce ?

*

Acești clauni ai TV-urilor de tip „Nașul”...Lamentabilă reluarea cu Sorin Dumitrescu, bâlbâind penibil „evocări” despre Nichita, ce idolatrie ipocrită, ce jigodims pentru „reeting”...Prestația exaltatului S. D.- egală cu al lui Oreste sau Mama Omida (!), totuna...Reviste gogomaniace, google și magoogle ...Tot soiul de „oraculari”, mesianici, nici măcar mistici, niște ventriloci ...Nași și moașe, și aceste pelerinaje sinistre, la moașe, aidoma celor de la super-marketuri, pentru un boț de „mila statului”, idioți ce se calcă în picioare, leșină, se bat, se înjură !, cozile îmbârligate, gorgonice, ale Zeului Social, idolul, Vițelul de aur....Și vilele Mogulilor, miliardarii emanați de Portocalimsul de sorgine Ucraina- Belarus, Rusia lui (Ras)Putin...Triumfalismul puterilor „democrației originale”, nanaturaloe, în spectrul politicianist, al lui Băsescu- Boc- Videanu- Udrea Cocos, Sever Ionescu-Cotoi, Diva Roberta, Lăzăroiu și cohoretele...

Și nu se mai termină!? Fie, ca să se termine !

*

Nu sărbătorile vin, se întorc, ci noi venim...

*

O, Maria, soțul tău Iosif, dulgherul, tatăl lui Isus, cioplește în spatele casei, crucea comandată de ei... Fluiere absent și geluie, o măsoară și vede prin ea, licărind, roiuri de stele. Câinele linge umbra roșie, linge și plânge. Frații lui Isus sunt undeva prin cetate...

Pe dealul Craniilor, se rotesc premonițiali, corbii masonici, ai Noului Ordin.

Legătura de cuvinte- cheie pentru poesis: Orgasmie, anorgasmie...

Uterul supărat ..

Motto: “ Noi nu facem matematică, nu tratăm mașini, noi tratăm suflete și oameni”

Dr. Dan

Mircea Enescu

Uterul este un animal care dacă nu este satisfăcut, se supără străbătînd corpul în toate sensurile producând tot felul de indispoziții și boale” (Sydenham, 1680.)

Isteria

Isteria este marea simulatoare a bolilor organice” (Apud Briquet, 1859).

Isteria nu este decât un refugiu pentru sufletele slăbite care recurg la simulație urmărind un profit, terenul aînd rolul de factor favorizant”(Parhon și Ballif).

Diferențierea

Pentru diferenția isteriei de simulație nu există decât criteriul moral” (Freud).

Arta schizofrenilor ilustrează disfuncția (sau regresia psihică) și straniețatea într-o asemenea măsură, încât inspiră suculent psihopatologia expresiei. Modalitățile de exprimare a trăirilor discordante, dintotdeauna, constituie și o sursă de inspirație pentru unii artiști în originalitatea ostentativă, impuls irepresibil și misterios.(Petre Brînzei, 1963, Socola).

Post Factum pamflet

(deputați and deputane) *

După cum se știe, săptămâna trecută deputații au hotărât interzicerea clonării umane în România, prin adoptarea unui proiect de lege de ratificare a Convenției europene privind protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei și a Protocolului adițional al acestei convenții, semnat la Paris la 12 februarie 1998. Potrivit acestui Protocol adițional, „este interzisă orice intervenție avînd drept scop crearea unei ființe umane genetic identică unei alte ființe umane vii sau moarte“. Prin ființa umană „genetic identică“ unei alte ființe umane se înțelege „o ființă umană care are în comun cu alta ansamblul genelor nucleare. Proiectul de lege a fost aprobat fără a exista dezbateri sau obiecții în plen din partea deputaților. Au existat, în schimb, comentarii post-factum.

Exprimîndu-și dezacordul față de ideea clonării, deputatul UDMR Robert RADULY crede ca „nimeni nu ar vrea să-și vadă sosia pe lângă el sau să fie confundat cu aceasta“. Pentru Paula IVĂNESCU, deputat PD, „mirajul nașterii ființei umane trebuie să rămână în parametrii cunoscuți“. Viorica AFRĂSINEI, deputat PDSR, exchivalează clonarea cu „degenerarea naturii umane, pentru că ar fi clonate nu numai ființe cu caractere pozitive, ci și ființe cu caractere negative“. În sfîrșit, un alt deputat PDSR, Mădălin VOICU, a declarat că „știința a luat un avânt incredibil“, iar clonarea umană este periculoasă. „Problema clonării are fațade deosebite – a remarcat parlamentarul – pentru că dacă s-ar clona oameni precum Goethe, Einstein, ar fi ceva, dar e periculos, pentru că ar putea scapa de sub control“... (G.C.)

N. red. Printre cei evocați de Mădălin Voicu, nu au fost nici Boc, nici Bănescu, nici Sever Ionescu- Cotoi, nici Elela Udrea – Cocoș, nici Videanu, nici măcar Eba...Ceea ce opinez că este o scăpare din cauza sacizului Stradivarius a maestrului. Poate în alegerile comasate din 2012, de “ grămadă ordonată”, vorba lui Mihai Pascaru. Subtitlul ne aparține. (eugen evu)

Jurnale nepierdute (II)

Într-adevăr, dacă dragoste nu e nimic nu e.
Dumnezeu este în mine (tine) sau nu de deloc.

*

Intreaga evoluție a omenirii este tragică prin aceea că, ab initio. A stat sub semnul Vinovăției. Acest concept sugerează azi mai degrabă un Program al Geneticii..Temponauții SF-ului ?

Tovarășul Pavel...

Asta sună și pentru cel de pe drumul Damascului, dar și pentru tov, red șef la „ Drumul socialismului”, tovarășul Pavel, merde !

*

Dacă se numește inteligența materiei vii, deducem că există și o inteligență a non-materiei. Antimateria ? Bacovia, ftizicul, grav bolnav incurabil, scrie „ Aud materia plângând”..Parafrazic am scris: „**aud antimateria râzând**”...Marele poet tragic evreu Pius Servien, sinucigașul, avu o viziune pe un țarm: un om incovoiat sub povara unei aure, identificată cu duhul care chinua corpul uman spre a se elibera din captivitate...Este aici subînțele conceptul gnostic care fu apoi contopit cu cel creștin, al crucificării întru eliberare a duhului din organic...

Interconection whit comunication ...

Cei cu Phoenix Mission și cei cu sinistrul nume „ Gândacul de Colorado”, unde apar și câteva nume cunoscute mie, între care dl Octavian Lupu (din Brașov), dar și Octavian Curpaș, și amicul Al Florin Țene, plus o seamă de evangheliști din SUA și, desigur, România, cu al lor centru din Oradea...Dacă voi avea timp, voi intra într-un necesar dialog cu dl Lupu, care e prezent și în proiectul meu „, Orizonturi stacojii”, deranjant desigur pentru mulții cuprinși acolo...

Amintiri nefrumoase...

Al Florin Țene...dat afară de ani buni din UR, pe motive de plagiat, este președinte al numitei Liga scriitorilor din România...A fost și o vreme când cu mare tătăbălău mediatic, plus TV, ei s-au agitat pretinzând foarte vocali și cam exaltați, canonizarea lui Eminescu...Ori Eminescu nu poate fi sfânt, remember „, Eu nu cred nici în Jehova, nici în Budha Sarapunni și altele, din opera lui politică (la Timpul), din întregul lui sistem filosofic și multe din scrierile lui. Unicul poem este cel ce o invocă pe Fecioara Maria, dar acolo e altceva...

Țene s-a acoperit de ridicol, câteva zile, în acel manifest, bombastic. Ultima oară l-am întâlnit la aniversarea a 50 de ani ai lui A.Silvestri, la sala Floreasca, a Armatei, cu toată circăraia „, amicului” de la Arad, pedofilul ulterior atacat de presa arădeană ...(și căruia A.S. îi promisese o tiparniță electronică de 3 miliarde !) -. Țene se manifesta, ca și alții din fieful fostului M.A.N.- plus Gelu Voican Voiculescu, cioclul ceaușeștilor și apoi ambasador la mama dracului prin Africa (autobotezat cinic Clitoris) -, luciferiștii N.D. Fruntelată, Mihai

Ungheanu, plus Miron Țic, Ctin Stancu, sosiți de la Deva, ș.c.l. (a fost și Bîrgău, care a zis „ Noi (adică el cu Silvestri cel de la „ Săptămâna” lui Barbu și C.V.Tudor d’antan) – „ am fost pe aceeași baricadă”.) s-a dat un diplomă și o carte poștală unui caricaturist...Țene era en vogue și se vâra în mine să colaborez cu el la „ revista” Agora și abia am scăpat de el...

De fapt tot ce a fost acolo era o roire duplicitară în jurul Banilor Casei Lux, a doamnei milionare in dolars, Mariana Brăescu- Silvestri...Erau acolo cam 200 de unuși-unul. Și între-adevăr, m-am simțit un intrus, fără să înțeleg ce au vrut de la mine, așa cum am înțeles și de ce A.S. s-a certat cu mine când i-am reproșat cinstit că mi-au „ pierdut” manuscrisul unic al cărții de pamflete „ Floare de colț de mistreț”...A S a afirmat atunci că el, cu ARP/ și mai ales cu Asociața Scriitorilor Creștini (unde să fiu „ șef” pentru zona Ardeal- Banat, etc, dar am refuzat sincer spunându-i că nu am vocație de apostol) – asta l-a iritat f. tare,- nu vrea să intre în conflict cu USR, nici cu N. Manolescu, etc. A urmat o masă copioasă și de la dna. IX, ulterior dată afară de firmă, un generos decont al drumului meu la București, pentru diplomul lor de excelență. De neuitat a fost cel numit Parizescu, și alții, cu discursuri cvai- extremiste, și izul acela din nări, de „ crai de curte veche”, de balcanism și misticism în acute curat- murdar securistice... Iar A S. îmi vorbea despre reîncarnare, despre religia coptșilor din Egipt, despre apolacilsismul și toate cele ce îl obsedau, el crezându-se sincer un apostol, un sfânt... Când Bîrgău, la Deva, a paralizat, am apelat telefonic la AS, care avea relații cu Mincu și spitalele din București, iar el mi-a spus la telefon că plătește (cinstite intenției lui) un elicopter : dar V. Bîrgău nu era transporabil, apelasem și la Mircea Molot, la Consiliul Județean, dar pt. B. Mariana Pîndaru- Bîrgău nu știa

nimicn de aceste apeluri ale mele, să fie ajutat de cei cu bani, sărmanul paralizat. Era riscant transportul, spitalul Deva nu își asuma riscul. A fost primul atac, celălalt, fatal, avea să urmeze, când M.P.B. m-a chemat să-l văd, la spital, și apoi să ...îi scriu necrologul în „ Călăuza” lor. În fine, nu am putut să particip nici la înmormântare, nici la parastasul lui și tot ce s-a mai întâmplat, până recent, 2011, când M-P. a răbufnit scriindu-mi un text insultător, absolut isteric. Am ezitat să îi răspund, scârbit pe drept de amintirile deja grotești, ale ultimilor 30 de ani de „ colaborare literară”...

Coment pe colaterale : Coperta aceleași cărți: Paul Anghel era cel ce , cu ani în umră, la Timișoara, mă atacase din prezidiul „Scriitorii și Patria”, pe motice securistice. În prezidiu mai erau ex secretarul cu propaganda pe județul Timiș, tov. Florescu, D.R.Popescu (!), Anghel Dumbrăveanu, ș.a. Iar la aceeași masă cu mine, martori i acelei „ story” editorul meu Cornel Popescu, poeta editor Doina Uricariu...Și undeva prin sală, fie iertatul Valeriu Bîrgău...Toate le-am regăsit ca rapoarte D.U.I. semnate inclusiv general Mortoiu (!) în cele plus unu dosare de la CNSAS, arhive București. A evoca eliminarea mea din spectacolul de la Operă, apoi interdicția de a mai publica în revista Orizont și toate șicanele, este deja superfluu. Am o memorie suprasaturată, vorba lui Caragiale, monstroasă...Magnetismul, neh ?

Au ralanti...

După aniversarea de la Lacul și sala Floreasca, a urmat episodul celălalt, cu Constantin Stancu, care, fiind în București la o frimă, ca avocat, căzuse și l-au operat rurgent, i-au extirpat un rinichi, avea fără să știe o tumoră.

A. S. a dat pentru el la doctori 5 milioane de lei vechi, bravo lui; iar confratele meu Stancu a editat o cartică numită „ Afacerile lui Dumnezeu”, dedicată lui Silvestri, ca recunoștință, la editura Carpathia...

Și tot ce a urmat. ... Am schimat nenumărate mailuri cu AS, dar vechiul computer a căzut și nu am mai recuperat nimic ... După ani.. moartea lui A.S. la Paris (în somn, după un transplant nereușit de ficat) mia-ș fost anunțată pe căi internet, din rețeaua revistelor lor.

...Și iată, ieri, 17 dec. 2011, primesc un comunicat, despre suspendarea celor peste o duzină de reviste internet, semnat Mariana Brăescu Silvestri, prin care se anunță oprirea revistelor.

*

Expresii- sentințe biblice absolut stupefiante, utopii, pentru uman, vorbe: „ dacă râvnești la cutare, taie-ți mâna”; dacă poștești la femeia cutare, scoate-ți ochii”

Ar fi lumea plină de orbi și de ciungi.

*

Iubește-ți dușmanul”: adică fii rob celui ce te învinge, îți ia teritoriul, te jupoaie, te împilează ? Barbară lege a sclavagismului ! Sau : când careva te pălmuie, întoarce-i și celălalt obraz”! Tâmpite legi, în numele...dominatorului.

*

Etimonul ăsta ciudat, suspect adică: IS...Isis, Issa (Aișa, arab), Isura, Isus, Ispahan, Isac, Ispas, ...IStorie, Isterie, Ismaiel, Israel, Islam(ism), Is(z)gonire (alungare din Eden...), isme...

*

Clarobscurul turbure, în care gestică clarul, inefabilul. Cumnufărul sau lotusul cu o mie de petale (...), sublimat din mocirla fetidă, sulfuroasă (!) a mlaștinii (figurativ).

*

Dacă omul se dedublează, el se și de- triplează(sic, n).

*

Ceea ce delirează somnul, limpezește brusc trezirea.

*

Migrația memoriei, da. Pe contrasens, în contratimp, în amonte...

*

Nimic mai fascinant, literalmente, decât cascadele. Induc stări extactice. Orgasmele cerului.

*

Profeția Împărăției cerești: acolo, ascultînd „velnici”, în desfătare divină, corurile îngerilor care îl slăvesc pe Domnul. Un spectacol continuu, dumnezeule „etern !

În dictatura trecută, au fost corurile de parrid, glorificările, meetingurile de tip coreean, maimuțărind acel substitut de dogmă în regimurile despotice, idolatrizante; „*Partidul e-n toate...În cele ce sunt/ și-n cele ce mâine vor râde în soare*”; *Partidul, Ceaușescu, România/ e tot ce-avem mai scump(sfânt) pe acest pământ*”, etc etc. *I kak samoie, sineie slava/ imia Lenina v-serțe javiot* „. Puah ! Genial stidiul lui Eliade, „Aspecte ale mitului”, lămuritor în context. Cum a scăpat cenzurii, în 1986 (!), în onorabila colecție ...Sinteze ! De ce oare nu a fost introdus măcar la universități, acum, că sunt private ?

*

Prozelitimsul, înfierat mai ales la extremității martori ai lui Jehovah (pe stadioane, cu misionarei americani, trei zile de evanghelizări, spectacole, evident pe bani. Dar și neo- protestanții, vin în parcul central, cu ecrane, megafoane, etc și susțin spectacole, vis- -a vis de catedrala „martirilor revoluției” (șapte morți prin împușcare în decembrie 1989, la Hunedoara) – nici până azi lămurită problema, cine i-a împușcat, cine au fost teroriștii, etc.

Cercul penibil al jerbelor, inițial cu onor la drapel: în funtea coloanei de emanați- feseniști, Iv Martinovici și popa Șapcă, ex șpion DIE în Ungaria...acum director la cultură și ...culte ! Au căzut, acuzați că sunt „ baroni locali”, ba i-au și scotocit pentru icoane și psaltiri vechi, dosite... În fine, după exemplul sus- blamat al prozelitismului, și ortodocșii au trecut la măsuri mai rentabile: slujbele pe bandă de magnetofon, nazale, căinate, ca la Athos, chete și oferte cu dobânzi pentru mila Domnului, vezi mașina – tanc a popii cel vrednic, 80 de miliarde și tot nu ajung, de la buget, pentru finalizarea catedralei, etc. Bătrâni ramoliți și câini comunitari, clopote aduse din Austria, pe bani grei, turlle mai ceva ca ale Mănăstirii Argeșului. Negru Vodă acum e Roșu Vodă, mai noi Portocaliu Vodă. Iar la Deva, urieșismul noii catedrale...și luptele relatate de medii..

*

Corul magnific al robilor. Nabuco, Carmina Burana... Ceva din ...altă lume. Și absurd, aceste coruri evocate de Vavila Popivici, din Raleigh, de sărbătorile Noel din State...Negrii, mai ales, geniali muzical, descendenții din cei aduși în lanțuri din Africa, de dinainte de războiul de secesiune, dintre sudiști și nordiști...Rasa neagră care răzbună astfel, sinistra frustrare de demult, dar și altfel, în Brooklin ș.a. Există state majoritar de negri, afroamericani, pegra...Dintre ei provin însă și marii muzicieni, ori atleții, sportivii... De recitat „ America mea”, a regretatului prieten dr.Victor baron Coroianu. Dorea să îi editez și prezint o carte de cercetare a sa prin America de Nord, am publicat fragmente în revistă.. Excelente cercetări în literatura indienilor americani. Evocări cutremurătoare ale nobilimii și intelectualilor din

Transilvania, a fost medic militar și a profesat în Germania și SUA. Mare om !

Apoi a venit vestea că a murit. I-am scris un necrolog, în Revista Agero din Germania și unul aici. L-or fi înmormântat la Laguna Hills, ori în Germania?

*

Și păsările lasă pe cer urme, însă le ascunde vântul...Cum gândurile noastre nocturne.

*

Religiile, toate, sunt ale fricii- foasmei- impilărilor, despotismelor, dintotdeauna. Hala consolare a supunerrii oarbe aici, fatalsite, mortificatoare, pentru o viață de dincolo.

ATRA CURA (Spaima neagră, Horațiu)

Colțul roșu transportocaliu. Amicus Plato...? Text pentru o bursă în Shamalla...

O fi Hurezeanu, o fi Huhurezeanu ?

Shalom, multilingual (halloo Orban ?) , semantic paradoxist, neutrosofic. Vorba lui Brauner: „ pasivitate lascivă”, sau Marx: „ Răbdarea la români”...Evident, toate de transplant. Răzbunarea lui Tîndală (Nietzsche, în „ Amurgul indolilor” îl identifică drept Ahasveruș, „ evreul rătăcitor) – este cheia ce se răsucește acum în fundul lui Păcală, al lui Ion Creangă-Răspopitul, cel cu „ povestea pulei”, dar și a trogloditului Geo Bogza....BOCdaprosti, and cico-selim, ciocu mic !

Cuvente cu solzi...

Animus meminisse horret „ Îi e groază sufletului meu când își amintește(Vergiliu); „ Se sparie gândul” (Grigorie Ureche)

Salomeea, Solomia, Șolomândra...Șomaj, ...cuvente cu SOLZI.

*

Ars longa, vita brevis”, remember.

*

Toate amintirile obsedante, vin din viitor; prin aceea că Spațiul-timp este circular, așadar ceea ce a fost va mai fi, doar că puțini își amintesc.

*

Globulă, globalism, globulism, ...abulism..și în toate acest geniu sincretic popular, numit BULĂ... Jandarmul Eugen Barbu (Șoseaua Volokolamskului, Săptămâna nebunilor,etc) - îl incluse în a sa „ groapă” a criticii anticălinesciene. Descendenții, (recte mutanții) - Al Pirus, Palex Ștefănescu, and Mihăescu, or Patapievici, etc.- știu de ce? Nici noi!

*

Lupta dintre Stat (cel agonice dar nu de tot), și individ-societate...Cetățenii care, massificați, mancurtizați, se comportă nu ca locuitori, ci ca ocupanți. „ Ura de sine”, dixit Patapievici, la ...români. Care români, măi animhăl, măi darglingiștilor ! Disfoncților !

*

Hai Saddam mână cu mână!...Husseim și Jan Huss, doamne ! Cărtărim, cărturărim/ poate nobelu-l belim! (apocrif psalm Gy Gy Bechali).

*

Diktatura a murit, trăiască Dictatura !

*

Zbang zbunguiala dintre măști și căști/ găști și „ești” (de la Escu- Esca...Știai că Esca a fost amanta lui Attila, biciul lui Dumnezeu (nominativ în Bihor și Harghita-Covasna- Trei Scaune (Harkov)? Ungurește, Szekelly înseramnă Secuiul; moneda șekeli, biblică, este a evreilor.

*

„Noi, care într-o zi, vom fi vizibili” (ce vers traniu!)
Sau : „Ne vom întoarce, din ce anume ? Păi din criza limbajelor, de când cu Babilonul și pedeapsa Elohim-ilor, „ca să nu anujnă asemeni nouă și să se urce la Ceruri” (Geneza, Stricăciunea).

*

„Psihoticii, ei fac jocurile”. „Și Ruleta rusească, tovarășe” !, cîrîi sceptică cioara de semănături, decăzutul corb heraldic”, voila ! (Din piesa mea Cagule, apărută în SUA).

*

Ale Ștefănescu, profetînd moartea în 50 de ani a Limbii Române !? Crizoidia id-ului, in extenso, a sistemelor, a societății; criza cuvîntului scris, vs celui internet; criza ? Păi criza e devenire! Verbele și substantivele vor suspneda (logic), semnele de punctuație; semnul întrebării va fi răstignit; punctul și punctele de suspensie, idem. Criza limbajelor încă vii.

*

Nimic mai paralobic necesar decât Faust, de Goethe. Și Ionesco, prin Rinocerii, Cântăreața cheală, etc.

*

Toate dramele lumii s-au mutat din scene, în săli, pe stadioane, în Marele Monstru- Ventriloc Social, idolul social, Istoria. Fiat voluntas SUA ! Sau ...S.U.A.

Pleroma. Antinomi și sinergii. Germeneia...

Stimuli cognitivi...Mugurii sevelor tulburi, și mai apoi ai sângelei.. Cornițele- antene ale melcilor. Și altcumva, ultrasensibili amenți...

*

Furtuni bio- magnetice, ale psihicului. Și acalmiile de după. Torpoarea acelui „ dulce farnieente”, sau cum zicea moșul „ sfânta lene”...De fapt **re- germeia...**

*

Curvele astea de lux, ale sărăciei minții și supracărnii, vorba medicinei : uterul supărat! (nesatisfăcut); anal- fa- bete ! Grotescul îmbârligării la gruppen- sex, noaptea, pe canalele

Hipoer- production of transwolly-woodiene. Și ipocrizia așa zișilor cu cenzura „ moralĂ2 a TV-urilor; dar ce prostituare e mai mare decât tontoroiiu limbarnițe demaogogice al politicianilor „emanați”? După 22 de ani de la „ revo”, ni se dau interviuri sinistre (!) cu foști mari mahări ai securității, subviețuitorii: Pleșiță, Dincă....Bine că nu și cu fostul meu anchetator MORTOIU! Merde ! Păi cum dracu' mumei lor, să accepți zicala „ despre morți numai bine „ ?

*

Sărmanul Iuda....A regăsi proiectul, a-l dezvolta... Stigma dogamtgică a „ celui mai iubit dintre ucenici”: înscenarea, depresia, suicidul A se împlini ce fost deja programat.

*

Bătrân, de la batra-cian, glumesc desigur...Și într-un fel reactivarea ochiului pineal, cel o vreme „ despărțit” de ochii din față..

*

„ Între semințe-ngenunchiind / Doar om” . Reproș adresat divinului? Ipocrizie? Depresie? Trufie ? (vers al meu din Familia, 1971).

*

Fiul care își va sfida tatăl, dintotdeauna. Via matriarhatul neo- feminist...A reciti în acets sens Shopenhauer și Eminescu.

*

Proză și poezie feminină la unii masculi, și viceversa. Mda, andropauză ...de șprîț (spirit)

Orgasmie vs anorgasmie, andropauză nuanțat „ tandropauză”...

*

Ar trebui să gustăm doar din sâmburi, ci nu din carnea lor, din fructe. Mai ales din cei cu coaja tare...Esențializând poesis-ul.

*

Atâta preaplin de poetizare, și suntem mulți ca fructele pomilor abandonăți, sălbăticiindu-se fără altoiri....Culege vântul, jefuie graurii...(a relua tema în poezie).

*

Nimic nu mă redă mie însumi, ca scrierea lirică.

*

Zeița mea duioasă, antinomia.

*

Cartea să o citești pe genunchi, ci nu îngenunchiat. Doar împreunarea merită îngenunchierea. (neo- gnozze)...

*

Problema absenței accentului: între torturi (la plural), și torturi (cazne, chinuri) diferența este confuză, față de oricare altă limbă. Exemplu : „ tanke you pe măta”!

*

Cartea să o citești pe genunchi, ci nu îngenunchiat. Doar împreunarea merită îngenunchierea. (neognozze)...Genunchii – stâlpii templului, din Cântarea Cântărilor, manualul de inițiere iudaic, vezi și Kamaustra... Nimic nou sub luna pienna, dar nici sub semiluna verde...

Amintiri necumințite

Avem amintiri frumoase, tălăzuind cumva, la țărmurile din vis ale trezirii.. Unele sunt frumoase, mă reumplu de micul extaz când îmi spun, pur-și-simplu, SUNT, exiat, ce bine îmi e !

Apoi sunt cele pe care uneori le-am „ restaurat”, filtrând la rece semnificațiile, poetizând. Elegismul (dolorismul) lor este o stare pe care am numit-o „ stare de nestare”, sau cum definește poetul Mimmo Morina, „ neliniștea”, acel „ l’Esprit quelque s-agit”..Amintiri nu urâte, sună ...urât, ci amintiri nefrumoase. Morții familiilor noastre, îmbolnăvirile, cele din copilăriei, mai ales, cele din vârste. Strat-uri ale memoriei, substraturi, memoria freatică, una vulcanică. Suntem Memoria noastră.

*

Copilul care am fost, cântând în corul bisericii aporetice pentecostale din orașul stalinizat, al strămutațiilor mai ales din Moldova, post- belică, cei aduși cu sinistrul „ tren al Foamei”...În anii 50- 57, în acea clădire ce azi nu mai e, au venit „ dascăli” debarcați de Stalin și primiți de regimul Petru Groza, care ne-au predat în locul Latinei, limba tovarășilor ruși, ucrainieni, ruteni,

transpruteni și din sudul Bucovinei ruse: limba rusă sovietică...În subcortic, după peste 60 de ani) !, îmi revin aiurea în gând, frânturi din cele învățate atunci, cu tovarășa profesoară rusoaică (total schizofrenică, bețivă și curvă bătrână, pedofilă!) – dracu mai știe cum o chema, Liuba, Natașa, Varvara ? ! Locuia în chirie de stat, „ de drept” în clădirea școlii din Ciangăi, lângă calea ferată; puțea a rachiu și a naftalină, a murături și hormoni stricați; ne scotea de la clasă și ne punea să-i facem curățenie în debaraua ei, în dormitor, să-i spălăm geamurile, etc. Ne dădea halva rusească , rahat și „ coțche” de zahăr maroniu și câte un păhărel de absint. Pe cei mai răsăriți, între care și rusul Anisimov, îi amețea și îi regula pe o saltea întinsă pe jos. „ *Ah, liubi moi galubcik!, da, da !*” „ *Malciati, sciortii materi*”! „ *Ah, da!... Apoi, la clasă, scandam în locul latinei: „ Șiraka strana maiai radnaia/ mnogo-v-nei lesov, palei i rek”, sau „ I kak samaie, sineie slova / imia Lernina v’serțe javiot!...*

„ *Kai tibia zabîti ? Minea zabîti Evu*”..” Da, da, Evgheni! „Profesoara de rusă, a doua, era doamna Gîță, dintr-un sat apropiat Hunedoarei, cea care ne lăuda părinților că suntem talentați, eu și sora mea, Jeni, și ea eleva ei. „ Să-i dați la școli mai departe, căci sunt foarte talentați și frumoși” .

Cea mai tânără, Raisa Samoilă, (ulterior căsătorită cu „ dom prof de sport Hristache Boianțiu, cu cizme Burge și sever- foarte, azi scriitoare, pensionată din ultimul post, de directoare a Grupului Școlar Industrial Metalurgic,...), venise și ea de peste Prut, preda limba română..O țin minte într-un jeresu roșu înfocat, cu mustăcioară și smeadă, cu trăsături un pic mongoloide, era mereu șicanată de unii recalcitranți, pegra sărăcimii din bărcile fostului cartier de strămutați moldoveni din „ Republica Socialistă Sovietică Moldova”.(Rîsîsî moldoviniască) – Domnișoara

facea crize de isterie, mai ales cu unul Rădoane, cu Pătrău- bălălău, cu rusnacul Lemne, cu nemțisorul Pințiri, care a înnebunit, cu Tâmpa,...cu Anisimovul lor, ori cu șvăboaica Orlitzschy, ș.a. Își trăgea mîneca dreaptă a jerseului peste pumni, și le dădea la cap, nemernicilor nedisciplinați...” Petre, Otto și cu Feri” , Nina Cassian, cu sexo-mania ei acrobatică, „ În țara lui mură-n gură”...Trebuia să recităm această rețetă de sovietizare, versus latina eliminată...Să lăudăm Katiușele, colhozurile, fratele eliberator, știința lui Miciurin și toate cele, să devenim adică sovietici. De atunci, în Hunedoara, sunt Casa de cultură, Gara cu stea roșie sus, cartierul O.M, stil ucrainean și siberian, restaurantul Corvinul, ș.c.l. Ah, da, și Cominatul, și Bloomingul inginerului evreu- rus Blooming, laminoarele, furnalele, toate cele ce ACUM nu mai sunt, le-au căpușărit „ clasa muncitoare proprietara cuceririlor revoluționare grozist- stalinist- dejist ceaușiste... Strada Revoluție, fostă Lenin, strada 22 decembrie, fostă I V Stalin, etc.

...Ușa clasei a șaptea, a acelei foste școli, era mereu spartă, așa că unii fugeau în timpul orelor ei, să joace fotbal priuntre buruienile din spatele clădirii

Amintiri nefrumoase...? Obsesii ? Regresiuni în memorie ?Intermitente, thalazice, remanente, toate pe Apa Sâmbetei... Mausolee ratate...

Profesorii acelei școli, între care domnul Simeria, de matematici, a fost arestat ca țărănist, în '56, când cu revoluția din Ungaria...A fost trunat de careva că ar fi zis” bine fac ungurii, nu sunt lași ca noi! ! L-au arestat odată cu acești studenți de la Cluj, care aderaseră la mișcarea antisovietică de la Budapesta. Don' Simeria avea să fie dus în Siberia, de unde abia în 1966, avea să revină,

eliberat și complet nebun: predalism tremens. Uita și brusc își amintea câte ceva.. L-am întâlnit, ca pe o fantomă, pe un pod de peste Cerna, incredibil ! Privea apa neagră a râului- canal industrial. L-am abordat cu un bunăziua, don' director....M-a privit din altă lume, o mască sinistră „ Cine ești dumneata” ? I-am amintit, nu uitase...” Da,. Da...”...” Păi am fost deportat la ruși, mi-au dat drumul, acum dorm la Teliuc, într-o baracă de moldoveni de la mină”...Nu a acceptat să stăm de vorbă la o terasă...Îmi bătea inima și am înțeles că e mai bine să îl las acolo, era cu același costum vechi, ros de moliile vreunei magazii de „ efecte”, din lagărul de muncă. Nu avea niciun urmaș...I-am spus sărut-mâna și am plecat...Nu l-am mai văzut niciodată.

*

Sintagma uitării de sine, ca necesitate de leac, de consolare, de pulber de ninsoare peste toate câmpurile dintre veghe și ...memorie. Un mici memorial al acestei uitări, iată aceste pagini. Îmi voi reface lecturile anilor în care am rezistat și prin marii îndurerați, Trakl, Paul Celan, Pius Servien, Rilke, sau Silvia Plath...Și de la noi, prin Blaga, Cioran, Bacovia, Ion Barbu...Iar dintre istoricii magnifici, Densușianu, Vulcănescu, Nae Ionescu, A D Xenopol, Iorga, Lazar Șeineanu, oh, și desigur, Mircea Elaide : i-am recuperat mica-i capodoperă din 1966, „Aspecte ale mitului”...Ce stare duminicală ! Ci nu barbaria noilor Jurmuzaki, Take, Iancke lu Kadîr, Sadoveanu puah !

Memoria în zig- zag sau Mancurdistan

Bulgarohtonii, alde „ românu” Raicev, (vers superb, totuși „ interior naiv”) , Raicu, protelcultiștii alogeni and cei „ ai noștri”, put dicționarele vremii de ei ! nu-i așa, tov

Ion Cristoiu, tov Al Ștefănescu- Șoșonel, cu a matală „ Mașina de scris „ ? Nomine odiosa.

Vorba lui Emil Isac „ Ce surdă-i lumea,inima-i neagră”...Mai bine zis, AB surdă. Mancurdistan, cum ar zice Ion Chichere. Regele Arur a zis : „ nu există Dumnezeu”! Dar conștiință există, mă tovarăși ?

*

Jianul prof. Danko, încă și Gilbert, cu rateul lui „ psihosociologic”, „ Schizofrenia”...O idee mare e mare și când e ratată, bre, dragilor din „ Valea scrierii”...” Scuzăți că ne-am cunoscut”, cum dixit fratele Dumitru Huruba...A scrie despre nenumărații ce mi-au ieșit în cale, riscă a le stîrni ura: i-am sițit colții imediat după revoluție, colții negri, de șacali, de hiene... Ei sunt sâmburii putrezi ai „ agonismului” clamat de cutarele portal..

*

Sunt ce am fost, un nocturn, născut la miazănoaptea zilei de 10 spre 11 septembrie, 1944....Ani de război, încă din pânțelele mamei, care fugea gravidă prin porumbiștea Simeriei, de frica bombardamenteloe americane, cum mi-a povestit.. Iar Ticu lupta în Rusia, cu Antonescu, pentru „ alipirea Basarabiei la Patria Mumă”... Din batalionul de grăniceri atunci decimat,(un munte de morți”, spunea Ticu) - s-au întors acasă, în '44, doar doi, pe acoperișurile unui tren de marfă.. Iar acasă, mă născusem eu, primul fiu...din patru. O nană din Vâlcele Bune a înnebunit tot așteptându-l pe al ei din Gulag, a murit țepănă, pe banca din fața porții...Au căzut românii prin stepe, numărați peste 500 de mii. Ca și mai apoi, dincoace, de la Mureș în Munții Tatra...Memorie abisală, a zeului tahitian RUA.. Memorie și uitarea de Sine, parte din sinele „ lumii”. În cimitirul Valea Seacă, ai mei Tata și Mama, așteaptă învierea... „ Tatăl nostru carele ești în Ceruri”... Vină Imperiul Tău ! Care a mai fost?

Pe mormântul lor, rugii de mure, și liliacul alb...” Să ne țină de umbră dulce, că mi-a plăcut mireasma chirchinilor de scumpie și a prunilor înfloriți, când mergeam la coasă „(tata).

*

Curios nume la vechii greci, Esac: adică Isac ? De la Issa? De la Aișa? De la Isis ? De la Isus?

*

Am scris cartea „ Cagule” cuplată cu „ Cârțița pe acoperiș” și „ Briliantul noaptea”...Mai am trei exemplare. Poate că „ juriul” USR anual nici titlurile nu le-au cetit, nu figuram în clientelă... Mutatis- mutandum, înainte de și după...

Lamento sacrum est !

Lumile trec și vin, vin și pleacă. Se perindă, fac cercuri cercuri, în Spirala Urobouros. Marele Dragon își înghite coada și apoi regurgitează uremele din Apheiron, reciclatoare, regeneratoare. Dragonul se face colac pentru zeei canibali, pluralitatea ...unicității.

*

Dumnezeule Tată, sfânt străluce în memorie, jarul păsării Phoenix, al Paserii Măiestre.

Vatră de spuze unde urma genunchilor gemeni, e vindecată de iarba ce fisurează giganții.

*

Slavă Ție, Splendoare a tuturor celor ce rămân nevăzuți: spre a nu îi alunga din memoria noastră ancesdrală, cu toate falsificările lor, auto-protectoare...Fruntea mea boltind olaltă cu zarea, iar cheia de boltă au înghițit-o toate morțile alor mei, să o resoarbă Neantul!

Niciun imn, niciun oratoriu, nicio Missa Solemnis, ci doar un real care delirează.. a nu înnebuni noua specie...Noi, cine suntem ? Clonele, fii din Flori ai Primordiei ? Încotro devine succesiva Mutație, Hibrisul care pulsează ?

Requiescat in pacem !

În atenția librărilor și difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România:
RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea București

Conceptul actual de „apocalipsys”, (din greacă și idoxim), este același cu cel de „revelation”, „revelație”, „descălușare, descoperire (de sine, a lumii, a umanității dinului actual). Într-o creaționism (religia antică, „ogizată, duală cu știința, de când conducători unei juai sau unui imperiu erau deopotrivă și scerdoți, mari oți, etc.) războiul continuă și azi, când omenirea a atins un d avansat de cunoaștere obiectivă și cu stare este în plin i tehnologic- progresist ce precipită percepția de „clation”, gârșit considerată apocaliptică, de „semne ale rjului lumii”. Repetitivitatea timpului, CIRCULAR, este -ia înțelegere istoriei planetare, am numi această istorie un DNSTRU al memoriei colective, mereu dirija, mereu înscat, manipulat de „săpînți” efemerii aicivilizațiilor (...). Suntem într-o eroare absolut aborardă ! Avem dovezi pabile în siturile arheologice, a existenței umane de ioane de ani. Total este o făcitură, însăși biblia fiind /edit a fi o COMPILAȚIE a unor scrieri pe tăblice din lut Mesopotamia și Sumer, azi decryptate și studiate fiind de ialei cercetători, o bibliotecă a scrierilor revelatorii fiind gigantică. Revelația este imperativă pentru MNITATEA umanului, aceea de a (SE) ști, cu adevărat, IUL, spre a-1 comunica responsabil celor care vin, alora le im tezaurul CUNOAȘTERII nemăsluite. aifel spus tot ce n, ce nu avem dreptul să UITĂM, sau să admitem a fi uitate, am înțeles, modificat, etc. seop, săli imamente tot în gati ILLEGITIM AL MONSTRULUI Istoriei.

Eugen Evu

I.S.B.N. 978-973-146-183-0

**ORDINEA ASCUNSĂ
SAU
PELROMA**
Jurnalul nocturn al poeziei

EUGEN EVU - ORDINEA ASCUNSĂ

EUGEN EVU

Editura RAFET, 2012